JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

EKİM-KASIM-ARALIK 2004/04 • 106422 • YIL 9 • SAYI 36 • 5 MİLYON TL

14. Akbank Jazz Festivali

3. Ankara Caz Festivali

Jane Bunnett

Ahmet Gülbay

Dino Saluzzi

Miroslav Vitous

McCoy Tyner

KEF UNI-Q® LOUDSPEAKERS

Q SERIES

UNI-Q® TECHNOLOGY

Q2ds
duvar tipi dipol
Uni-Q
Surround Hoparlör

PSW2500
250 watt
subwoofer

Sinema Q

Stereo müzik sevenlerin gözdesi KEF Uni-Q modelleri, Home Cinema sistemlerinde ideal çözümleri sunuyor

KEF Ev Sineması sistemleri, sinemalarda kullanılan güçlü ve zengin detaylı, 3 boyutlu ses ortamını size evinizin konforunda yaşatır.

KEF Reference Series teknolojisi ile üretilen Neodymium mıknatıslı aluminyum diyaframlı tiz sürücüleri, sesleri odanızın her köşesine eşit olarak ulaştırarak gerçek "Surround" sesi KEF'in efsanevi doğallığında sağlar.

NEFAN Türkiye Distribütörü
TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

KEF Q SERIES

Hattat Halim Sok. No: 8 Dikilitaş - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Bağlar Cad. 159/A Seyranbağları, Çankaya, Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
YETKİLİ SATICILAR: İstanbul; MODERN ELEKTRONİK, Mayadrom (0212) 352 3304 - MATRİKS İstinye (0212) 229 3360 - STAGE Gayrettepe (0212) 216 7335 - BL MÜZİK Çiftehavuzlar (0216) 368 7312- TEKNOPEL Feneryolu (0216) 368 3787 - GİRİT MÜZİK Nişantaşı (0212) 225 2775 - VİZYON Fulya (0212) 266 61 88 ERTÜRKMEN, Akmerkez (0212) 282 0217, **Ankara;** SİGMA (0312) 466 2169, **İzmir;** BOR MÜZİK (0232) 446 4254, **Antalya;** ŞENER ELEKTRONİK (0242) 242 0113

Sayı: 36
Ekim, Kasım, Aralık 2004 ISSN 1300 - 8846

Merhabalar,

Geçen sayı son anda 7 formadan 5 formaya iniverdik. Bu sayımız da 4 forma. Puntoyu biraz küçülterek içeriğimizi fazla zorlamadan yine çok önemli bir sayı oluşturduğumuza inanıyorum.

Bu sayımızın önemli hacmini Akbank Jazz Festivali oluşturuyor. 14. Akbank Jazz Festivali geçen yıllarda olduğu gibi, adına yakışır bir programla biz jazz severleri mutlu ediyor. McCoy Tyner, kapaktaki sanatçımız. Bu festivalin en ağır topu. Jazz'da son 50 yılın en önemli piyanisti. Jazz tarihinde efsane olmuş bir isim. Eminim göreceği ilgiden dolayı en keyifli konserini verecek. Diğer isimlere gelince; Dino Saluzzi Trio, çok zor bir enstrüman olan bandaneonu çalabilen ender müzisyenlerden biridir Dino Saluzzi, sadece jazz değil tüm müzik severler kaçırmamalı bu konseri. Miroslav Vitous Quartet; jazz-rock döneminin en gözde olduğu yıllarda adını duyurmuş bir bascı liderliğindeki bu dörtlüdeki diğer isimler de çok önemli, Bob Malach, Adam Nussbaum eminim o geceki müziğe çok şey katacaklar. Mingus Big Band'i daha önce Açık Hava'da, Pori Jazz Festivalinde izledim, ama bu kez orkestrada çok çok önemli isimler geliyor. Eddie Henderson, Ronnie Cuber, Conrad Herwing, Kenny Drew kaçırılacak gibi değil doğrusu. Ayrıca New York Voices, Nguyen Le, Gonzalo Rubalcaba ve Jane Bunnett konserleri ilginç olacak gibi görünüyor.

İstanbul'da İş Sanat, Garanti Caz Yeşili Konserleri, Nardis sezonun hareketli ve güzel geçeceğini müjdeliyorlar. İstanbul'da bu hareketlilik olması gerektiği gibi görünürken, çok daha şaşırtıcı olanı diğer kentlerimizdeki jazz konserlerindeki yoğunluk çok göze çarpıcı. Yeni kurulan İzmir Jazz Derneği İzmir'e, Ankara Caz Derneği ise başkente jazz soluğu getiriyorlar. Eskişehir Müzik Festivali klasik müzik ağırlıklı ama az da olsa jazz konserlerine de yer veriliyor. Amatör Jazz Günleri'nin 3.sü yapılacak. Eskişehir'de gençler bence gerçekten inanılmaz bir iş gerçekleştiriyorlar. Aydın'da da bir ilk gerçekleşiyor. Bu iyi ve güzel müziği tüm ülkeye taşıyan, yoğun yaşam temposundaki insanlara götüren, organizasyonuyla, müziği ile katkıda bulunan herkese teşekkürler.

Bu arada jazz dünyasında yapımları ile büyük önem taşıyan, çok önemli isimleri bünyesinde toplayan Universal şirketi maalesef Türkiye'deki temsilciliğini kapattı. Universal/Verve adı altında çıkan albümleri internet üzerinden izleyip, alacağız gibi görünüyor.

Gelelim 4 sayımızda verdiğimiz "Alkışlar"a. Bu sayımızda son kez düzelterek vereğimiz formu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde doldurarak, verilen adrese postalamanızı rica ediyoruz.

Hepinize jazz dolu günler diliyorum.

ZUHAL FOCAN
ofocan@prizma.com

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Gnl. Md. Yardımcısı
Muhasebe-Finans
Jale ÜRPER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
ofocan@prizma.com

Kapak: McCoy Tyner
Kapak Fotoğraf: Aykut Uslutekin

Katkıda Bulunanlar
Can Ergelmiş, Elçin Joyner, Emre Memecan, Filiz Küçük, Ozan Boz, Öykü Baykan, Özgü Özman, Seda Binbaşgil, Şebnem Şenyener, Uğur Hüküm.

Grafik - Tasarım
Recep ÜNAL

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Abone İlişkileri
Songül DOĞAN

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi
1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34554 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.629 53 00 *(Dahili 330-331-194)*
Fax: 0.212.629 05 74-75

Ankara Bürosu:
Akay Cad. Güfte Sok. No: 8/5 Akay/Ankara
Tel: 0.312.419 11 75-76-77
Fax:0.312.419 11 78

İzmir Bürosu:
Şair Eşref Bulvarı No: 65/3 D. 5 Alsancak/İzmir
Tel: 0.232.465 14 08-09-17
Fax: 0.232.465 14 11

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2004 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Andrew Hill
Englewood Cliffs, NJ
1967

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- DOWN BEAT Zuhal Focan
- STEVE CARDENAS Serdar Karabatı
- REZ ABASI Serdar Karabatı
- JEFF BERLIN Serdar Karabatı
- NEW YORK'UN MİLLİ MARŞI Şebnem Şenyener
- WWW.MURADSHEKERLI.COM Seda Binbaşgil
- JAZZ HİKAYELERİ: WES MONTGOMERY Elçin Joyner

16 SU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

20 RÖPS.
- JANE BUNNETT Özgü Özman & Ozan Boz
- AHMET GÜLBAY Tunçel Gülsoy
- BAD PLUS Seda Binbaşgil
- AKIN ELDES Tunçel Gülsoy
- JACQUES LOUSSIER Tunçel Gülsoy

33 NELER OLACAK
- 14.AKBANK JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan
- NEW YORK VOICES Can Ergelmiş
- MCCOY TYNER Kerem Görsev
- MIROSLAV VITOUS Emre Memecan
- CHARLIE MARIANO Emre Memecan
- GONZALO RUBALCABA Emre Memecan
- DINO SALUZZI Can Ergelmiş
- İŞ SANAT Zuhal Focan
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan
- 10.ESKİŞEHİR FESTİVALİ Zuhal Focan
- AYDIN JAZZ GÜNLERİ Zuhal Focan
- İZMİR JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan
- AÜ 3.AMATÖR JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan

46 NELER OLDU
- POZİTİF Ali Sönmez
- ILLINOIS JACQUET Victor Bensusan
- NEW YORK JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan
- PARİS'TEN MEKTUP Uğur Hüküm

52 GÖRÜŞ AÇISI
- UTKU ÜNAL Filiz Küçük

54 KLİNİK
- DIANA KRALL, LOVE SCENES Cem Tuncer

56 CD VİTRİNİ

Ercüment Vural & Önder Focan Project (Kırmızıya Çalıyor), Erkan Oğur (Yazı – Tura), Akın Eldes (Türlü), John Abercrombie (Class Trip), Dusco Goykovich (Samba Do Mar), Franco Ambrosetti (European Legacy), Medeski Martin and Wood (End of the World Party), Patricia Barber (A Fortnight in France), Dianne Reeves (Christmas Time is Here), Anita Baker (My Everything), Bela Fleck & Edgar Meyer (Music for Two), Renaud Garcia-Fons (Entremundo), Enrico Rava (Easy Living), Ray Charles (Genius Loves Company), Steve Kuhn (Promises Kept), Jacob Young (Evening Falls), Rabih Abou Khalil (Morton's Foot), Al Jarreau (Accentuate The positive), Thierry Lang (Reflections), Dino (The Essential Dean Martin), Dave Brubeck (Jazz Moods /cool), Miles Davis (Jazz Moods / cool), Stan Getz (Jazz Moods / cool),George Duke Jazz Moods / Round Midnight), Herbie Hancock (Jazz Moods / Round Midnight), Freddie Hubbard (Jazz Moods / Hot), George Benson (Jazz Moods / Hot), Count Basie (Jazz Moods / Hot), Thelenious Monk (Jazz Moods / Round Midnight), Billie Holiday (Jazz Moods / Round Midnight), Eric Darius (Night OnThe Town), Ramsey Lewis Trio (Time Flies), Ximo Tebar (The Champs), Mark Isaacs (Keeping The Standards), Nicola Conte (Other Directions), Latin Sounds (Masters at Work), Gutbucket (Dry Humping the American Dream), Marc Moulin (Entertainment), Maysa (Me-8), Boi Akih (Uwai), Mahmoud Turkmani (Zakira), Gülderen Erdoğmuş (Herşey Altüst),

61 KÖRLEME
- AŞKIN ARSUNAN Serdar Karabatı

62 RADYOLAR
- Filiz Küçük

64 BULMACA
- Serdar Karabatı

DOWN BEAT Jazz Dergisi 52. jazz kritikleri listesi

Down Beat Jazz Dergisi 52. jazz kritikleri listesi açıklandı. Tüm dünyada yayımlanan jazz dergilerinde veya günlük gazetelerde yazı yazan 108 basın mensubunun 10 puan sistemiyle oyladıkları bu yılın listeleri şöyle...

Onur Listesi

68 Roy Haynes
46 Billy Higgins
43 Herbie Hancock
41 Muhal Richard Abrams
36 McCoy Tyner

Jazz Sanatçısı

112 Dave Holland
74 Wayne Shorter
55 Ornette Coleman
55 Joe Lovano
53 Dave Douglas

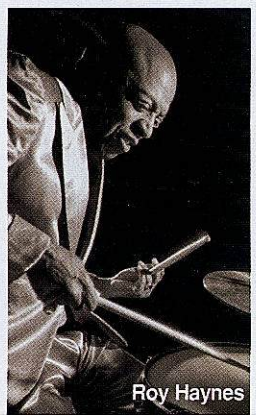
Roy Haynes

Yükselen Jazz Sanatçısı

88 Jason Moran
46 Stefon Harris
43 Chris Potter
37 Matt Wilson
36 Vijay Iyer

Jazz Albüm

65 Dave Holland Quintet, Extended Play –Live at Birdland (ECM)
37 Dave Douglas, Strange Liberation (BlueBird)
37 Jason Moran, The Bandwagon (Blue Note)
37 Greg Osby, St.Louis Shoes (Blue Note)
26 Joe Lovano, On This Day –At The Village Vanguard (Blue Note)

Yeniden Basım Albüm

122 Miles Davis, The Complete Jack Johnson Sessions (Columbia/Legacy)
96 Count Basie and his Orchestra, America's #1 Band: The Columbia Years (Columbia/Legacy)
92 Miles Davis, In Person Friday & Saturday Nights at the Blackhawk Complete (Columbia/Legacy)
71 Gerry Mulligan, The Complete Verve Gerry Mulligan Concert Band Sessions (Mosaic)
30 Modern Jazz Quartet, The Complete Pablo & Prestige Recordings (Prestige)

Jazz Şirketi

247 Blue Note
115 ECM
86 Palmetto
73 Verve
60 Mosaic

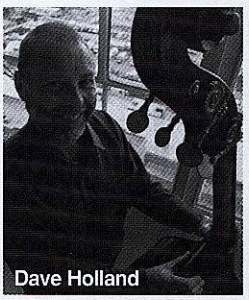
Dave Holland

Akustik Grup

190 Dave Holland Quintet
95 Keith Jarrett Trio
73 Wayne Shorter Quartet
38 Brad Mehldau Trio
36 Art Ensemble of Chicago

Yükselen Akustik Grup

71 The Bad Plus
46 Jason Moran's Bandwagon
41 E.S.T
41 Matt Wilson Quartet
34 Los Hombres Calientes

Elektrik Jazz Grup

100 Zawinul Syndicate
99 John Scofield Band
64 Bill Frisell
61 Medeski, Martin & Wood
50 Pat Metheny Group

Yükselen Elektrik Grup

40 Charlie Hunter Trio
31 Steve Coleman & Five Elements
30 Josh Roseman Unit
30 Soulive
22 Jacob Fred Jazz Odyssey

Big Band

155 Mingus Big Band
147 Dave Holland Big Band
88 Vanguard Jazz Orchestra
84 Maria Schneider Orchestra
71 Lincoln Center Jazz Orchestra

Yükselen Big Band

53 Either/Orchestra
35 Clayton-Hamilton Jazz Orchestra
35 Italian Instabile Orchestra
28 Gordon Goodwin's Big Phat Band
28 Millennial Territory Orchestra

Kadın Şarkıcı

203 Cassandra Wilson
116 Dianne Reeves
81 Diana Krall
76 Dee Dee Bridgewater
65 Shirley Horn

Yükselen Kadın Şarkıcı

60 Luciana Souza
59 Patricia Barber
52 Lizz Wright
49 Rene Marie
48 Thirney Sutton

Erkek Şarkıcı

207 Kurt Elling
153 Andy Bey
108 Mark Murphy
62 Kevin Mahogany
57 Bobby McFerrin

Yükselen Erkek Şarkıcı

69 Peter Cinotti
59 Ian Shaw
57 Curtis Stigers
56 Giacomo Gates
44 Jamie Cullum

Soprano Saksofon

243 Steve Lacy
191 Wayne Shorter
114 Jane Ira Bloom
108 Dave Liebman
64 Jane Bunnett

Yükselen Soprano Saksofon

91 Steve Wilson
83 Jane Bunnett
68 Chris Potter
44 Stefano di Battista
41 Michael Blake

Alto Saksofon

170 Lee Konitz
142 Greg Osby
121 Phil Woods
114 Kenny Garrett
110 Ornette Coleman

Yükselen Alto Saksofon

73 Miguel Zenon
60 Antonio Hart
55 Steve Wilson
54 Greg Osby
40 Michael Moore

Tenor Saksofon

195 Joe Lovano
171 Sonny Rollins
93 Wayne Shorter
72 Chris Potter
60 Michael Brecker

Yükselen Tenor Saksofon

92 Chris Potter
69 Eric Alexander
55 Ken Vandermark
51 Seamus Blake
39 Joel Frahm

Bariton Saksofon

202 James Carter
178 Gary Smulyan
126 Hamiet Bluiett
90 Ronnie Cuber
80 John Surman

Yükselen Bariton Saksofon

85 Claire Daly
84 Scott Robinson
50 Alex Harding
48 Gary Smulyan
43 Carlo Actis Dato

Klarinet

207 Don Byron
112 Marty Ehrlich
100 Paquito D'Rivera
90 Buddy DeFranco
85 Kenny Davern

Yükselen Klarinet

105 Chris Speed
60 Michael Moore
51 Marty Ehrlich
49 Louis Sclavis
37 David Krakauer

Flüt
139 James Newton
122 James Moody
111 Frank Wess
102 Lew Tabackin
65 Sam Rivers

Yükselen Flüt
81 Jane Bunnett
66 Nicole Mitchell
37 Anne Drummond
36 Ali Ryerson
33 Holly Hofmann

Trompet
214 Dave Douglas
110 Wynton Marsalis
100 Nicholas payton
80 Roy Hargrove
59 Tom Harrell

Yükselen Trompet
85 Jeremy Pelt
83 Ingrid Jensen
56 Terell Stafford
41 Steven Bernstein
40 Brian Lynch

Trombon
200 Steve Turre
142 Robin Eubanks
116 Roswell Rudd
87 Wycliffe Gordon
56 George Lewis

Yükselen Trombon
119 Josh Roseman
79 Conrad Herwig
69 Steve Davis
59 Wycliffe Gordon
58 Jeb Bishop

Gitar
140 Bill Frisell
128 Jim Hall
118 John Scofield
113 Pat Martino
84 Russell Malone

Yükselen Gitar
69 Russell Malone
61 Anthony Wilson
58 Marc Ribot
50 Kurt Rosenwinkel
31 Mimi Fox

Piyano
126 Keith Jarrett
77 Kenny Barron
77 Brad Mehldau
70 Cecil taylor
60 McCoy Tyner

Yükselen Piyano
112 Jason Moran
66 Bill Charlap
45 Vijay Iyer
36 Frank Kimbrough
32 Ivan Iverson

Org
250 Joey DeFrancesco
158 Larry Goldings
129 Dr.Lonnie Smith
100 Jimmy Smith
58 John Medeski

Yükselen Org
101 Sam Yahel
71 Barbara Dennerlein
53 Chris Foreman
52 Larry Goldings
46 Tony Monaco

Elektrik Keyboard/Synthesizer
235 Joe Zawinul
90 Herbie Hancock
89 Uri Caine
76 John Medeski
47 Chick Corea

Yükselen Elektrik Keyboard/Synthesizer
64 Uri Caine
63 Craig Taborn
52 Matthew Shipp
39 Wayne Horvitz
28 Django Bates

Akustik Bas
320 Dave Holland
101 Christian McBride
75 William Parker
61 Charlie Haden
59 George Mraz

Yükselen Akustik Bas
87 Scott Colley
76 Ben Allison
63 Avishai Cohen
40 Peter Washington
30 Drew Gress

Elektrik Bas
238 Steve Swallow
79 Victor Wooten
77 Richard Bona
63 Christian McBride
62 Marcus Miller

Yükselen Elektrik Bas
59 Matthew Garrison
56 James Genus
51 Richard Bona
36 Charnett Moffett
36 Victor Wooten

Davul
202 Roy Haynes
150 Jack DeJohnette
88 Brian Blade
62 Jeff "Tain" Watts
35 Max Roach

Yükselen Davul
101 Matt Wilson
60 Brian Blade
55 Nasheet Waits
51 Billy Kilson
34 Bill Stewart

Perküsyon
108 Ray Baretto
108 Poncho Sanchez
77 Airto Moreira
70 Trilok Gurtu
57 Cyro Baptista

Yükselen Perküsyon
52 Susie Ibarra
48 Hamid Drake
47 Kahil El'Zabar
45 Giovanni Hidalgo
34 Leon Parker

Keman
267 Regina Carter
141 Billy Bang
130 Mark Feldman
79 Johnny Frigo
47 Leroy Jenkins

Yükselen Keman
94 Jenny Scheinman
70 Christian Howes
69 Mat Manieri
54 Miri Ben-Ari
40 Carla Kihlstedt

Vibrafon
241 Bobby Hutcherson
192 Stefon Harris
165 Gary Burton
129 Steve Nelson
83 Joe Locke

Yükselen Vibrafon
124 Stefon Harris
101 Joe Locke
69 Steve Nelson
47 Bryan Carrott
31 Bill Ware

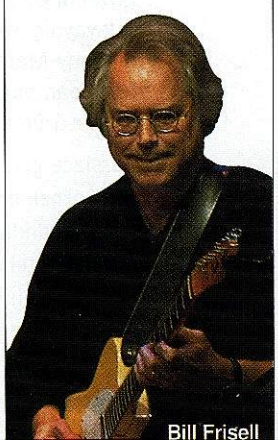
Bill Frisell

Diğer Enstrümanlar
130 Toots Thielemans (armonika)
83 Bela Fleck (banjo)
50 Erik Friedlander (cello)
48 Richard Galliano (akordeon)
45 Howard Johnson (tuba)

Yükselen Diğer Enstrümanlar
54 Erik Friedlander (cello)
42 Richard Galliano (akordeon)
37 Robert Randolph (pedal steel)
25 Scott Robinson (bas sax)
23 Gregoire Maret (armonika)

Besteci
109 Dave Douglas
91 Wayne Shorter
73 Dave Holland
58 Andrew Hill
43 Maria Schneider

Yükselen Besteci
56 Jason Moran
48 Vijay Iyer
43 Stefon Harris
38 Greg Osby
32 Dave Douglas

Aranjör
147 Maria Schneider
75 Slide Hampton
71 Bob Brookmeyer
65 Dave Holland
45 Carla Bley

Yükselen Aranjör
56 Steven Bernstein
54 Uri Caine
27 Ben Allison
27 Anthony Wilson
21 Stefon Harris

Yapımcı
201 Michael Cuscuna
122 Manfred Eicher
71 Orrin Keepnews
48 Todd Barkan
45 Matt Balitsaris
42 Arif Mardin

Yükselen Yapımcı
57 Matt Balitsaris
36 Branfrod Marsalis
34 John Corbett
24 Greg Osby
22 Craig Street

Blues Sanatçısı / Grubu
96 Buddy Guy
94 B.B.King
38 Taj Mahal
23 Otis Taylor
23 James "Blood" Ulmer

Yükselen Blues Sanatçısı / Grubu
39 Derek Trucks
26 Shemekia Copeland
26 Robert Randolph
25 Lucky Peterson
22 Otis Taylor

Blues Albüm
30 Otis Taylor, Truth is not Fiction (Telarc)
27 Holmes Brothers, Simple Truths (Alligator)
23 James "Blood" Ulmer, No Escape from the Blues (Hyena)
22 Buddy Guy, Blues Singer (Jive)
21 Eric Clapton, Me and Mr. Johnson (Reprise)

Diğer Sanatçı / Grup
52 Norah Jones
37 Outcast
25 Steely Dan
25 Caetano Veloso
20 Dr.John

Yükselen Diğer Sanatçı / Grup
32 Derek Trucks
24 Norah Jones
20 Habib Koite
17 Robert Randolph
13 Del McCoury Band

Diğer Albümler
37 Outcast Speakerboxxx/The Love Below (Arista)
28 Al Green, I Can't Stop (Blue Note)
19 King Crimson, The Power To Believe (Sanctuary)
18 Ricky Lee Jones, The Evening Of My Best Day (V2 Records)
17 Steely dan, Everything Must Go (Reprise)

Steve Cardenas

Gitarın sihri fusion'dan mainstream'e kadar hemen her stile dokundukça enstrümanın zanaatkarları da önemli izler bıraktı jazz'da. Bu birikimin bugün ulaştığı nokta gitaristleri modern jazz besteciliğinde en önde anılması gerekenler arasına taşımakta.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

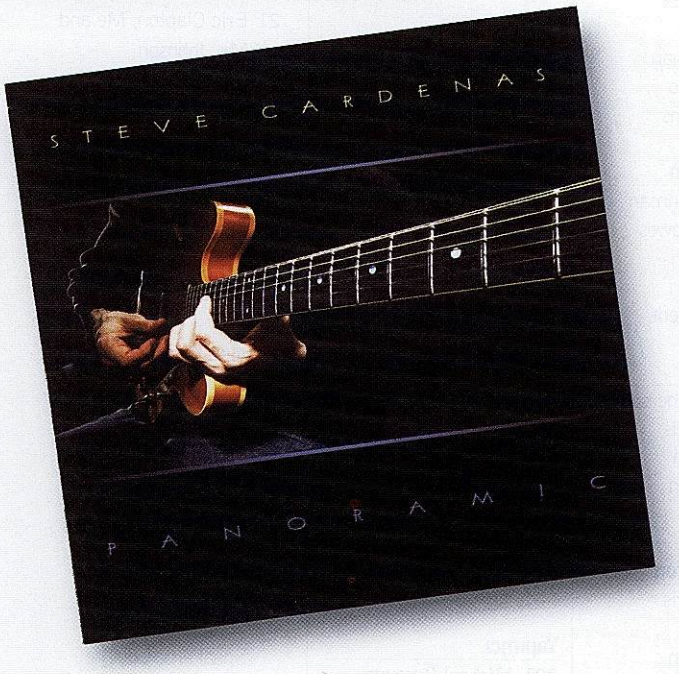

Panoramic Cardenas'ın kendi adına yaptığı projelere daha fazla dikkat verilmesi gereğini apaçık gösteren, mutlaka edinilmesi gereken bir kayıt.

Müzisyenle ilgili kısa bilgiler alabileceğiniz web sitesi: www.stevecardenas music.com

Jazz içindeki özel yeri yanında gitarın başka müzik dinleyicilerine dokunabilen bir ağırlığı da var hiç kuşkusuz. Öyle ki, jazz gitardaki yeteneklerin görüntüsü zaman zaman onları birer yıldız statüsüne ulaştıracak kadar büyük olabiliyor. Jazz'ın böyle bir görüntüyle ilişkisi elbette çetrefil bir durum; büyük müzisyenlik söyleminden beslenmekle birlikte jazz özünde bir birikim ve paylaşım müziği ve böyle de kalacak.

Steve Cardenas jazz'daki geniş paylaşımın halkalarından biri olarak uzun zamandır çok önemli işlere imza atıyor. İlk elden çoğunlukla Paul Motian Electric Bebop Band ile birlikte anımsanan gitarist davulcu Joey Baron'ın grubu Killer Joey'nin de üyesi. Bir yandan da Charlie Haden Liberation Music Orchestra'da yer alıyor; Cardenas topluluğun İstanbul Jazz Festivali'nin sonuncusunda, seyircinin sağanağa teslim kalmayarak konserin devamında ısrarcı olduğu gecede alkışlanan isimler içinde bulunuyordu. Birlikte çaldığı ve çalıştığı diğer tanınan isimler içindeyse Jeff Beal, Mark Isham, Paul McCandless, Marc Johnson ve Norah Jones sayılabilir. Tabii kendi proje ve gruplarını da bunlar yanında not etmek gerekir.

Kendi adına yaptığı ikinci albüm Panoramic Steve Cardenas'ın birikimini iyice gözler önüne seriyor. Gerek bestecilik, gerek müzisyenlik anlamında kendi içinde tutarlı, üzerinde düşünüldüğü, hazırlık yapıldığı apaçık belli olan bu değerli albüm ilgiyi çokça hak ediyor. Özetlemek gerekirse, albüm fazlasıyla hiddetli olmayan bir post-bop çerçeveye oturtulmuş. Hatta, müzik zaman zaman yeni kuşak tatlı mainstream, zaman zaman da uçuşkan bir latin duyumla buluşacak kadar esneyebiliyor. Ancak, bu üstyapıdan daha odaklı bir dinleyişe geçildiğinde Cardenas'ın tasarımında ilginç bir yapı beliriyor. Dingin ve kırılgan gibi duran müziğin bir yandan da tetikte ve gergin bir ifadeyi taşıyabildiğini duyuyoruz. Cardenas'ın görece boğuk tonu ise bu kırma ifade biçimiyle bire bir örtüşen bir tercih olarak çıkıyor ortaya. Müziği tamamlayan diğer bir unsur da grubun parçaların çoğunda baskın olarak yaydığı minimalist tını. Bu tını elbette Cardenas'ın saksofonda Tony Malaby, basta Larry Grenadier ve davulda Kenny Wollesen'dan oluşturduğu ekibin dayandığı uzun süreli birliktelliklerin bir ürünü.

Sessizce çıkmış bulunan bu albüm güncel jazz'ın yüksek nitelikli örneklerinden biri ve kaydı yayınlayan Fresh Sound'un çağrıştırdıkları anlamında dinleyiciyi kesinlikle ortada bırakmıyor. Üstelik, jazz paylaşımının en az yıldızları kadar zengin olduğunu bir kez daha göstermesiyle de dikkate değer.

Cazın ana sponsoru yıldır değişmedi

Garanti CAZ yeşili

r3a Rez Abbasi

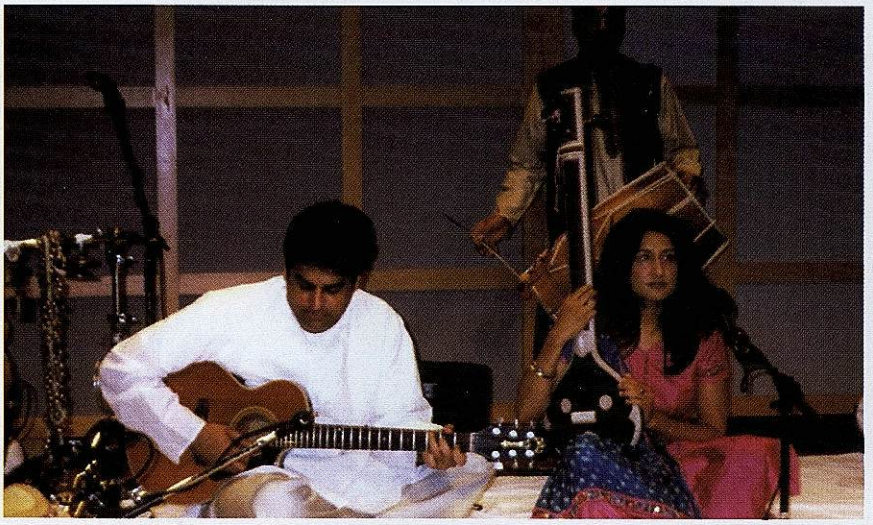

Uluslararası alandaki şöhreti henüz az olmakla birlikte, New York camiasında önemli yer edinmiş bulunan Rez Abbasi'yi kısa yoldan tanımak için elimizde üç albüm var.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Third Ear 1998'de yayınlanmış olmakla birlikte aslında 1991-92 yıllarında yapılmış kayıtları içeriyor.

Modern Memory Gary Thomas ve Michael Formanek'in varlığıyla dikkati çekiyor.

Out Of Body Rez Abbasi'nin müziğine aşina olmak isteyenler için iyi bir başlangıç noktası.

Aslen Karachi, Pakistan doğumlu olan müzisyenin hayatının hemen tümü ABD'de geçmiş. Abbasi ile ilgili biyografik bilgilerde sıkça karşınıza çıkacak olan bu not elbette Abbasi'nin jazz kişiliğinin nasıl bir çevreyle ilişkide oluştuğuna dair bir ipucu olarak düşülüyor çoğunlukla.

Müzisyenin ilk kaydı Third Ear'ı bir tarafıyla akustiğe yaslanan fusion anlayışı, bir tarafıyla da post-bop nosyonlarına sahip, güncel bir stil şekillendirmiş. Açılıştaki Resonance bu iki anlayışla beslenmiş bir parça olarak hemen dikkati çekiyor. Ancak, albüme adını veren ve piyanosuz seslendirilmiş parça Third Ear bu iki boyutlu stilin albümdeki en ciddi örneği olarak durmakta. Rez Abbasi'nin albümdeki elektrik gitarı dingin bölümlerde John Abercrombie tarzı kapalı bir ton ile soloların yüksek noktalarında Pat Metheny tarzı keskin bir ifade arasında değişebiliyor. Abercrombie çağrışımlı ton özellikle kapanıştaki A Passage for You'da iyice belirginleşiyor. Öte yandan, konuk müzisyenler içinde Kenny Werner, Marc Johnson, Peter Erskine, Bob Mintzer ve Billy Drewes ilk dikkati çeken isimler. Bob Mintzer Third Ear'da hayli belirgin bir kaldıraç rolü üstlenmiş. Kenny Werner ise Sheets of Rain'in ortasındaki solosuyla parçanın kalitesini iyice yükseltiyor.

Kayıtları 1996'da yapılmış olan Modern Memory mat bir post-bop ile avantgarde arasında dolaşıyor. Albüm yedi uzun, üç kısa parçadan oluşuyor. Kısa parçalar Abbasi'nin akustik gitarını ele aldığı doğaçlamalar. Kaydın temelini oluşturan uzun parçaların grup odaklı bölümlerinde müzik jazz dışı bir havaya bürünüyor. Öyle ki, bazı noktalarda zaman duygusu ve ifadeler iyice genleşiyor. Bu, kabaca açılıştaki Hermeto Pascoal bestesi Serie de arco yorumu ve kapanıştaki Thelonious Monk bestesi Four in One dışındaki tüm parçalar için geçerli bir özellik. Burada iki kalburüstü müzisyen, saksofoncu Gary Thomas ve başçı Michael Formanek'in eşlikçiliği ön plana çıkıyor.

Abbasi'nin 1999 tarihli kayıtlarından (yayınlanma tarihi 2002) Out of Body ilk albümden sonraki yıllar içinde müzisyenin farkedilir bir biçimde yön değiştirdiğini bir kez daha gösteren, önemli bir çalışma. Öncelikle, post-bop eğiliminin avantgarde çehresine doğru kaymış olduğu açık bir şekilde duyuluyor. Öte yandan, Abbasi'nin Out of Body ile birlikte üzerinde etkisi bulunan gitaristlerin izlerini arındırdığını ve grup müziğini ön plana alan besteciliğini iyice vurguladığını söylemek yanlış olmaz. Bu grup müziğinde nefesliler için yazılmış olan düzenlemelerin önemli payı var. Düzenlemeler güncel Amerikan jazz besteciliğinden ve Avrupa'yı anımsatan bir duyumdan eşit derecede beslenmiş gözüküyor. Bu noktada avantgarde yaklaşımın iki önemli temsilcisi trompetçi Ron Horton ve saksofoncu Tony Malaby'nin katkısını vurgulamak gerekir.

Rez Abbasi'nin kendi projeleri dışında yer aldığı gruplar içinde başçı David Phillips önderliğindeki Freedance öncelikli olarak sayılabilir. Yeni çalışma Snake Charmer ise içinde bulunduğumuz 2004 sonbahar aylarında Arabesque tarafından yayınlanmış olacak. Gitar-org temelli bir yaklaşım yanında sitar müziğini ve Hint vokallerini de ele alan çalışma Rez Abbasi ismini bir parça daha tanıtmaya yarayacak gibi duruyor.

Jeff Berlin

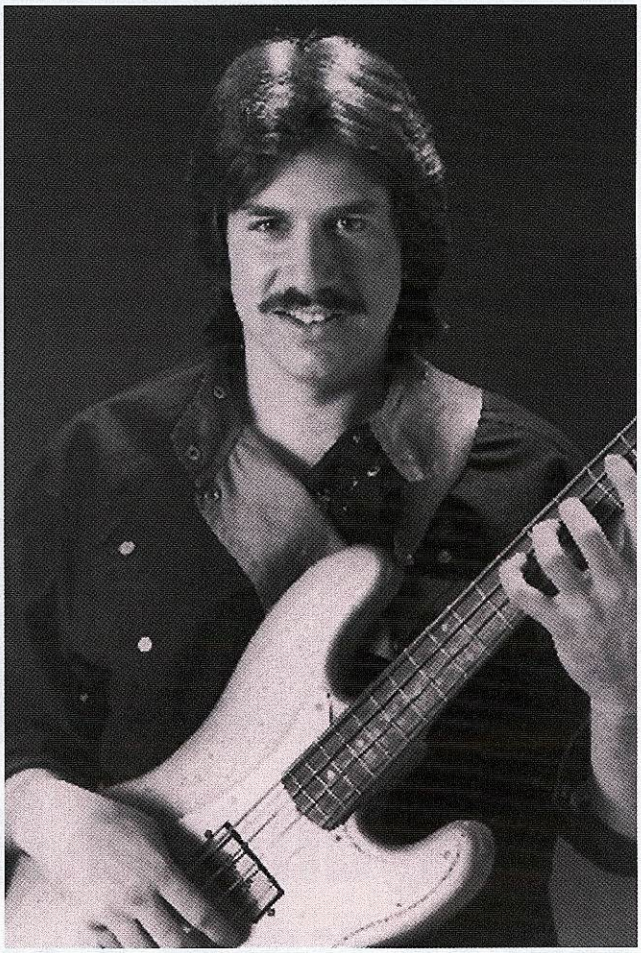

Fusion günümüzde neyi temsil ediyor? İsmi fusion ile birlikte anılagelmiş bir müzisyene sorulması kaçınılmaz bir soru. Jeff Berlin. Yetmiş sonlarından günümüze değişik aşamalarda karşımıza çıkmış, fusion'ın üst düzey işlerine katkısı olmuş bir isim.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

İki gün önce Chick Corea bir konserine davet etti beni. Kendisi komşum ve iyi arkadaşımdır. Grubu otuz yıl öncesinin fusion anlayışında ama genç müzisyenlerin cesareti ve hissiyatıyla çalıyordu. Günümüz fusion müzisyenleri Chick'in 62 yaşındaki bir adam olarak sahip olduğu heyecanla çalsalardı fusion hala popüler bir stil olurdu." Fusion'daki durağanlığa yapılan vurgu burada yalnızca dört cümleye sığarken aslında çok ciddi, derin bir kan kaybıyla ilgili izlenimi barındırıyor.

Peki ya jazz'ın kendisi? "Jazz çoğu kişinin dinlediklerinde en altlarda yer alıyor. Günümüz jazz'ının büyük kısmı düpedüz sıkıcı müzikler. Smooth jazz normalde dişçide dişlerinizi temizletirken çalınan bir müzik. Rock müzisyenleri en azından çaldıklarında samimiler, bu da müziğimi beğenenlerin çoğunun neden rock müzisyenleri olduğunu açıklıyor." Dişçi müziği ya da daha bilindik tarifiyle asansör müziği. Neyse ki, jazz burada referans noktası olarak alınan ortalama Amerikan jazz'ının vehametine sıkışıp kalmayacak kadar geniş bir müzik.

Jeff Berlin'i seksenlerin ikinci yarısında Passport ve doksanlarda Denon etiketiyle çıkmış albümlerde izleme fırsatı olmuştu. Dışarıdan bakınca kesintili bir süreç olarak gözüküyor, ama basçının müzikle ilişkisi pek böyle değil. Burada zamanının önemli bir bölümünü müzik eğitimi veren bir okulun yöneticiliğine ayırdığını belirtmek gerek. Pekiyi, Jeff Berlin Jeff Berlin'i nasıl görüyor? Bir müzisyen olarak gelişimine dair şöyle diyor: "Basta sürekli gelişiyorum çünkü sürekli çalışıyor ve çalıyorum. Hayatım boyunca bir CD'de son albümümden daha iyi bas çalmış olduğumu düşünmüyorum. Sürekli müzik yazıyorum. Sürekli bas çalışıyorum. Çok dolaşıp birçok konser ve eğitim veriyorum. Müzikle bu kadar iç içe olunca her gün geliştiğimi hissediyorum."

Berlin'in son albümü Lumpy Jazz müzisyenin bir önceki kaydı In Harmony's Way gibi Florida'da yerleşik M.A.J. Records tarafından yayınlanmış. Her iki albüm de piyanoda Richard Drexler ve davulda Danny Gottlieb'lı çekirdek kadronun ürünü. Albümleri Amerika dışındaki dinleyiciye ulaştıran en hızlı aracı müzisyenin kendi web sitesi. "Beni Amerika dışında bu kadar fazlasıyla bilen insan olmasına gerçekten şaşırıyorum. Bazı dinleyiciler dünyadaki en iyi basçı olarak görüyor beni, gösterilen bu inanılmaz saygı için herkese teşekkür etmek isterim."

Müzisyenlerin hiç de sevmediği türden bir soruyla bitiriyoruz: Kendini günümüz basçıları arasında nerede görüyorsun? "Bazen dünyada bası benim gibi çalabilen yok diye düşünüyorum. Başka bir gün de benim kadar kötüsü olmadığını. Günden güne değişiyor. Lumpy Jazz gerçekten iyi bir dönemde kaydedildi ve bas sololarım gerçekten harika. Ama Keith Jarrett'ın bir albümü alıp da bir standard yorumunu duyunca onun yanında ne kadar zayıf kaldığımı görüyorum. Günümüz basçıları arasında kendimi nerede mi görüyorum? Hepsinden daha iyiyim, ama Keith kadar iyi çalmıyorum. Diğer basçılardan daha iyi çalıyor olmam umrumda değil, benim yürekten önemsediğim asla Keith kadar iyi olamayacağım."

Fusion'ın bir dönem müziği olmaktan çıkmasıyla fusion müzisyenliği de kanıksanır oldu. Oysa bu müthiş akımın izdüşümü hala birçok stilin ve grubun üzerine vuruyor. Yeni eskiyi her zaman alt edecektir.

Ama duvar yıkılmış olsa da, Berlin Berlin'dir.

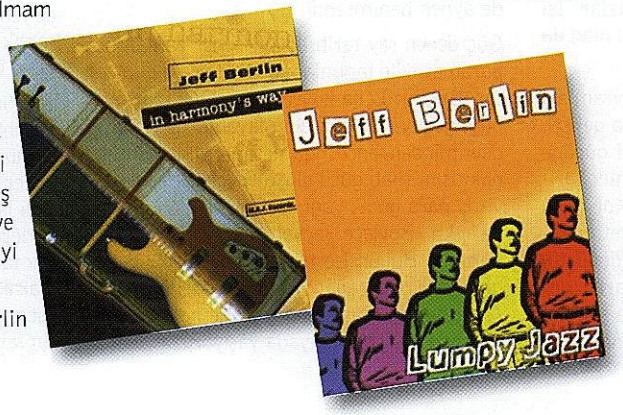

Basçının son albümleri In Harmony's Way ve Lumpy Jazz www.jeffberlinmusic.com'dan edinilebilir.

İş Hayatımda Jazz Müziğinden Öğrendiğim Şeyler

İlk anda sizlere tuhaf gibi gelebilir ama jazz müziği beni hem iş yaşamımda hem de özel yaşamımda etkiliyor ve yönlendiriyor. Ben her ikisini de jazz felsefesine göre yaşıyorum. Olaylara yaklaşımım, getirdiğim çözümler ve esneklik bu felsefeye uyuyor.

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

Bana göre iş yönetimi sahip olduğumuz kaynakları en iyi şekilde kullanarak en çabuk ve ekonomik şekilde artı kaynaklar yaratmaktır. Bunun için bir model ve modelin istenen şekilde çalışacağı bir sistem kurmak gerekir. Ancak ne model ne de sistem insandan bağımsız var olamazlar. İşi yaratan da, yöneten de ve sonucunu alan da insandır.

Bugünkü anlayışla, iş yönetimi kavramları ilk olarak sanayi devriminden sonra gelişti. O güne kadar üretim daha çok kol gücüne dayanıyordu. Sanayi devrimi insanlık tarihinde bambaşka bir sayfa açtı. Kol gücü yerini makine gücüne bıraktı. Üretim bireysel üretimden kitlesel üretime dönüştü. Çalışan ve çalıştırılan insan sayısı arttı, dolayısıyla iş hayatındaki örgütlenme şekilleri değişti. İnsanlık yönetim açısından bu gelişime hazır değildi. O güne kadar var olan en büyük örgütler ordulardı. Sanayi devrimi ve gelişimi boyunca ortaya çıkan yönetim biçimi ihtiyacı da ordu yönetim biçimlerinden alındı. Alt-üst ilişkisine dayanan bir yapı ve yukarıdan aşağıya akan bir emir komuta zinciri anlayışı iş yönetiminde de aynen benimsendi.

Güç denen şey tarih boyunca her zaman üç parametre ile tanımlanan bir kavram olmuştur. Bunları kaba kuvvet veya silah, para ve bilgi güçleri olarak tanımlayabiliriz. Sanayi devriminden önce güç hesaplarında ağırlık noktasını silah gücü oluşturuyordu. Yeni devirde para gücü, yani sermaye daha ön plana çıktı. Böylece yepyeni bir dünya düzeni kuruldu. Bugün ise tekrar yepyeni bir çağa giriyoruz. Bu çağa "Bilgi Çağı" deniliyor. Artık bilgiye ulaşmanın gittikçe kolaylaştığı ve ucuzladığı bir dünyada yaşıyoruz.

Kitlesel üretim yerini yavaş yavaş kişiye özel üretime bırakıyor. Güç parametrelerinde, günümüzde, bilgi, silah ve paranın önüne geçiyor.

Buna paralel olarak bireyin kitleden ayrılarak kişi olarak önem kazandığı bir dünya meydana geliyor. Peki ya yönetim kavramına ne oluyor diye sorabilirisiniz. O da aynı şekilde yeni çağa ayak uydurmaya çalışıyor. Hiyerarşik yönetim yapısı, yerini, bireylerin ve bilginin ön planda olduğu bir yapıya bırakıyor.

Jazz'ın ne olduğu konusunda herkes farklı düşünür. Düşünmesi de doğaldır, çünkü günümüzde jazz adı altında dinlediğimiz müzikler çeşitlilik gösterir. Bir çok jazz müzisyeni ise onu hayatın içerisinden doğarak yüreklerinde hissettikleri yoğun bir duygu olarak tanımlarlar. Jazz'ı yaşanmış şeylerin ses olarak ifadesi olarak görenler de vardır. Kısacası jazz tıpkı yaşamın kendisi gibi herkesin farklı algıladığı birşeydir.

Her ne kadar bugünkü jazz müziği anlayışında tek ortak payda olarak kabul edilmese de emprovizasyon, yani doğaçlama hala bir çok jazz sever ve müzisyeni için jazz müziğinin en önemli özelliklerinden biridir. Doğaçlama kelimesinin değişik anlamları olabilir ama biz kendi konumuz içersinde onu "müziği hissettiğiniz ve istediğiniz" gibi çalmak olarak tarif edebiliriz. Jazz dinlerken bir müzisyen solo yapıyor dersek asıl kastettiğimiz o müzisyenin evvelce kararlaştırılmış belirli bir ölçü uzunluğunda irticalen çalmasıdır. Bu aynı zamanda belirli bir aralıkta o müzisyenin beste yapması anlamına da gelir.

Bir jazz grubunun elemanları ele aldıkları parçanın önce tonalitesini, armoni yapısını ve temposunu tespit ederler. Sonra kimin hangi sırayla kaç ölçü çalacağına karar verirler. Müzisyen belirli notaları, melodileri ve akorları çalar ama bunların uzunluğunu, vurgulamalarını kendi seçer. Bu şekilde de önceden tasarlanmış bir müziği seçse de müzisyen kendi duygularına göre müziği yeniden biçimlendirerek bir anlamda yeniden bestelemektedir.

Doğaçlama yapabilmek kuvvetli bir müzik bilgisi ve enstrüman hakimiyeti gerektirir.

Bir jazz grubunda liderlik rolü işin yapısına, zamanına ve içinde olunan şartlara göre değişim gösterebilir. Herkes zaman içerisinde değişik roller oynayabilir. Bu bazen liderlik bazen eşlikçilik olarak gerçekleşir. Müziğin sahibine göre hem takip eden hem lider olmak jazz müziğinin tabiatında vardır. Kimse bundan gocunmaz, üstüne düşen görevi zamanında ve elinden gelen en iyi şekilde yapmaya çalışır. Herkes beraber çaldığı kişileri duyar, destekler ve tamamlar. Asıl hedef her zaman kendi kendini aşmak, diğer enstrümanları çalanlar ile uyum içersinde olmak, ve kendi kişiliğini korurken bütünün parçası olmaktır.

Ben jazz müziğinin en ilginç boyutlarından biri olan doğaçlamanın ve diğer temel kavramlarının iş hayatı için de geçerli olduğunu düşünüyorum.

Bundan 10 yıl önce çalıştığım şirketin dış ofislerinin bir bölümü bana bağlıydı.

Bu ofislerin Kazakistan, Özbekistan, Tataristan ve Başkurdistanda olduğunu söylemeliyim. Sık sık seyahat etmeme rağmen çoğu zaman 1 ay içerisinde hepsine bir kere gitme imkanım olmuyordu. Her gün ofisteki genç temsilcilerimizle telefonla konuşuyorduk. Onlar bana karşılaştıkları maddi ve manevi sorunları anlatıyorlar ve destek istiyorlardı. Çoğu zaman onlar gel deyince de gitmek ve işin içine girmek zorundaydım. Zamanla şunu fark ettim ki çalışma planımı ofisleri yöneten genç arkadaşlarımdan gelen haberlere göre yapmak zorundaydım. Hatta bir seferinde "ben mi onları, yoksa onlar mı beni yönetiyor" diye kendi kendime sormuştum.

Bir gece çoğu zaman olduğu gibi jazz dinliyordum. Jazz trio'su dediğimiz şey çoğu zaman piyano, bas ve davuldan oluşur ve gene çoğu zaman bu grupların lideri piyanistlerdir. Bu da doğaldır çünkü solo çalmaya en uygun enstrüman yapısı itibariyle piyanodur. O gece dinlediğim triyonun lideri ise davulcu idi. Üstelik grubu mükemmel idare ediyordu. O an aradığım şeyi bulduğumu hissettim.

Hemen albümlerin arasına dalarak araştırmaya başladım. Araştırmayı değişik formatlardaki gruplar ve müzisyenler için derinleştirince o güne kadar bildiğim halde algılamadığım bir şeyi fark ettim. Değişik albümlerde çalan müzisyenler, hangi enstrümanı çalarlarsa çalsınlar bazen lider bazen eşlikçi olabiliyordu. Liderlikler albümün proje sahibine göre sürekli değişiyordu. Standart birşey yoktu, bazen bir kontrabasçı, bazen bir davulcu, bazen de bir piyanist lider olabiliyordu. Ayrıca o albümde liderlik yapan kişi içindeki değişik parçalarda da bazen eşlikçi bazen de solist olarak çalıyordu. Herkes herkesin projesinde yer alabiliyordu. Önemli olan o projenin liderinin ortaya koyduğu fikirlerin gerçekleşmesine bir katkı yapmaktı.

Jazz denen şeyde mutlak bir liderlik veya yönetici yoktu. O an kafamda kendi işimle ilgili olan sorunun cevabını da bulmuş oldum.

Şunu anladım. Aslında hem genç yöneticiler beni, hem de ben onları yönetiyordum. Her iki taraf da duruma göre birbirini yönetiyordu ve bundan kaçmak mümkün değildi. Dış ofislerin yöneticisi olarak oradaki genç arkadaşlarımın yaptığı şeylerden ben sorumluydum, bu açıdan net olmayan bir durum yoktu. Onlara şirketin beklentilerini ve hedeflerimizi açık olarak anlatmıştım. Ancak dış ofislerin kurulu olduğu coğrafyada onlar yaşıyordu. Oradaki meseleler için getirecekleri çözümler jazz müziğindeki doğaçlama kavramından başka birşey değildi. Akorlar ve tema, yani şirketimizin hedefleri belli idi ama notaların nasıl çalınacağına içinde oldukları durumun dayattığı şartlara göre onlar karar veriyorlardı. Onlar doğaçlama yaparken benim yapabileceğim şey onlara moral ve maddi destek vermekten öteye gidemezdi. Ancak o hedefleri sürekli olarak sorgulamak, arkadaşlarımdan gelen geri beslemeler ile revize etmek de benim işimdi.

Kısacası jazz bana olaylara farklı açılardan bakılabileceğini öğretti. Sonra jazz müziğindeki diğer kavramları düşündüm ve iş anlayışıma adapte etmeye çalıştım.

Güç kavramındaki parametrelere döndüm. Evet bilgi şu an en önemli parametre olmuştu, ama diğer iki parametrenin, yani paranın ve silah gücünün değeri hala geçerliydi. Hiçbir parametre tıpkı jazz'da olduğu gibi diğerlerinin önemini bitirmemişti. Ancak jazz tabiri ile şu an solo yapan bilgi parametresi idi.

Eski SSCB yıkılınca NATO'nun değerini yitirdiğini düşünmüştük ama geçtiğimiz 10 yıl ülkemize yönelik tehditlere karşı iyi bir ordunun hala çok önemli bir caydırıcılık sağladığını gösterdi. Bilgi önemliydi ama maddi güç olmadan bilgiyi insan oğlu için faydalı sonuçlara yönelik kullanmak da mümkün değildi.

Doğaçlamanın jazz'da olduğu gibi iş hayatının en önemli parçası olduğunu fark etmiştim. İş hayatımızda bizi çevreleyen bir dizi sosyal, ekonomik ve politik çemberin içerisinde hareket etmek zorundayızdır. Bunlar bizim iş olarak kendimize koyduğumuz hedefleri belirlerler. O hedeflere varmak için yapılan planlar ve bütçeler jazz müzisyenlerinin yaptığı parçanın tonalitesini, armoni yapısını ve temposunu tespit etmeye benzer. İşin sorumluluğunu taşımak ve görev dağılımı yapmak ise jazz'da kimin hangi sırayla kaç ölçü çalacağına karar verilmesine benzer.

Ancak gerçek hayatta karşılaşılan sorunlar her zaman belirsizdir ve iş hayatında sorunlara çözüm üretmek jazz'da müzisyene verilen notaları çalmaya benzer. Kimse çalma anında müzisyene notayı ne zaman basacağını söyleyemez, o buna kendi bilgi ve görgüsüyle karar vermek zorundadır. Bir yönetici de karar verirken kendisine verilen yetkiler çerçevesinde hareket eder ama karar anında yanında kimseler olmayabilir.

Bunu yapabilmek için yönetici kendisini ve birlikte çalıştığı insanları en iyi şekilde eğitmek motive etmek ve geliştirmek zorundadır. Bu da jazz'da doğaçlama yapabilmek için gereken kuvvetli müzik bilgisi ve enstrüman hakimiyeti kavramına benzer.

Jazz'daki uyum içerisinde çalmak ve birbirini desteklemek iş hayatındaki takım oyununa benzer. Aynı şekilde günümüz iş yönetiminde bireyden hem özgün düşünce üretmesi hem de üretilen düşüncelerden yola çıkılarak yapılan iş planlarının sağlam bir parçası olması beklenir. Bunun jazz'daki karşılığı kendi kişiliğini korurken bütünün parçası olmaktır.

Jazz müziği yoruma açıktır, notalar mutlak ve şaşmaz veriler değil, kişinin yaşamına göre değişen ve gelişen bir referans noktasıdır. Jazz'daki doğaçlama aslında bir uyum kabiliyetidir ve iş hayatında baskı altında karar verme yeteneği ile büyük bir benzerlik gösterir. Her ikisi de gelişmiş bir zeka gerektirirler. İş hayatındaki prensipler ve talimatlar da aynı şekilde yaşamın içindeki şartlara göre değişik yorumlanarak uygulanmak zorundadır.

İş hayatındaki düşünce, kişilik, çalışma, dayanışma, gereken durumlarda rol değiştirebilme ve gelişme kavramları aynen jazz müziğinde de vardır

Gördüğünüz gibi bu sefer de modern bir yönetim prensiplerinden yola çıkarak jazz'a varmış olduk. Ancak bu bir tesadüf değildir. Çünkü jazz da tıpkı iş yönetimi gibi hayatın içerisinden çıkmış bir kavramdır.

Jazz müziğindeki kavramlar üzerinde düşünürseniz iş yaşamınızda da sizlere yol gösterebilir, ama asıl önemli olan bakış açısını geliştirmek ve olumlu niyettir. Bence herkes içinde olduğu yaşamı sorgulamalı, kendisini etkileyen, yönlendiren güzel şeyleri düşünmeli ve olayları yeni bir gözlükle görmeye çalışmalı.

Yaşamımızı olumlu etkileyebilecek tek şey tabi ki jazz değil, daha birçok şey var. Onlarla da kendi yaşamımız arasında bağlantılar kurabiliriz.

New York'un Milli Marşı

Herkes duysun artık, Fred Ebb de yetmişbir yaşında yaptı dediğini ve bizi terketti, gitti.

Şebnem Şenyener - New York

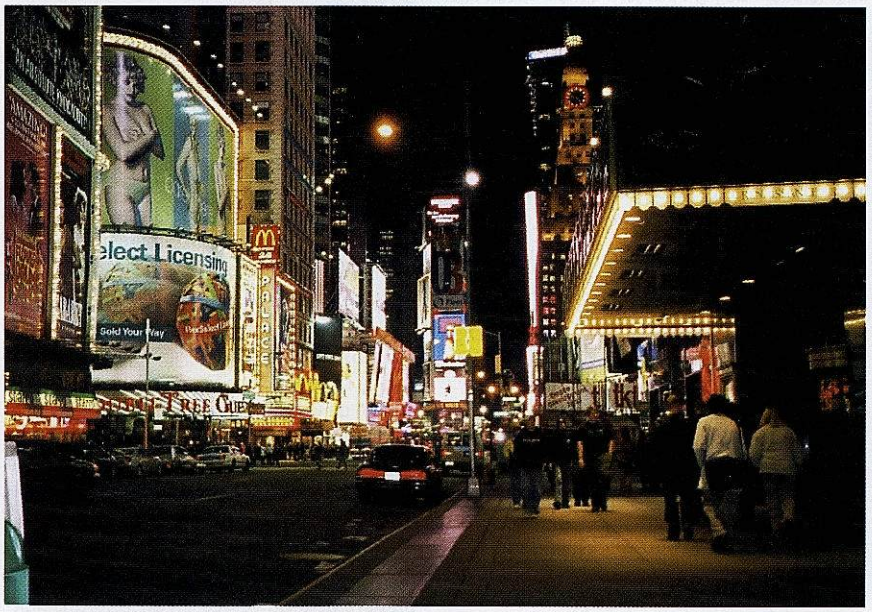

Kölelerin hüzünlü şarkılarına "şenlik-jübile", güneyli zencilerin hem ağlarım hem giderim türünden şarkılarına "karamsarlık-blues" diyen bu ters dünyada ipin ucunu bulabilene aşkolsun. Bir terslik de bizden olsun. Diyelim ki, blues illa da yıkık dökük bir köşede tek başına, üstü başı yamalı giysileriyle oturup, elinde avcunda ne varsa aldıktan sonra onu terkeden kadınından yanıp yakınan yanık seslinin tek marifeti değildir. Zengin kadınların zengin erkekleri terkettiği ya da eğitimli kadınların eğitimli erkekleri bırakıp gittiğini bilmeyenimiz var mı? Kadınların kadınları, erkeklerin erkekleri terkettiğine de şahit olduğumuza göre bu işi illa zavallı, sefil, sıradışı, alışılmadık havasına büründürmenin hiç bir anlamı yok. Zaten her tabanının altı kaşınan serseriden, küçük kasaba yanılıp yakınmalarının vaktinin çoktan eriyip akıp gittiğini dinlemeyen kalmadı. Öyleyse herkes duysun artık, Fred Ebb de yetmişbir yaşında yaptı dediğini ve bizi terketti, gitti. Saldırıya uğrayan kalbini bırakarak elimize. Yaşının yetmişbir değil de yetmişaltı olduğunu söyleyenler de var tabii. Ebb tipik bir New York'lu gibi yaşını hep ağzında geveledi̇ğinden eşine dostuna. Çoğu albümde doğum tarihi 1933 diye kayıtlı. En azından hayatının kırk yılını Broadway'e adayan bir New Yorklu için doğum yılının ölüm yılı kadar bile önemi olmadığından yaş hesabının üzerinde fazla durmadı gazetedeki ölüm ilanları. Onun yerine Kabare'nin Sally Bowles'unu konuşturdular Ebb'in kaleminden çıkan şarkısının sözlerinde: "Anam Avrupa'da tura çıktığımı zannediyor/ tabii, okul arkadaşlarımla, tabii başımızda bir hanımefendiyle birlikte/Anamın aklına gelir mi hiç/ onların hepsini çoktan terkedip/kendi başıma turladığım". 1967'de Ebb'e kazandırdığı en iyi söz yazarı ödülü ile sekiz Tony sahibi olan Kabare hala sahnede Broadway'de. Şarkıları ise bütün dünyanın dilinde.

Manhattan'ın güney doğu kesiminde doğdu Fred Ebb. Tiyatro ile haşır neşir olmaya başlaması ve müzik sözü yazarlığından önce, Brooklyn'de mobilyacı dükkanları dahil bir dizi tuhaf New York işiyle başladı hayata. Müzikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir aileden gelmesine rağmen New York Üniversitesini takiben Columbia üniversitesinde İngiliz edebiyatı masterı yaptı. Sonra diplomasını çerçeveleyip, bir çorap ve iç çamaşırı şirketinde, daha sonra satış mağazasının kredi ofisinde, bir ara kamyon şöför muavinliğinde çalıştı. İşten vakit bulabildiği zamanlarda müzikallerde çalıştı. Şarkı sözü yazarlığını yine böyle bir müzikal işinde Philip Springer adlı besteci ve şarkı yazarı ile tanışınca öğrendi. Springer ile birlikte aldıkları ilk iş, 1953'de Columbia plaklarından. Judy Garland için "Santa Baby", "Moonlight Gambler", "How Little We Know", "Nevertheless I Never lost the Blues" şarkılarının da bulunduğu bir albüm üretti New York'un ünlü Brill binasında gece gündüz süren ateşli bir çalışmanın sonucunda. 1950'li ve 1960'lı yılları gece kulüplerine, revülere, televizyona sürekli şarkı sözü yazarak geçirdi. Birkaç başarısız Broadway yapımından sonra Ebb'in zirveye tırmanışı, "tepelerin kralı haline gelişi" 1963'de karşılaştığı besteci John Kander ile birlikte çalışmaya başlamasıyla gerçekleşti. Yirmibir yıl devam eden işbirliğinden Chicago, Kabare, Zorba, New York-New York ve ikinci dünya savaşı sonrasında Amerikan müzikalinin "altın çağı" doğdu. Ebb-Kander işbirliğinin ilk ürünü "My Coloring Book" şarkısını Barbra Streisand kayda geçirdi. Daha sonra 19 yaşındaki Liza Minnelli'nin başrolü oynayacağı "Flora, Kızıl Bela" adlı Harold Prince, George Abbott yapımına şarkı yazmak işini üstlendiler. Başarılı olamamasına rağmen oyunun riskli yapısı Kander ve Ebb'e, Christopher Isherwood'un "Berlin Hikayeleri"yle "Bir Kamerayım" adlı oyunu sahneleyen bir sonraki Prince yapımında iş garantiledi. "Kabare" böyle doğdu. İkinci Dünya Savaşı öncesi Almanya dekoru sahnedeki büyük ayna seyirciyi kendisini sahne içinde görmesini sağlarken, Joel Grey'in kışkırtıcı bir cinsellikle sahnelediği "anlatıcı" rolü ölümsüz bir oyunu yarattı. "New York, New York"u 1977'de Martin Scorsese'nin yönettiği, Robert De Niro ile Liza Minelli'nin başrolünü paylaştığı aynı isimli film için yazdılar. Minelli bu filmdeki rolü ile Oscar ödülü kazanırken, Frank Sinatra şarkıyı albümüne aldı. Yankee'ler maçı kazandığında stadyumunda şarkının Sinatra yorumunu söylediler, kaybettiklerinde ise Minelli yorumunu. Böylece şarkı New York'un milli marşı haline geldi.

Dikkat! Şehirde Caz Var
6-16 Ekim 2004 İstanbul
AKBANK
14.
Caz
festivali
Taksim
Maçka
aköy
yer
THE NEW YORK VOICES / GONZALO RUBALCABA SOLO / NGUYÊN LÊ / McCOY TYNER TRIO / DINO SALUZZI TRIO / MIROSLAV VITOUS QUARTET / THE MINGUS BIG BAND / Nobukazu Takemura / Chicago Underground Trio / Jane Bunnett and The Spirit of Havana / Aydın Esen Trio / Selen Gülün Trio / Elvan Aracı Quartet / K34 / Misha Mengelberg Solo / Han Bennink, Benjamin Herman, Ernst Glerum Trio / Amina Claudine Myers Trio / Charlie Mariano, Daniel Humair, Ali Haurand Trio / Septeto Roberto Rodriguez / NoJazz / Rubin Steiner / Mark de Clive Lowe / Jazzanova / Olcay Saral Trio / Mecazi / Onur Türkmen / Sarp Maden, Reğent Bölükbaşı Duo
AKBANK
KÜLTÜR
SANAT
MERKEZİ BEYOĞLU
Organizasyon pozitif
biletix
0216 556 98 00
www.biletix.com

www.schekerli.com

Bu ayki köşemizi, bir zamanlar çektiği güzel fotoğraflarla Jazz Dergisi'ne değerli katkılarda bulunan Murad Şekerli'nin web sitesine ayırıyoruz. Kendisi daha sonra Viyana'ya gitti ve halen bu şehirde yaşamakta.

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net • www.esintiler.org

Sanatçının çektiği fotoğraflardan oluşan görsel bir site. Şekerli, 100'ün üstünde fotoğrafını, "İnsanlar", "Yerler", "Portreler" ve "Jazz" olarak dört bölüme ayırmış. Bu bölümlere tıkladığınızda başlıkların hemen altında, yanyana dizilip yatay bir çizgi oluşturan gri küçük karecikler yer alıyor. Bunların her biri bir fotoğraf. İmlecinizi üzerinde dolaştırdıkça bu gri karecikler renkleniyor ve fotoğraflar küçük bir ebatta (thumbnail formatında) açılmaya başlıyor. Bunların arasından beğendiğinize tıklayıp daha büyük bir şekilde ayrı bir pencerede izleme şansına sahip olabiliyorsunuz. Bir başka izleme şekli de "start slide show" (=Slayt şovu başlat) linkine tıklamak. O zaman fotoğrafları tek tek açmanıza gerek kalmıyor. Önünüzden resmi geçite başlıyorlar.

Özellikle jazz fotoğrafları ilginizi çekebilir. Dave Holland, Diane Reeves, Charles Lloyd, Brian Blade, Wolfgang Muthspiel, Greg Osby, Wynton Marsalis, Don Byron, Marc Johnson, Ray Brown, Eberhard Weber, Avishai Cohen, John Abercrombie ilgimi çeken fotoğraflar arasındaydı. Bu bölümde fotoğrafçının toplam 25 çalışması bulunuyor. Gerçekten de her biri özel anları yakalamış, yaşayan fotoğraflar. Doğal olarak ilk bu bölüme girdim ama yapılan işler öylesine kaliteliydi ki teker teker diğer üç bölümü de ziyaret ettim daha sonra.

Minimalist bir yaklaşımla hazırlanmış sitenin tek bir dezavantajı var: Benim gibi fazla hızlı olmayan "dial up" bir bağlantıyla internete erişiyorsanız, fotoğrafların indirilmesi oldukça uzun zaman alabiliyor. Yok ben ADSL ile bağlanıyorum diyorsanız, bu site size oldukça keyifli bir uçuş vadediyor!

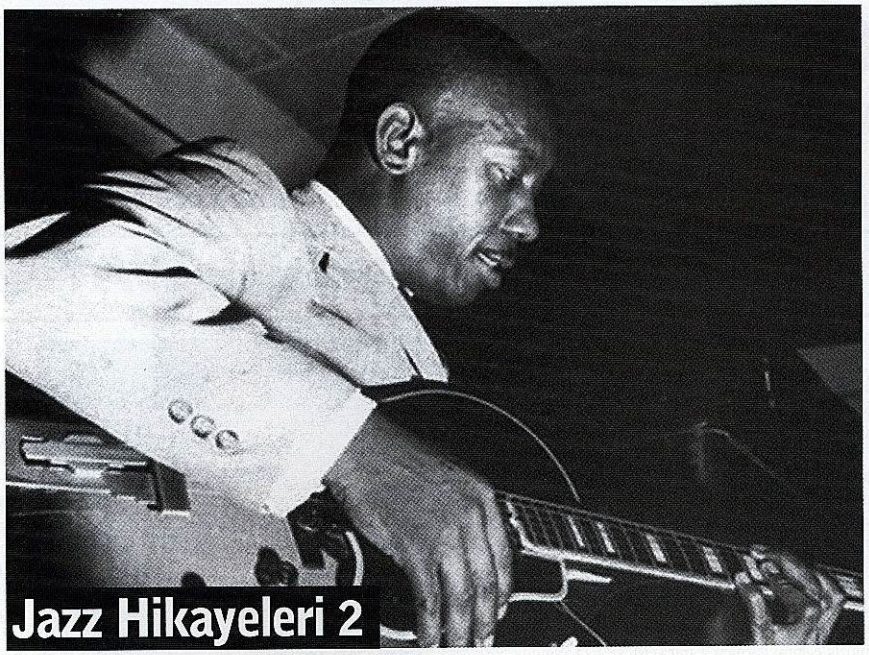

Jazz Hikayeleri 2

Solo Flight: Wes Montgomery

...Indianapolis'in sonbaharları... Garip bir rastlantı ile hayatımın en önemli kararlarını aldığım ya da hayatımın akışını değiştirecek olayları yaşadığım yer ve zaman ikilisi. Sonbaharda doğmuş olmamın bu garip rastlantıların zamanlamasını belirleyen tek neden olduğunu düşünmüyorum. Belki de hayatı boyunca bir yaprak gibi umarsızca, rüzgar ne tarafa eserse o yöne doğru sürüklenen bir adamın, dönüm noktalarını da sonbaharda yaşaması, sandığımın aksine bir tesadüf değildir.

Elçin Joyner
elcint@newyork.com

Yağmurlar ve özellikle geceleri serinleyen bir hava ile gelen Indianapolis'in sonbaharları... O dönem geceleri çalıştığım için, bu ayazların güneş battıktan sonra gün boyu saklandıkları yerden çıkıveren canavarlar gibi insanı nasıl sarıverdiğini, nasıl ısırdığını iyi bilirim. Hikayem yine böyle keskin bir soğuk ve şiddetini saatlerdir azaltmayan bir sağanak ile 'Indianapolis sonbaharı'nda bir gecede başlıyor.

Taksinin şoför koltuğuna tam dört saat önce oturdum ve Joe'nun yerinden bir bardak sıcak kahve almak için inmemi saymazsak, henüz yerimden kalktığımı söyleyemem. Birazdan Richmond Caddesi'ne gidip Missile Room'un kapanışına yetişeceğim. Missile Room Indianapolis'in en büyük jazz kulüplerinden bir tanesi. Her gece kapısının önünde bekleyen fiyakalı arabalara, içeriye girmek için sokağın diğer ucuna varan kuyruklar oluşturan saçları yapılı, makyajlı kadınlara ve iyi giyimli adamlara bakılırsa oldukça önemli bir yer. Ancak benim derdim bu gece Missile Room'da çalan jazz'cıları dinlemek değil, kulübün kapanmasından sonra dağılacak kalabalıktan bir müşteri bulabilmek. İşte, gözleri buğulu, içtikleri şampanyanın etkisi ile yüksek topuklarının üzerinde durmakta zorlanan kadınlar ve kollarına sarılmış oldukları gece bitmeden ağızlarındaki puroyu söndürmeye niyetli görünmeyen takim elbiseli adamlar yavaş yavaş Missile Room'un kapısından çıkmaya başladılar bile. Bir çoğu yağmurdan ıslanmamak için onları önceden bekleyen arabalarına seri adımlarla bindiler, kalanlar ise ellerindeki siyah şemsiyeler ile gelmekte olan arabalarını beklemekte. Missile Room'dan çıkan eğlenceli kalabalığı izlemeye dalmışken birden açık pencereden içeri dolan tütünle karışık yasemin kokusu ile irkiliyorum. Ardından arka kapı açılıyor ve bir bayan içeri biniyor, usulca elini omzuma koyarak kulağıma gideceği yerin adresini fısıldıyor ve arkasına yaslanıyor. Ciğerlerime dolan ve beni sersemleten yasemin kokusu şimdi dayanılmaz bir hal aldı. Karanlık caddelerde ilerlerken kafamı kaldırıp aynadan arkada oturan kadına bakma cesaretini kendimde bulabilmem için önce pencereyi açarak uzun uzun yağmurlu serin geceyi soluyup kendime gelmem gerekti. Eski, siyah beyaz bir fotoğrafın fluluğunda gördüğüm bir yüz onunkisi, büyük siyah gözleri camdan dışarıdaki yağmuru izleyen. Saçları biraz ıslak ve dağınık, ancak bu onun şiirsel güzeliğine ayrı ve anlaşılması zor bir hüzün katıyor. Sigarasını yakması ile birlikte küçük kırmızı ağzını farkediyorum.

Sokak ışıklarının kısa aydınlatmaları ile yakalayabildiğim her detayla, parçaları yavaş yavaş birleşen bir bulmaca gibi kadın daha da güzelleşiyor. Radyoyu açmamı istiyor sonra... Düğmeyi çevirirken farkediyorum ellerimin heyecandan titrediğini, yayılan ilk sesle kalbimin nasıl gümbürdediğini. Radyodan çığlık çığlığa bir saksofon sesi yükseliyor önce, sonra yavaşça uysallaşıyor ve usulca bitiyor şarkı. Ardından başka bir şarkı başlıyor, kadın yeni bir sigara yakıyor... Bu kez çalan şarkıda daha önce hiç bir yerde duymadığım bir hava var. Dinledikçe, usta parmaklarin gitarın üzerindeki gezinmelerini hissedebiliyorsun, parmaklar yavaşlıyor, hızlanıyor, her hızlı nota ile arkamda oturan bulmaca kadının bir parçasını daha yerleştiriyorum yerine, her yavaş nota ile bu yeni parçanın eklediği güzelliği seyrediyorum. Gitar hızlanıyor, yavaşlıyor, hızlanıyor, yavaşlıyor... Bir daha unutmamacasına şarkının her notasını ve kadının her bakışını birlikte beynime kazıyorum. Gitar hızlanıyor, yavaşlıyor, hızlanıyor, yavaşlıyor... Şarkı bitiyor, kadın arabadan iniyor. Kim olduğunu, bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim bir kadın ve şarkısını aynı sonbahar gecesinde bulup kaybediyorum..

Eve gidiyorum, gitarımla kulaklarımda hala yankılanan şarkıyı çalıyorum. Parmaklarım hızlanıyor, yavaşlıyor, burnumda tütünle karışık yasemin kokusu ile kadının görüntüsü beliriyor, kayboluyor....

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez@istfest.org)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz nereye mi gidiyor? Bilmiyorum. Belki cehenneme gidiyordur. Hiçbir şeyi hiçbir yere götüremezsiniz. Her şey kendiliğinden olur." - Thelonious Monk

Genç Koleksiyoncu: WAYNE SHORTER

25 Ağustos 1933'te, New Jersey eyaletinin Newark kentinde doğan Wayne Shorter çocukluk yıllarında film müzikleri dinlemeye meraklıydı. Biraz büyüyünce, babasının iş dönüşlerinde dinlediği radyo programları aracılığıyla Jazz müziğine de ilgi duydu. O dönemde gözde olan Bebop türünün öncülerinin yanısıra, Lester Young ve Coleman Hawkins'in tenor saksofonuna da hayran kalan Shorter, boş zamanlarında bol bol film seyrediyor ve bilimkurgu türünde çizgi romanlar üretiyordu. İlerde ressam veya heykeltraş olmaya kararlı delikanlı, Newark'taki Sanat Lisesi'ne kaydoldu. Babasının isteği üzerine, 16 yaşında ilk müzik derslerini alan ve klarnet çalmaya başlayan Shorter daha sonra tenor saksofona geçti. 18 yaşındayken Sonny Stitt'le aynı sahneyi paylaştığında, müzik alanında da gelecek vaadettiği ortaya çıktı. Liseyi bitirdiken sonra, bir yıl Singer Dikiş Makinası fabrikalarında işçi olarak çalışan Shorter, müzik eğitimi görmeye karar verdi ve 1952 yılında New York Üniversitesi'ne kaydoldu. Farklı müziklere duyduğu ilgi sonucu ortaya çıkardığı eklektik besteler, kompozisyon hocalarının pek hoşuna gitmediyse de, 1956 yılında "Müzik Eğitmenliği" dalında üniversiteden mezun oldu. Önce lokal bir grupta görev aldı; birkaç hafta piyanist Horace Silver'la çalıştı; daha sonra da Birdland'de John Coltrane'le tanıştı. Tam Coltrane'le birlikte provalara başlamıştı ki askere çağrıldı ve iki yıl orduda görev yaptı. 1958 yılının Ekim ayında terhis olduktan sonra profesyonel müzik yaşamına atılan Shorter kısa sürede New York Jazz çevrelerinde tanındı ve ondan "That Kid from Newark" (Şu Newark'lı Çocuk) diye söz edilmeye başlandı. 1959 yazında, ileride uzun süre beraber çalışacağı Avusturyalı piyanist Joe Zawinul'la tanışan Shorter, onun da yer aldığı Maynard Ferguson'ın big band'ine girdi. Ferguson'ın orkestrasında çalmaya başlayalı bir ay olmuştu ki Kanada'daki bir Jazz festivaline davet edildiler. Yine bu festival sırasında bir konser verecek olan Jazz Messengers'ın tenor saksofoncusu Hank Mobley ortalıkta gözükmeyince, grubun trompetçisi Lee Morgan kısa bir süre önce birlikte plak doldurduğu Shorter'a başvurdu ve böylece 26 yaşındaki saksofoncu, Art Blakey'nin grubuna katıldı. Müzik yaşamının başında, o dönemde sıkı bir rekabet içinde olan John Coltrane ve Sonny Rollins'in etkisinde kalan Wayne Shorter, 1959 yılının sonbaharında, Art Blakey'nin grubu Jazz Messengers'ın saksofoncusu oldu. Beste ve düzenleme alanlarındaki yeteneğiyle, 1964 yılının yazına kadar bu grubun müzik direktörlüğünü de üstlendi. Blakey'le birlikte çalıştığı 5 yıl boyunca, 1960-61 yıllarında Lee Morgan'lı beşlide, 1961-64 arasında da trompette Freddie Hubbard ve tromboncla Curtis Fuller'in yer aldığı altılıda görev yapan Shorter, birbirinden ilginç besteleriyle Jazz Messengers'ın repertuarını genişletti. 1964, Wayne Shorter'ın müzik yaşamındaki belki de en önemli yıl oldu. O yıl içinde kendi adına Blue Note plak şirketi için "Night Dreamer", "JuJu" ve "Speak No Evil" adlı birbirinden başarılı üç albüm dolduran saksofoncu, Ağustos ayında, ona önceki yıllarda da birlikte çalışmaları için birkaç kere teklif götüren Miles Davis'in, davulda Tony Williams, basta Ron Carter ve piyanoda Herbie Hancock'u içeren yeni beşlisine katıldı. Davis'le yollarını ayırdığı 1969 yılına kadar, altı yıl boyunca bu grupla 13 albüm doldurdu. Shorter, daha önce Art Blakey için yaptığı besteleri, artık Miles Davis'in repertuarı için kaleme alıyordu. Bazı bestelerini ise önce Blue Note için kaydettiği kendi albümlerinde seslendiriyor, daha sonra ise Davis'in beşlisiyle yeniden yorumluyordu. Wayne Shorter'ın gerek müzisyen, gerekse besteci olarak özgün stilini olgunlaştırması Miles Davis'le çalıştığı döneme rastlar. Blakey'nin yanında geçirdiği çömezlik yıllarında, ünlü davulcunun zorlayıcı temposuna karşı geliştirdiği güçlü tınısına ilaveten, Davis beşlisinin genç ve yenilikçi ritm seksiyonunun sağladığı özgürlük, yetenekli saksofoncunun yeni duygusal ve teknik boyutlara el atmasına olanak yaratmıştır. Shorter'ın bu dönemde kaleme aldığı, çoğu modern Jazz standartları arasına giren "E.S.P.", "Pinocchio", "Nefertiti" "Sanctuary", "Footprints" ve "Fall" gibi bestelerinde dinamik ve değişken bir yapının yanısıra, minimalist, melankolik ve sevecen temalar da ilgi çeker. Miles Davis'le çalıştığı dönemin sonlarında, tenor saksofonun yanısıra soprano saksofona da el atan Shorter, özellikle elektrikli enstrümanların yüksek volümü arasında sesini daha iyi duyurabilmek için önce bu enstrümana, sonra da soprano saksofondan da daha tiz bir tınısı olan elektronik saksofon lyricon'a ağırlık verdi. 1970'in Mart ayında Davis'in grubundan ayrılan Wayne Shorter, "In a Silent Way"de 10 sene sonra tekrar biraraya geldiği piyanist Joe Zawinul'la, o yılın Kasım ayında, jazz-rock fusion akımının öncü grubu Weather Report'u kurdu. Ortak hedefleri, doğaçlama sololardan ziyade yazılı bölümlere ağırlık veren, farklı türleri bir potada eriten, soyut ve "moody" bir müzikti. Başlangıçta Shorter ve Zawinul grupta eşit söz hakkına sahipken, alçakgönüllü bir karakteri olan Shorter, zamanla dizginleri tamamen Zawinul'un ellerine bıraktı. Bu nedenle, Weather Report'un 14 yıl boyunca doldurduğu 15 albümü oluşturan parçaların büyük bir çoğunluğu Zawinul'un besteleri olmuştur. Bestelerinde geleneksel kalıpların dışına çıkarak alışılagelmemiş akorlara, ekonomik ve empresyonist melodilere yer vermesiyle üne kavuşan Shorter'ın 1974 yılında, Brezilyalı müzisyen Milton Nascimento'yla beraber kotardığı ve kendi adı altında piyasaya sürdüğü "Native Dancer" adlı albüm, burada Latin müziğine olan eğilimini ortaya koyan sanatçının en fazla ses getiren çalışmalarından biri oldu. 1975 yılından itibaren Los Angeles'a yerleşip, müzik çalışmalarının temposunu azaltarak kendini ailesine ve karısı aracılığıyla ilgi duyduğu Budizm'e adayan Wayne Shorter, 80'li yılların başında Joni Mitchell, Carlos Santana ve Steely Dan gibi müzisyen ve topluluklarla da plak ve konser çalışmaları yaptı. 1985 yılında Dexter Gordon'un başrolünü oynadığı "Round Midnight" adlı ünlü filmde rol aldı. O yılın sonunda, artık kendini tekrarlamaya başlayan Weather Report'un dağılmasıyla yeniden solo kariyerine dönen saksofoncu, 1985-88 arasında Columbia plak şirketi için disco ve funk ağırlıklı üç albüm doldurdu. Bu plaklar genelde ilgi görmeyince, daha sonraki müzik çalışmalarını geçici olarak biraraya gelen VSOP gibi süper gruplarda sürdürdü. 90'lı yılların başında da "Glengarry Glen Ross" ve "The Fugitive" gibi ses getiren filmlerin müziklerine imza attı. Shorter'ın, 1992 yılında, Miles Davis'in anısına, aralarına trompetçi Wallace Roney'i de alarak turneye çıkan Carter, Hancock ve Williams'la birlikte kaydettiği "A Tribute to Miles" albümünde yer alan "Pinocchio" yorumu kendisine bir Grammy adaylığı getirdi. Modern Jazz'ın 60'lı yıllarda ortaya çıkan üçüncü kuşak müzisyenleri arasında saygın bir konuma sahip olan Shorter'ın 50 yılı aşan müzik yaşamına göz atılınca, ilk 20 yılın çok daha verimli ve başarılı olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Zaten çoğu ünlü Jazz eleştirmeni de, bu yetenekli müzisyenin, potansiyelinin çok azını kullanarak özellikle 1975-1995 arasındaki 20 yılı bir anlamda harcadığına inanırlar. 7 yıllık suskunluğun ardından, 1995'te Verve plak şirketiyle anlaşarak, yapımcılığını Marcus Miller'ın üstlendiği "High Life" isimli albümü dolduran ve bu çalışmasıyla bir Grammy ödülü de kazanan Wayne Shorter, ertesi yıl çıktığı Avrupa turnesinde İstanbul'a da uğradı. O yaz Avrupa yolunda esrarengiz bir biçimde düşen TWA uçağında çok sevdiği 26 yıllık eşi Ana Maria'yı kaybedince zor bir döneme giren, ancak Budist felsefesi sayesinde acıya direnen sanatçı 1997'de piyanist Herbie Hancock'la beraber entrospektif bir düet albümü olan "1+1"i doldurdu. O yıl, Rolling Stones'un "Bridges to Babylon" albümünün kayıtlarına da katılan sanatçı ertesi yıl Hancock'ın "Gershwin's World"ünde çaldı. 2001'de yine Hancock'un "Future 2 Future"unda ve Marcus Miller'ın "M2"sunda yer alan Shorter, 2002'de, 8 yıllık bir aradan sonra kendi adına ilk albüm olan "Footprints Live!"ı yayınladı. Bunu 2003'te izleyen akustik albümü "Alegria", günümüz saksofoncularının en saygın rol modeli olan Shorter'ın yıllardır beklenen güçlü dönüşünün müjdecisiydi sanki... 50 yıllık müzik yaşamının ilk yarısında, Art Blakey'nin Jazz Messengers'ı, Miles Davis'in ünlü beşlisi ve jazz-rock fusion akımının en başarılı topluluğu sayılan Weather Report olmak üzere, Jazz tarihinin en ünlü gruplarından üçünde önemli roller üstlenen ve özgün bestelerinin pek çoğu çağdaş Jazz repertuarının standartlarına dönüşen Wayne Shorter'ın albümleri arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik. Her bölümde öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları ise birer okla vurguladık.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* All or Nothing at All (1959-61) CHARLY 68
➲ The Best of Wayne Shorter (1964-69) BLUE NOTE 91141
* Jazz Profile (1964-70) BLUE NOTE 59072
* This Is Jazz, Vol.19 (1974-88) COLUMBIA/SONY 64973
➲ The Classic Blue Note Recordings (1964-89) BLUE NOTE 40856 (2 CD)
* Best of Verve Years (1995-2003) VERVE 1058

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Second Genesis (1960) VEE JAY
* Wayning Moments (1962) VEE JAY/KOCH 8549
➲ Night Dreamer (1964) BLUE NOTE 84173
➲ JuJu (1964) BLUE NOTE 46514
➲ Speak No Evil (1964) BLUE NOTE 46509
* The Southsayer (1965) BLUE NOTE 84443
➲ Et cetera (1965) BLUE NOTE 33581
➲ The All Seeing Eye (1965) BLUE NOTE 24543
➲ Adam's Apple (1966) BLUE NOTE 46403
➲ Schizophrenia (1967) BLUE NOTE 32096
* Super Nova (1969) BLUE NOTE 84332
➲ Native Dancer (1974) COLUMBIA/LEGACY 46159
➲ High Life (1994) VERVE 529224
* Footprints Live! (2002) VERVE 589679
➲ Alegria (2003) VERVE 543558

Bebop'ın Babaları Aynı Sahnede...

Tarih: 16 Mayıs 1945 (veya bazı kayıtlara göre 30 Mayıs 1945); **Yer:** New York'taki Town Hall konser salonu; **Katılanlar:** Davulcu Harold 'Doc' West, basçı Curly Russell, ve Bebop'ın babaları alto saksofoncu Charlie Parker ile trompetçi Dizzy Gillespie; **Vesile:** İlk kez 1945 yılının Ocak ayında, piyanist Clyde Hart'ın bir plak kaydında stüdyoda bir araya gelen Bird ve Dizzy, kendi müziklerini ilk kez, Dizzy Gillespie Sextet olarak, 28 Şubat ("Groovin' High", "All the Things You Are" ve "Dizzy Atmosphere") ve 11 Mayıs 1945'te ("Salt Peanuts", "Shaw 'Nuff" ve "Hot House") Guild Records için kaydetmişlerdi. 22 Haziran'da aynı mekânda tekrarlayacakları bu konsere ise dörtlü olarak çıkmışlardı; **Sonuç:** Bu konserler ticari yönden fazla ilgi görmeyince, Haziran sonunda bir big band kuran Dizzy California'ya gitmiş, bu sayede de Bird ilk kez kendi grubunu kurmuştu. Ancak, Dizzy'nin yerine grubuna aldığı 19 yaşındaki tıfıl trompetçi (yani Miles Davis), 26 Kasım 1945'te Charlie Parker's Ri Bop Boys adıyla Savoy için stüdyoya girdiklerinde seslendirdikleri Bebop'ın başyapıtlarından "Ko Ko"da yetersiz kalınca, seansa piyanist olarak katılan Dizzy'nin tekrar trompete geçmesi gerekecekti.

JAZZ FESTİVALLERİ

Dünyanın sayılı Jazz festivallerini tarihçeleri ve bu yılki programlarıyla tanıtmayı sürdürüyoruz. Dizinin üçüncü bölümünü, geçtiğimiz günlerde 47. yaşını kutlayan, dünyanın en uzun soluklu Jazz festivaline ayırdık...

Monterey Jazz Festival (17-19 Eylül 2004)

"Jazz diye bilinen tek gerçek Amerikan müzik türünü, mirasına saygı duyan ve sınırlarını genişleten performanslar sergileyerek yaşatmayı" kendine misyon edinmiş olan Monterey Jazz Festivali'ni gerçekleştirme fikri, ABD'nin Doğu kıyısındaki Jazz festivallerine (başta Newport olmak üzere) alternatif bir biçimde, "dünyadaki en iyi Jazz müzisyenlerinin, aynı sahnede çalmasını sağlayarak, dingin bir ortamda bir haftasonu boyunca Jazz'a doymayı" düşleyen Jazz disc-jockeyi Jimmy Lyons'ın öncülüğünde, ilk kez 1956 yılında ortaya atıldı. Gerçekten de, California'da, San Francisco'nun 130 km. güneyinde, sakin bir sahil kasabası olan ve ünlü yazar John Steinbeck tarafından "bir şiir... bir alışkanlık, bir nostalji, bir düş" diye tanımlanan Monterey, 1950'li yıllarda Doğu kentlerindeki güç yaşamı yansıtan Hard-Bop Jazz'ına alternatif oluşturarak büyük ilgi gören West Coast tarzı Jazz'ın geniş kitlelere sergilenmesi için ideal ortamdı. Yerel işadamlarından 57'sinden 100'er dolar toplayan Lyons bu düşünü, San Francisco Chronicle gazetesinin yazarı, Jazz eleştirmeni Ralph J. Gleason'ın da yardımıyla, 1958 yılında gerçekleştirdi. Ama bu ilk festivalin programına Gerry Mulligan, Dave Brubeck ve Shelly Manne gibi West Coast akımının demirbaşlarının yanısıra, Louis Armstrong ve Billie Holiday gibi efsaneyi isimleri, Dizzy Gillespie, John Lewis ve Jimmy Giuffre gibi öncü müzisyenleri de dahil etmeyi ihmal etmemişti. O günden beri, her yıl Eylül ayının üçüncü haftasonunda, üç gün boyunca Jazz dünyasının en değerli müzisyenlerini ağırlayan Monterey Jazz Festivali, hiç ara vermeden en uzun zamandır süren Jazz festivali olmanın da onurunu yaşamakta.

Bu yıl 17-19 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirilen Monterey Jazz Festivali'nin gelişme öyküsünü merak edenler için, festivalin ilk 40 yılını 150'yi aşkın fotoğraf eşliğinde anlatan kapsamlı bir referans kitabı ve aynı dönemi söyleşiler eşliğinde tanıtan bir DVD de var. Bir sonraki sayfada tanıttığımız kitap, ilk kez 3 Ekim 1958 Cuma günü hayata geçirilen festivalin o geceki konser setini kapatmak üzere Louis Armstrong'u sahneye çağıran ve dizlerinin üstüne çökerek 57 yaşındaki ustasının elini öpen sunucunun, o sıralarda 41 yaşında olan Dizzy Gillespie'den başkası olmadığını belirtiyor. Zaten o gece herkesten önce sahne alan müzisyen de Dizzy'miş. İlk festivali kapatan jam session'a katılan isimler arasında Benny Carter ve Sonny Rollins de varmış. 1963-65 arasında, Monk, Miles ve Mingus gibi devlerin damgasını vurduğu altın yıllarını yaşayan Monterey Jazz Festivali, 1966 yılına kadar Jazz dünyasındaki tüm akım ve yeniliklere kapısını açık tutmayı bilmiş. Bu arada pek çok kez bu festivale katılarak adeta etkinliğinmaskotuna dönüşen Gillespie, "Dizzy for President / Dizzy'yi Başkan Seçin" kampanyasını 1964 festivalinde başlatmış. 1966-72 arasının, Free Jazz ve Rock arasında sıkışıp kalmış Jazz dünyasının tümü için geçerli bir biçimde, Monterey için de parlak bir dönem olmadığı ortada. 1973'ten itibaren yerel müzisyenlere ağırlık veren festival, ilk kez 1964'te programına dahil ettiği Blues'a, Latin müziğine ve hatta Japon müzisyenlerle başlayark yurtdışından isimlere de eğilmeye başlamış. Pazar günleri gerçekleştirilen "All-Stars" konserleri, sanki Norman Granz'ın tüm ağır topları bir araya getiren "Jazz at the Philharmonic" konserlerinin küçük birer kopyasıymış. 80'li yıllarda, o dönemde ortaya çıkıp Jazz'a taze kan sağlayan genç kuşaktan müzisyenleri de programına almaya başlayan Monterey, 1992 yılında festival yönetmeni olan Tim Jackson'ın öncülüğünde, ilk yıllarını aratmayacak niteliğe kavuşmuş. Zengin konser programlarını, çeşitli atelye ve paneller, söyleşi, sergi ve Jazz klinikleriyle destekleyen bu etkinliğin, ABD'nin en başarılı Jazz festivali olduğunu kanıtlarcasına, 2002 yılında, 13 festivalin oluşturduğu Uluslararası Jazz Festivalleri Organizasyonu'na tek Amerikalı üye olarak kabul edildiğini de vurgulayalım. 20 yıldan beri MCI'ın ana sponsorluğunda gerçekleştirilen ve kâr amacı gütmeyen Monterey Jazz Festivali, artı gelirini Jazz eğitimi için harcıyor.

Artık geride kalmış olmasına karşın, California'nın bu şirin kasabasının panayır alanına kurulan 7 sahnede, Arena'da ve bazı kulüplerde gerçekleştirilen 47. Monterey Jazz Festivali'nin programına hızla göz atalım. Bu yıl ağırlanan Jazz müzisyenleri arasında, **Terence Blanchard Sextet (with special guests Jon Faddis, Slide Hampton & James Moody): "Tribute to Dizzy", Charlie Hunter Trio, Uri Caine trio, Bobby McFerrin (with special guest Jack DeJohnette), Buddy Guy, Marian McPartland Trio, Brubeck Institute Jazz Sextet (directed by Christian McBride), 2004 Clifford Brown-Stan Getz Fellows, Clark Terry, Frank Wess, Boban Markovic and the Serbian Orkestar, Don Byron Ivey-Divey Trio (with Jason Moran and Jack DeJohnette), Anthony Brown's Asian American Orchestra, Take 6, Bill Charlap Trio, Chaka Khan, "Jazz Across the Americas" (with Jon Faddis & Antonio Hart), Regina Carter Quintet, "New Stars of the Jazz Organ" (with Larry Goldings, Sam Yahel, Pat Bianchi, Peter Bernstein & Karriem Riggins), Jack DeJohnette Latin Project, Jazz at Lincoln Center's Afro-Latin Jazz Orchestra (directed by Arturo O'Farrill, with special guest Giovanni Hidalgo),** ve **Esbjörn Svensson Trio** vardı. Tüm mekanlardaki festival konserlerini 165 $'lık tek bir "*pass*" ile izlemek mümkün; ayrıca panayır alanına Cuma günü 30 $'a; Cumartesi ve Pazar günleri ise 40'ar dolara girebiliyorsunuz. Panayır alanına üç günlük geçerli bilet almak isterseniz 95$ ödüyorsunuz. Gelecek yıl 16-18 Eylül 2005 tarihlerinde gerçekleştirilecek olan Monterey Jazz Festivali hakkında daha fazla bilgi için: www.montereyjazzfestival.org

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te

2004 yılı boyunca her hafta, ORIGINAL JAZZ CLASSICS dizisinin en seçkin 50 albümü sırayla tanıtılıyor.

1 Ekim	Winter Moon / Art Pepper
8 Ekim	Django / Modern Jazz Quartet
15 Ekim	The Incredible Jazz Guitar of / Wes Montgomery
22 Ekim	Full House / Wes Montgomery
29 Ekim	Jazz at Massey Hall / Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Bud Powell, Charles Mingus & Max Roach
5 Kasım	Ezz-thetics / George Russell
12 Kasım	Saxophone Colossus / Sonny Rollins
19 Kasım	Way Out West / Sonny Rollins
26 Kasım	Virtuoso / Joe Pass
3 Aralık	Brilliant Corners / Thelonious Monk
10 Aralık	Monk's Music / Thelonious Monk
17 Aralık	Misterioso / Thelonious Monk
24 Aralık	Alone in San Francisco / Thelonious Monk
31 Aralık	YILBAŞI Özel Programı

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

AIN'T MISBEHAVIN'

Söz: Andy Razaf
Müzik: Thomas "Fats" Waller & Harry Brooks

No one to talk with,
All by myself,
No one to walk with,
But I'm happy on the shelf.
Ain't misbehavin',
I'm savin' my love for you.

I know for certain
The one I love,
I through with flirtin',
It's just you I'm thinkin' of.
Ain't misbehavin',
I'm savin' my love for you.

Like Jack Horner
In the corner,
Don't go nowhere,
What do I care,
Your kisses are worth waitin' for,
Believe me

I don't stay out late,
Don't care to go,
I'm home about eight,
Just me and my radio
Ain't misbehavin',
I'm savin' my love for you.

SOFTLY AS IN A MORNING SUNRISE

Söz: Oscar Hammerstein
Müzik: Sigmund Romberg

Softly as in a morning sunrise,
The light of love comes
Stealing into a newborn day
Flaming with all the glow of sunrise

A burning kiss is sealing
The vow that all betray
For the passions that thrill love,
And lift you high to heaven
Are the passions that kill love,
And let you fall to hell

So ends each story;
Softly as in an evening sunset
The light that gave you glory
Will take it all away!

HOW HIGH THE MOON

Söz: Nancy Hamilton
Müzik: C. Morgan Lewis

Somewhere there's music
How faint the tune
Somewhere there's heaven
How high the moon
There is no moon above
When love is far away too
Till it comes true
That you love me as I love you

Somewhere there's music
How near, how far
Somewhere there's heaven
It's where you are
The darkest night would shine
If you would come to me soon
Until you will, how still my heart
How high the moon

Somewhere there's music
How faint the tune
Somewhere there's heaven
How high the moon
The darkest night would shine
If you would come to me soon
Until you will, how still my heart
How high the moon

BİR KİTAP / BİR VİDEO

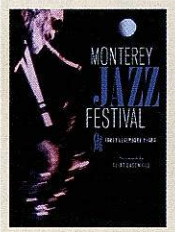

MONTEREY JAZZ FESTIVAL
Forty Legendary Years

William Minor
Bill Wisher (Foto ed.)
Angel City Press, ABD, 1997
ISBN: 1-883318-40-8
176 sayfa
Bez Ciltli
40 $

California'lı Jazz yazarı William Minor'ın, 40 yıl boyunca Monterey Jazz Festivali'ne katılan müzisyenler, festival yöneticileri ve çalışanları, festivalin müdavimleri ve geçmiş festivalleri izlemiş medya mensuplarıyla yaptığı söyleşilerin ardından kaleme aldığı, fotoğraf editörü Bill Wisher'ın festivaller sırasında çekilmiş 165 fotoğrafa yer verdiği "Monterey Jazz Festival – Forty Legendary Years", bu festivali ilk yılından beri izleyen ve 1980'lerde bir süre için Monterey'in yakın komşusu Carmel'de belediye başkanlığı yapmış olan Jazz tutkunu ünlü aktör-yönetmen Clint Eastwood'un (yönettiği ilk film olan "Play Misty for Me"nin bazı sahnelerini 1970 Monterey Jazz Festivali'nde Cannonball Adderley'nin konseri sırasında çektiğini belirttiği) nostaljik önsözüyle başlıyor. Festival'in felsefesini ve gelişimini özetleyen Giriş bölümünden sonra, geride kalan 40 festivalin, daha doğrusu bu güzel sahil kasabasında Jazzseverlerin keyifle geçirdikleri 40 haftasonunun öyküsü, Jeff Darnall'ın her sayfada metinlerle uyumlu siyah-beyaz bir fotoğrafa yer verdiği cazip bir görsel tasarımla sunuluyor. "The Age of Gold / Altın Çağ" (1958-1965); "Growing Pain and Pleasures / Artan Izdırap ve Zevkler" (1966-1972); "A Family Affair / Bir Aile Meselesi" (1973-1991); "Looking Forward Again / Tekrar İleriye Bakmak" (1992-1997) başlıklı dört bölümde ele alınan ve yıl be yıl ilerleyen festivalin tarihçesi, çok ilginç bilgilerin yanı sıra, katılan sanatçıların performanslarıyla ilgili değerlendirmeler de içeriyor. Bir tür açıklamalı fotoğraf albümü olarak da algılanabilecek bu kitap, tüm festivallere katılmış müzisyenlerin dökümü, fotoğraf bilgileri, müzisyen fihristi ve fotoğrafçı fihristiyle sona eriyor. Büyük boyutunun avantajını özellikle görselliğinde iyi kullanan kitap ayrıca geçmiş festivallerin posterlerini 4 renkli katlamalı sayfalarda sunuyor. ABD'nin önemli bir festivalinin tarihçesini öğrenmek isteyenler için

JAZZ MASTERS:
Vintage Collection 1958 - 1961

Warner Music Vision
2564600582
AB, 2003 (1958-1961)
100'; Siyah-Beyaz; 1.33:1
Dolby 5.1 Surround & PCM Stereo
Region 2 / PAL
14.99 £

Belki de Jazz tarihinin en kıymetli iki TV kaydını aynı DVD'de bulmak hoş bir sürpriz. İşin ilginç yanı, iki bölümden oluşan bu DVD'nin ne ön, ne de arka kapağında, izleyeceğiniz ilk performansın, ABD'nin CBS televizyonunda, 8 Aralık 1957 Pazar günü, New York'taki 58 no'lu stüdyodan canlı olarak yayınlanan, 50 dakikalık efsanevi "Sound of Jazz"ın kayıtları olduğuna dair bilgi bulunmaması. Count Basie Orkestrası'ndan "The Count's Blues"; Coleman Hawkins ve Pee Wee Russell'ı da içeren Red Allen Octet'ten "Wild Man Blues" ve "Rosetta"; Thelonious Monk Trio'dan "Blue Monk"; Jimmy Rushing'ten "I Left My Baby" adlı blues; yine Count Basie Orkestrası'ndan "Dickie's Dream"; Lester Young'ı da içeren bir müzisyenler kadrosu önünde Billie Holiday'den muciezi bir "Fine And Mellow" yorumu; ve son olarak Jimmy Giuffre Trio'dan "The Train And The River"ı sunan kayıtlarda yer alan diğer müzisyenler arasında Ben Webster, Roy Eldridge, Jim Hall ve Gerry Mulligan gibi ustalar da var. (Bu arada, 2004'ün başında, Music Video Distributors tarafından ABD'de piyasaya sürülen "The Sound of Jazz" adlı DVD'nin gerek görüntü, gerekse ses kalitesi olarak VHS videodan bile beter olduğunu, üstelik garip bir biçimde Threlonious Monk'un performansını içermediğini hatırlatalım.) DVD'nin ikinci bölümü, 1961 yılından gelen üç ayrı TV kaydını içeriyor. Önce genç piyanist Ahmad Jamal üçlüsüyle "Darn That Dream" ve "Ahmad's Blues"u seslendiriyor. Bunu Ben Webster Sextet'in "Chelsea Bridge" ve "Duke's Place" yorumları izliyor. DVD'nin sonunda, yarım saatlik "Sound of Miles Davis" yayınına ait kayıtlarda, John Coltrane ve Cannonball Adderley'i de içeren Davis beşlisinin "So What" performansı ile, aynı ekibin Gil Evans'ın yönettiği büyük orkestra önünde seslendirdiği "The Duke" ve "Orchestral Sketches No.1 & No.2"yu izliyoruz. Acele edin ve bu muhteşem DVD'yi tükenmeden hemen ısmarlayın!

Jazz Sözlüğü

S

Shed – **"Woodshed"**in (bkz. bu sözcük) kısaltılmışı: Bir enstrümanla sıkı bir biçimde çalışmak.

Shell – Bud Powell ve onu örnek alan piyanistlerin kullandığı, iki nota yapılı basit bir sol el çalış stili.

Shine – (Sözlük anlamı: cila, parlamak) **1.** (1900-1930 arası) Beyazların zenciler için kullandığı bir sözcük; **2.** Afro-Amerikalıların sözlü kültürlerinde bulunan geleneksel bir şahsiyet; **Shiney Town** – Zenci mahallesi (*"Shiney Town Blues"* – Frank Strokes)

Shit – (Sözlük anlamı: Bok) **1.** Kahretsin!; **2.** Saçma sapan şey; **3.** Marihuana, haşhaş; **4.** Hile.

Shoe – (Sözlük anlamı: Ayakkabı) **Bopper**'ların (bkz. bu sözcük) argosunda: şık adam; **Shoe Booty** – Güzel kız (*"Chabootie"* – Gene Ammons)

Shorty – (Sözlük anlamı: Bızdık) Trompetçi, orkestra şefi ve aranjör Milton Rajonsky (Rogers)'ın lâkabı.

Shot – **1.** Bir ölçü içki; **2.** Uyuşturucu zerketme; **3.** Cinsel zevk, boşalma.

Shout – (Sözlük anlamı: çığlık atmak) **1.** Big Band döneminde ortaya çıkan güçlü bir Blues söyleme tarzı. Kansas City'de ortaya çıkmış ve Joe Turner, Jimmy Rushing gibi erkek şarkıcılarca benimsenmiştir; **2.** Herhangi bir enstrümandan veya big band parçalarında tüm orkestradan güçlü ve atak bir performans (*"Carolina Shout"* – James P. Johnson; *"Harlem Shout"* – Jimmy Lunceford)

Shout chorus – Parçanın son **chorus**'undan (bkz. bu sözcük) hemen önce çalınan, tamamı önceden yazılmış, özel ve tam cümle. Klasik Jazz'da sık, Bebop'ta bazen, çağdaş bestelerde nadiren kullanılır.

Shrimp – (Sözlük anlamı: Karides) Cinsel heyecan, cinsel arzu; **Dead Shrimps** - (Sözlük anlamı: Ölü karidesler) Cinsel arzusu veya gücü olmayan (*"Dead Shrimps Blues"* – Robert Johnson).

Shuffle – Kökleri 18. yüzyıla kadar uzanan, davulda fırça kullanıldığında çıkan sese benzer bir ses elde edilen, tap tarzı bir dans adımı (*"Shuffle Along"*- Eubie Blake); **Shuffle Rhythm** – Bu dans adımında çıkarılan sesi bir enstrümanda taklit etmek üzere tempoyu arttırmak ve yoğun bir ritmik efekt yaratmak. Panassi" tarafından "boogie woogie ritminin bir çeşitlemesi" olarak tanımlanmıştır. Chicago Jazz'ında ortaya çıkan bu metod, Swing döneminde de özellikle Duke Ellington tarafından benimsenmişti.

Side – (Sözlük anlamı: taraf, yüz, kenar) Özellikle 78'lik plaklarda bir yüzde yer alan tek parça anlamında kullanılan bu terim, LP döneminde **"track"** diye adlandırılan parçaların toplu halde bulunduğu plak yüzünü ifade etmek için kullanılmıştır.

Sideman – Bir grup veya orkestrada, liderin dışında kalan tüm müzisyenler.

Sidewinder – **1.** Yumruk; **2.** Zorlu adam; **3.** Erkete (*"Sidewinder"* – Lee Morgan)

Single – (Sözlük anlamı: tek, bekar) 1950'lerden itibaren 33 devirlik long-play'lerin ortaya çıkmasıyla birlikte, her yüzünde tek bir parça bulunan 78 veya 45 devirlik plaklara verilen ad.

Sit in – Üyesi olunmayan bir grubun performansına (herhangi bir ücret karşılığında olmaksızın) katılmak. Genelde kulüp veya konser performanslarında, izleyiciler arasında bulunan bir müzisyenin birlikte çalmak üzere sahneye davet edilmesi. **Jam Session**'lara (bkz. bu terim) katılmak anlamında da kullanılır.

Six – (Sözlük anlamı: altı) Altı müzisyenden oluşan grup; **Sextet** (altılı) ile eş anlamlı; *Kansas City Six.*

Skiffle (Skittle) – **Rent Party** (bkz. bu sözcük) ile eşanlamlı (*"Hometown Skiffle"* – Roosevelt Holts)

Skins – (Sözlük anlamı: deriler) Davul seti. Jazz müzisyenleri arasında bu terim yerine **"hides"** yeğlenir; **Skin-beater** – (Sözlük anlamı: deri döven) Davulcu.

Skrontch – **1.** Cinsel organlar; **2.** 1938 yılında Cotton Club'da yaratılmış bir dans (*"The Skrontch"* – Duke Ellington)

Slap(ping) – (Sözlük anlamı: tokat, tokatlamak) Kontrbası, tellerin enstrümanın boynuna çarparak ses çıkaracağı şekilde çalma tekniği.

Slap tongueing – 1920'lerde ve 30'larda, saksofona güçlü bir şekilde üfleyip, kamışı titretmek yerine onu dille yerinden oynatarak garip bir ses elde etmek.

Galeri İki yeni yerinde
GALERİ İKİ AYDINLATMA
ÜRÜNLERİ SAN.TİC.AŞ.
www.galeriiki.com info@.galeriiki.com
Merkez:Bağdat Cad.Hacı Mehmet Sok.Alioğlu Apt. No:5 Selamiçeşme/ KadıköyTel:(216) 363 11 70 -71 Fax:(216) 358 48 89
Şube:Şemsettin Günaltay Cad. No:72 Şenesenevler / Bostancı Tel:(216) 372 92 37 Fax:(216) 373 94 56
Office:Bağdat CadNo:216 Koçtaş Apt.D: 8 Çiftehavuzlar / Kadıköy Tel:(216) 356 81 65

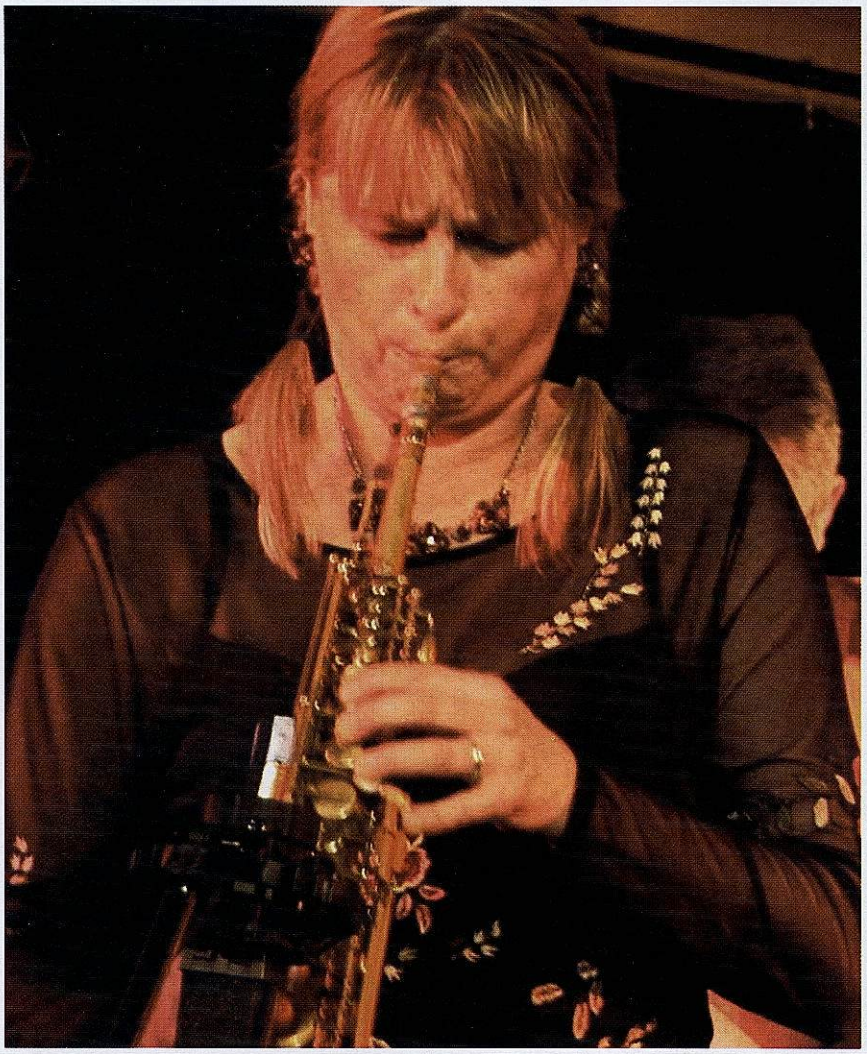

Kuzeyi Isıtan Havana Ruhu

Jane Bunnett & The Spirits of Havana

"Cuban Odyssey" albümüyle 2003 yılında "En İyi Latin Jazz Albümü" dalında ikinci kez Grammy'e aday gösterilen Jane Bunnett artık dünyada Latin Jazz denildiğinde akla gelen isimlerin başlarında geliyor. 8 Ekim akşamı Akbank Jazz Festivali dahilinde Babylon'da sahne alacak olan sanatçının kariyeri özellikle son yıllarda büyük bir ivme kazanmış durumda. Bunnett'in konserinin olmadığı bir gün neredeyse yok, sürekli yollarda, sürekli üretiyor.

Ozan Boz & Özgü Özman / Toronto
ozan@contactturkey.com

Bugün dünyanın her köşesinden insanları içine çeken Latin Jazz'ın hikayesi oldukça ilginç. Küba müziği, başlangıcı New Orleans Jazz'ı ile aynı tarihlere rastlamasına rağmen uzunca bir süre anakıtada dünya müziğini sonsuza dek değiştirecek olan Jazz akımından bağımsız olarak gelişmiş. Emprovizasyon ve poliritimler gibi ortak özellikleri olmasına rağmen Küba ve Jazz müziğinin yolları uzun bir süre kesişmemiş ta ki 1947 yılında ölümsüz "Chano" Pozo Dizzy Gillespie'nin büyük orkestrasına katılıncaya kadar. Büyük Orkestraların son nefeslerini verdikleri dönemde dans müziği olarak daha çok benimsenen Mambo tarzı öne çıkmış; 1950'lerde Tito Puente ile, ve nihayet 1960'larda Brezilya etkileşimli Stan Getz ile birlikte Latin Jazz dünya müzikleri arasında vazgeçilmez yerini almış. Bugün Latin Jazz denildiğinde artık sadece Küba müziğinden değil Brezilya, Karayipler, Arjantin ve Meksika müziklerini de içine alan oldukça geniş bir müzik türünden bahsediyoruz. Antonio Carlos Jobim, Joao Gilberto, Luis Bonfa Chucho Valdes, Emiliano Salvador, Gonzalo Rubalcaba Latin Jazz'a gönül vermiş büyük isimlerden sadece birkaçı.

Bu yazıda Latin Jazz'ın güncel isimlerinden biri olan Jane Bunnett ile yaptığım söyleşi yeralıyor. Jane Bunnett ile bu söyleşiyi uzun zamandır planlıyorduk ama yoğun tur programından dolayı bir türlü gerçekleştirememiştik. Frances fırtınasının Toronto sokaklarında son demlerini yaşadığı bir sonbahar akşamı gelen telefon beni tekrar harekete geçirdi. Telefonda "Kusura bakma daha önce arayamadım, kendimi ancak eve attım. Birkaç saatim var, gel konuşalım, ben çok iyi söyleşi yaparım, bu süre içinde istediğin herşeyi öğrenebilirsin benden" diyordu Jane. Evine vardığımda beni bahçe kapısında bekliyordu. "Yaz bitti" dedi. Yaz bitmişti ama onu bekleyen uzun bir tur daha vardı önünde. Hemen içeri girdik ve sohbete başladık. Klasik bir soruyla başlayan söyleşi Bunnett'in anlatma isteği ve detaylara verdiği önemle oldukça ilginç yerlere gitti. Sanatçının çocukluğundan başlayıp, ilginç anılarıyla süslediği, Küba müziğine olan ilgisini ayrıntılarıyla anlattığı ve günümüz müzik dünyasının durumuna kadar uzanan zevkli bir söyleşi oldu.

Müziğe nasıl başladın?

Aslında müziğe ilk klarinet ve piyano ile başladım. 3 çocuklu bir aileden geliyorum, ben en küçükleriydim. Ben doğduktan sonra ailem hepimizi rahat barındıracak büyük bir ev almaya karar vermiş. Piyanosu da olan bir ev bulmuşlar, beyaz bir piyano

ve piyano da evle birlikte satılıyormuş. Anne babam müzisyen olmasa da sanatçı ruhlu insanlardı. Babam her zaman piyano çalmak istemiş ama ailesinin maddi durumu el vermemiş. Mandıraları varmış, o zamanın koşullarında onlar için piyano lüksmüş. Bu evin piyano ile satılık olması onlar için çok büyük bir sürpriz olmuş.

Nereden bahsediyoruz?

Toronto, ben Toronto'da doğup büyüdüm. 2-3 yaşlarıma geldiğimde piyanoya ilgi duymaya başlamışım. Ablamla aramda 7 yaş var, ablamla ağabeyim arasında da 7 yaş var. Onlar her ne kadar daha büyük idilerse de piyano onların hayatına pek girmedi. Benim için durum farklı oldu. Yaşadığımız mahallede Alman bir komşumuz vardı, 2 yaşlı Alman hanım. Oldukça sanata ve bilime düşkün, kültürlü insanlardı. Haun ailesinden geliyorlardı. Bütün aile sanatın ve bilimin içinde yaşamış. Babalarının Charles Darwin ile evrim teorisi üstüne bir sürü yazışmaları vardı. Erkek kardeşleri ressamdı. Kanada'nın madeni paraları bu aile tarafından tasarlanmış.

Ailemle çok yakın bir ilişki kurmuşlardı, benim için neredeyse büyükanne gibiydiler. Çok kültürlü, müzikal ve sanatsal insanlardı. Hergün onların evine giderdim. Hanımlardan birisi 80 yaşlarında falandı, zamanında konser piyanistiymiş. Ailem iki ev arasındaki çitte küçücük bir geçit açmıştı, küçük bir kapı gibi. Geceleri o aralıktan gider gelirdim. O kadınla piyanoda o kadar çok vakit geçirdim ki... Daha sonra bir çok öğretmenden piyano dersleri aldım, ama sabırsız ve dik kafalı bir çocuktum, derslerden nefret ederdim, sadece çalmak isterdim. Sonra devlet okuluna başladım. Okulun müzik grubu vardı. Kulağımın iyi olduğunu bildikleri için beni keman, viyolonsel gibi enstrümanlara teşvik etmeye çalıştılar. Ama ben grup enstrümanı istedim, üflemeli istedim. Flüt istedim, bütün flütler alınmıştı, trompet istedim, aynı şekilde onlar da alınmıştı. En sonunda kala kala öğretmenin kendi klarineti kaldı bana. 5. sınıfta o şekilde klarinete başladım, 4 yıl klarinet çaldım. 9. ve 10.uncu sınıflara özel kız okulunda gittim, müzik dersleri yoktu, benim için çok kötü yıllardı, müzik tek zevk aldığım ve başarılı olduğum şeydi. Ondan sonra 5-6 defa lise değiştirdim. Dediğim gibi, kötü bir öğrenciydim.

Müziğin hayatında her zaman önemli bir yeri olmuş. Ne zaman ciddi bir hal aldı ve müzisyen olmak istediğine karar verdin?

Lisenin son yılında çok iyi bir piyano öğretmeni bulduk, hemen bizim sokakta yaşıyordu. Onun sayesinde tekrar müziğe odaklandım, bana çok inancı vardı, bu beni oldukça hızlandırdı. Çok tipik bir gençtim, haftasonları partilere gitmeyi severdim, kayak yapmayı severdim. Bana "piyano çalıyorsun, kayak yapmamalısın" derdi, "eğer kolunun üstüne düşersen ne yapacaksın!" O ciddiye aldıkça ben de ciddiye almaya başladım. Aynı zamanda lise son sınıfta kendime flüt aldım, alto flüt. Haftasonları arkadaşlarımla takılıp çalmaya başladım. Gitar, banjo, bira vs. Müziği eğlenceye entegre ettim. Haftaiçi de çok ciddi bir şekilde piyano çalışıyordum. 10. seviyeye kadar ilerlemiştim. Sonra elimde bir çeşit kas problemi başladı. Birden piyano çalamaz hale geldim. El kaslarım çalışmaz olmuştu. Bugün dönüp baktığımda düşünüyorum da vücudumu hazır olmadığı bir şeye zorluyordum. Gerekli kas altyapısına sahip olmadan çok yoğun bir şekilde çalışıyordum. 10. seviye dediğim zaman normalde en az bir 10 yıllık teknik geçmişinin olması lazım. Ben o noktaya 2 yılda gelmeye çalışmıştım. Doktor piyanoya ara vermemi, güneşli biryere gidip dinlenmemi önerdi. Olmazsa ameliyat opsiyonunu düşünecektik. San Francisco'ya gittim, orada Two Stone Corners kulübünde Charles Mingus'un grubunu dinleme fırsatım oldu. 6 gece üst üste gidip dinledim. Ağabeyimin jazz'a ilgisi vardı, onun jazz albümlerini ödünç alır dinlerdim. Charles Mingus, Thelonious Monk albümlerim vardı. Ayrıca rock, folk, pop, dünya müziğine de ilgim vardı. Ama müzik tekniğine sadece piyano ile olan tecrübelerimden bakıyordum. Mingus'un grubunu duyduğum zaman kendi kendime "İnanılmaz! Tekniğe bak, bir de ne kadar özgür ve yaratıcı ifade edildiğine bak" dedim. Sonra grubun piyanisti Don Pullen ile konuştum, dedim ki "ben sizleri sonradan jazz müzisyeni olmuş klasik müzisyenler sanıyordum". O zamanlar klasik müziğin jazz gibi çalınabileceğini düşüyordum. Şimdi biliyorum ki her ne kadar klasik müzikten alıp kullanabileceğin teknikler ve disiplin kavramları -yazılmış müziği takip etme, prova gibi- var ise de klasik eğitim hiçbir şekilde müzisyeni jazz çalmaya hazırlamıyor. İki tarz tamamen farklı düşünce yapılarına sahipler. Klasik müzikte yazılmış bir müziği çalarsın ve senden beklenen o parçanın yeni yazılmış gibi kulağa gelmesidir. Jazz'da kocaman açık bir alandan başlarsın, senden beklenen o anda bir şeyler yaratman ve çaldıklarının kulağa yazılmış bir müzik gibi gelmesidir. Benim Don Pullen'a yaptığım yorum çok komikti, düşünüyorum da, zaten onlar da çok eğlenmişlerdi. San Francisco gezisinden döndüğümde verdiğim karar şuydu: Piyano derslerinin sonuna kadar gidecek ve bitirecektim. Sonra da ne yapıp edip jazz çalmayı öğrenecektim.

Bir bakıma müzisyen olmaya ciddi olarak karar vermen jazz'a ilgi duymanla aynı zamana denk geliyor.

O zamanlar kafamdan geçen kalıp düşünce "Bütün jazz müzisyenleri zenci, hepsi hayatta büyük zorluklar yaşamış insanlar. Ben hayatımda hiçbir şey için mücadele vermedim" idi. Bunun gibi şeyler takılıyordu kafama. Ama müzik beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, bir şekilde ben de jazz müzisyeni olabilirim belki diye düşünüyordum. Piyanoda 10. seviyeyi tamamladım. Sonra tamam dedim, şimdi jazz işine nasıl gireceğimi düşünelim. Kulüplere, müzik mağazalarına daha sık gitmeye başladım. Gayet bilinçli bir şekilde jazz dünyasındaki isimler neler, ne çalıyorlar takip etmeye başladım, diğer müzisyenlerle tanışmaya çalıştım. Müzik mağazalarına girip gördüğüm şeyleri çaldırtıyordum. "Bu kim, Charlie Parker, dinleyebilir miyim, Sonny Rollins kimmiş, çalar mısın..." Birgün eve doğru yürürken - hala ailemle yaşıyordum o zamanlar - bir ev gördüm, önünde New School of Music yazıyordu. İçeri girdim, öğrendim ki jazz eğitimi veriyorlar, bir çoğu York Üniversitesi'ndeki yeni jazz programının öğrencileri, okul dışında burada da birşeyler öğreniyorlar. Hemen birkaç derse yazıldım. O süre içinde o kadar çok şey öğrendim ki! Müzik atelyelerinde çalıyordum, Mingus, Charlie Parker, Sonny Rollins parçaları öğreniyordum.

O sırada hala piyano mu çalıyordun?

Evet, ama yavaş yavaş piyanodan sapmaya başlamıştım. Bana çok inancı olan bir piyano öğretmenim vardı, kararımı duyunca çok üzüldü. Bir şekilde müziğin içinde kalmak istiyordum ama elimdeki sorundan ötürü piyano kariyerim olabileceğine inanmıyordum. Bunu açıkladım ve anlayışla karşıladı. Harry Higgins, artık hayatta değil. Çok ilgili bir öğretmendi, öğrencilerine çok değer verirdi. Birkaç konserime geldi, yaptığımız şeyler onu şaşırtmıştı ama ilgisini de çekmişti. "Anlamıyorum ama kulağa heyecan verici geliyor" şeklinde yorum yapmıştı.

Aldığın derslerden sonra kulüplerde çalmaya mı başladın?

Aslında kulüplerde çalmaya başlamam yıllar aldı, en az 3-4 yıl aldı. Tam hatırlamıyorum, sanırım 1978 yılıydı. York Üniversitesi'ne başlamıştım. Larry ile de orada tanıştım zaten (Larry Cramer, Jane Bunnett'in eşi. Grupta trompet çalıyor ve aynı zamanda albümlerin yapımcısı). Aslında ilk defa müzik okulunda görmüştüm. Atelye dersimizin sonunda odaya girip sınıftaki birilerine ters bir şeyler söylemişti, "bu zevzek de kim?" diye düşünmüştüm. Bundan bir ay sonra York'ta gör-

Her ne kadar klasik müzikten alıp kullanabileceğin teknikler ve disiplin kavramları -yazılmış müziği takip etme, prova gibi- var ise de klasik eğitim hiçbir şekilde müzisyeni jazz çalmaya hazırlamıyor.

düm. Yarım zamanlı programa devam ediyordu. Ben tam zamanlı kaydolmuştum. Görünce "bu zevzek burada da mı var, eyvah" dedim. Ortak ethno müzikoloji dersi alacaktık. Bir sabah okula geldim, yarım saat kadar gecikmiştim. O zamanlar York Üniversitesi'nin kampüsüne gitmek 2 saat sürerdi, hele kışları çok çok zor olurdu. Baktım Larry de geç kalmış, ikimiz de sınıfın önündeyiz, kapıyı açtık baktık ne anlatılıyor diye, Larry bana dönüp "Geçen haftaki dersle aynı şeyler, ne kadar sıkıcı!" dedi. Dersi ekmeye karar verdik ve birlikte kahve içmeye gittik. Sonra da bütün günü birlikte geçirdik. Başlangıç o oldu. Aradan 25 yıl geçti.

Larry'nin müzik hayatın üzerinde etkileri oldu mu?

Larry ile tanışmam hayatımı çok değiştirdi. O çoktan jazz'ın içine girmişti, 16-17 yaşından beri ailesinden ayrı yaşıyordu, jazz dinliyordu, gruplarda çalıyordu. Beni adeta kanatlarının altına almış oldu. O sıralarda okul dışında para kazanmak için restoranlarda çalışıyordum, ev temizliyordum, belediyeye ait at arabalarıyla turistleri gezdiriyordum. Sonra bir gün bir telefon geldi. Yunanlı bir müzisyen, beni bir yerde dinlemiş. Toronto'nun Danforth semtinde (Yunan Mahallesi olarak bilinir) Trojan Horse adında bir kafe açıyormuş ve benim gruplarında çalmamı teklif ediyordu. O benim ilk kulüp çalışmam oldu, 1979 yılıydı. Bütün müzisyenler Yunanistan'dan getirilmişti, kimse İngilizce bilmiyordu.

Sanırım jazz değildi. Jazz'a dönüm noktası ne oldu?

Jazz değildi ama emprovizasyon vardı. Yazılmış bir müzik yoktu. Herşeyi kulağımı kullanarak yapmak zorundaydım ve benim için çok güzel bir kulak eğitimi oldu. Basist olağanüstü bir müzisyendi, Jaco Pastorious gibiydi. Diğerleri onun kadar iyi değillerdi. Sonra o ayrılmaya karar verdi, sanırım ülkesine dönmesi gerekiyordu. 2 yıl kadar o kafede o grupla çaldım. Daha sonra üniversiteden arkadaşım piyanist Marilyn Lerner ile çalışmaya başladım. Duo olarak restoran ve barlarda çalıyorduk, eski jazz standartlarını öğreniyordum. 1986'da bir doğum günü partisinde çalıyorduk. Partide Jazz FM 91.1 radyosunun büyük isimlerinden birisi de vardı, beni çalarken duymuş ve beğenmiş. Daha sonra o kişiden "Ontario Science Centre'dan bir yayın yapılacak, çalmak ister misin?" diye bir telefon geldi. (Jazz FM 91.1 dinleyenlerinin bağışları ile yaşayan ve jazz'a adanmış bir radyo kanalı. Bugün halen yayında. www.jazz.fm) O zaman bir grubum yoktu, fakat 8 ay sonrası için bir teklifti bu. "Benim için çok iyi bir fırsat" diye düşündüm. O güne kadar hiç müzik yazmamıştım. Ama iyi bir planlamayla bunu başarabileceğimi düşündüm. Birkaç parça yazmaya karar verdim, birkaç tane de standartlardan çalacaktık. Bu işe odaklandım ve konseri başarılı bir şekilde tamamladık. Konserden sonra Globe and Mail gazetesinden Mark Miller hakkımızda iyi bir eleştiri yazdı. Konserin bir kaydını aldım, Mark Miller'in gazete yazısıyla birlikte Kanada'nın her yerine gönderdim. O yıl Du Maurier Jazz festivalinin de ilk yılı idi (Şu anki Toronto Downtown Jazz Festivali). Bütün festivallere kabul edildik. Anlayacağın birden bire tur yapmaya başladık ve benim için inanılmaz bir başlangıç oldu.

Bütün bunlar 1 yıl içinde oldu?

Evet, o konserden sonra herşey çığ gibi büyüdü. Tabii bazı yerlerde umduğumuz ilgiyi göremedik. Örneğin Calgary'de Rodeo'da çaldık; kovboy şapkalı, sosisli sandviç yiyen insanlar, sadece video kameralarıyla ilgileniyorlardı, bizi dinleyen yoktu. Ama tabii o zaman Kanada'nın her yerinde jazz anlayışı bugünkü seviyede değildi. 1986-1987 yıllarından bahsediyoruz, birçok yerde olmayan bir jazz kültürünü geliştirmeye çalışıyorduk.

Klasik jazz mı çalıyordunuz?

Evet. Ama hala Küba müziğiyle değişimli olarak klasik jazz çalarım. Projelerimizi mümkün olduğunca çok yönlü yapmaya çalışıyoruz. Diğer müzisyenlerin arasından sıyrılmamız Küba müziği sayesinde oldu tabii.

Küba müziğine ilginiz nasıl başladı?

Küba'ya ilk gezimizi 1982'da yaptık. Henüz albümümüz yoktu. Ucuz bir seyahat arayışı içindeydik. Ben daha önce 2 defa Meksika'ya gitmiştim, ikisinde de çok hastalandım. Gazeteleri karıştırırken "Haydi o zaman Küba'ya gidelim" dedik. Santiago Küba turizmini ilk başlattıkları yerdi. Müzik sahnesinin ne kadar zengin olduğunu bilmiyorduk. Gittik gördük ki müzik heryerde, çok güçlü! Havalanında, takside, otelde, her yerde... O geziden döndük, 3 hafta sonra Havana'ya gittik. Havana turistik bir yer değildi o zamanlar. Herhalde adanın öbür tarafını turizme açıp bu kısmını da iş merkezi olarak korumayı planlıyorlardı. İnsanlar Küba'nın kültürüne ilgi duymaya başladıkça Havana da zaman içinde kimlik değiştirdi.

Küba müziği hakkındaki ilk izleniminiz ne olmuştu?

İnanılmazdı. Ritim, melodiler, müzisyenlerin kalitesi, müziğin enerjisi, gücü... Jazz olmasa da jazz'daki ruhu, karakteri ve ittirici gücü taşıyordu. Kulaklarımıza inanamadık. Altın madeni bulmak gibi bir şeydi. İşin içine girdikçe şaşkınlığımız daha da arttı. Jazz'daki ruh vardı ama aynı zamanda korumaya çalıştıkları bir kültürü de yansıtıyorlardı. Dolayısıyla hassas bir denge, kültürü koruyarak geliştirmeye çalıştıkları bir müzik.

Küba ilk keşfim oldu, bilmediğim ve zengin bir kültür. Sonra gittiğim yerleri de hep Küba'daki tecrübem ile karşılaştırmışımdır. Macaristan, Fas gibi yerlere gittiğimde de çok sürprizlerle karşılaşmıştım. Kültürleri güçlü yerlere gitmek o yüzden çok cazip geliyor. Türkiye'yi görmeyi de dört gözle bekliyorum. Çünkü müzik o ülkenin insanını besleyen birşey bana göre. İyi yemek, iyi içki ve iyi müzik.

Kuzey Amerika'yı düşünecek olursak, evet iyi müziğimiz var ama para tarafından kontrol ediliyor, insanlar tarafından değil. Küba'daki müzik insanlar tarafından insanlar için yapılıyordu. Ama ne yazık ki şimdi durum orada da değişmeye başladı.

Bu sayı için yerimiz doldu, gelecek sayıda söyleşiye devam edeceğiz...

Bir Roman Gibi; Ahmet Gülbay

Baba oğluna döndü ve sordu: Neden benim mesleğimi sürdürmek istemiyorsun? Oğul kararlıydı, cevap verdi: Baba, ben müzisyen olmak istiyorum, sen de kendi babanın mesleğini seçmemiştin, benim seçimime saygı duymalısın. Babanın söyleyecek sözü kalmamıştı.

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

Gülbay ailesi 1966 yılında Paris'e vardığında ailenin tek oğlu Ahmet henüz 2 yaşında idi. Baba Gülbay tek oğlunun da günün birinde kendisi gibi terzi olmasını hayal ediyordu. Kendi babası kasaptı, oğlunun kasap olmasını istemişti. Ancak oğlanın gönlünde yatan aslan başka idi, terzi olmak istiyordu ve oldu da. Şimdi bununla da yetinmemiş, mesleğinin en ileri noktalarını görmek ve kendisini geliştirmek için terziliğin güzel sanatlar arasında kabul edildiği bir ülkeye gelmişti. Baba oğluna döndü ve sordu: Neden benim mesleğimi sürdürmek istemiyorsun? *Oğul kararlıydı, cevap verdi:* Baba, ben müzisyen olmak istiyorum, sen de kendi babanın mesleğini seçmemiştin, benim seçimime saygı duymalısın. *Babanın söyleyecek sözü kalmamıştı.*

Herşey Paris'te taşındıkları ikinci evlerinde başlamıştı. Evin sahibi olan müzisyen ona isterlerse evdeki piyanosunu götürmeyip makul bir fiyata kendilerine ırakabileceklerini söylemişti. Baba Gülbay piyanoyu evin dekoruna hoş bir katkı olur diye kabul ettiğinde onun günün birinde kendi oğlunun mesleği olacağını hiç düşünmemişti.

Okumuşsunuzdur, Hürriyet gazetesinde bir süreden beri okuyucularına çağrı yapıyor, ve kendi başlarından geçen ilginç şeyleri anlatmasını istiyor. Siz başınızdan geçenleri yazıyorsunuz, Hürriyet'in usta yazarları onu sizin namınıza öykü haline getiriyorlar.

Ben Ahmet Gülbay'ı Sibel Köse ile yapmış olduğu bir albümden tanımıştım. Fransa'dan bana Türkiye'de satılmayan o albümü göndermişti. Ama gün geldi yollarımız Nardis'te kesişti. Onun iki set arasında kulübün 2. katında bana anlattığı şeyleri bir romana benzetmiştim. İkinci defa Marmara Cafe'de konuştuktan sonra ise o romanı ben yazmaya karar verdim. Romanı 1966 yılında Fransa'da başlatmaya karar verdim:

Babam mesleğinde ilerlemek istiyordu, bu yüzden de modanın kalbi olan şehre, Paris'e gitti. Orada iş bulunca ailesini de getirdi. Benden büyük 3, küçük 3 tane kız kardeşim var. Kısacası kadınların egemen olduğu bir ortamda büyüdüm.

Annem hepimize bakardı. Ben 14 yaşına geldiğimde oturduğumuz mahallede bir yangın oldu ve taşındık. Yeni taşındığımız evdeki piyano benim için bir meslek oldu.

Ben piyano çalmayı kendi kendime, yani oto didaktik şekilde öğrendim. Önce evde dinlediğim LP'lerdeki müzikleri daha sonra televizyondaki müzikleri çalmaya

başladım. Kız kardeşim şarkı söylerdi, ona eşlik etmeye başladım. Yavaş yavaş bazı parçaları kendi kendime öğrendim.

Oto didaktik öğrenme yönteminin iyi bir tarafı var. Kendin ne istediğine kendin karar veriyorsun ve bir tesir altında kalmıyorsun. Kötü yanı ise ne olursa olsun müzik öğrenirken bir "coaching", yönlendirme gerekiyor. Müzik okumayı ve yazmayı öğrenmek lazım. Ben daha ileriki yıllarda özel ders alarak bu açığımı kapattım.

Bir okul arkadaşım kendi satranç merakını bana da aşıladı. Bu yüzden 12 yaşımdan beri satranç oynuyorum. Bu merak jazz açısından benim önüme iyi fırsatlar getirdi.

16 yaşındayken gittiğim bir satranç kulübünde piyano vardı. Geceleri orada satranç oynardım. Kazansam da kaybetsem de oturup piyano çalardım. Çok hevesliydim, piyanoyu çok hızlı ve neşeli çalardım. Bir gün satranç kulübünün ortağı olan kişi beni yanına çağırdı. Meğer adamın bir de jazz kulübü varmış. Sonradan gördüm ki esaslı ve önemli bir kulüp. Beni akşam aperatif saatleri olan 18.30-21.30 arasında piyano çalmak üzere oraya davet etti. Bildiğim sadece 10 tane parçam vardı. Döne dolana sürekli doğaçlamalar geliştirerek St. Louis Blues, Satin Doll, Blues Woogie gibi kolay parçaları çalmaya başladım. Ben sol eli dans eden piyanistler severim. Belki de bu yüzden eski baba piyanistler Fats Weller, Art Tatum, gibi çalmaya çalışıyordum.

Bu böyle sürdü gitti, lisede muhasebecilik okuyordum, ama pek heveslim yoktu. Hayatımı kazanmaya başlayınca okulu bıraktım.

Her şey bu anlattığım kadar kolay olmadı. Fransa'da çok yabancı var. Beni önce Arap sandılar. Jazz'ın özünde milliyetçilik yoktur ama insanlarda oluyor. Zaman zaman bazı milliyetçi tepkilerle karşılaştım ama önemli değildi.

Ancak Fransızlar'da tarihten gelen bir kültür var ve düşünce birikimi var. Sanata ve sanatçıya derin bir saygı gösteriyorlar. Başka Avrupa ülkelerinde kalmadı ama Fransa'da devlet hala işsiz müzisyenlere yardım ediyor. Yılda 500 saat çalıştığını resmi evrakla deklare edebilenlere hükümet işsiz oldukları dönemlerde aylık bağlıyor.

Karşılaştığım güçlükler beni güçlendirdi, onlar gibi çalmak istedim. Cesaret buldum. 20 yıldır çalıyorum, bazen iyi bazen de kötü çaldım ama her zaman çalmaya devam ettim. Zaten herkese kendinizi beğendirmeniz de mümkün değildir.

Ahmet Gülbay'ın romanını yazarken onun Nardis'te çalarken gözlerinin sürekli olarak dinleyiciyi taradığı dikkatimi çekmişti. Bir yandan olağanüstü bir enerji ve keyifle çalıyor, bir yandan da dinleyicisinden gelen tepkileri gözlüyordu. Bu davranışının sebebinin de roman da yer alması gerektiğini düşündüm:

Dinleyicine enerji verebilirsen onlar da sana enerji verirler. Sizinle dinleyiciniz arasına interaktif bir iletişim olmalı, çalarken hissettiğiniz şey tüylerinizi ürpertmeli. Bana göre jazz'da paylaşım olmalı. Ben dinleyicime birşeyler verirken onlardan birçok şey alıyorum. Aslında herkes bir şekilde müziği kullanır, ondan birşeyler alır ve verir. Ama ben müziğe hem ciddiyet hem de neşe vermeye çalışıyorum. Ben kendimi Monty Alexander ve Oscar Peterson swing okulunun mensubu olarak görüyorum.

İlk amacım insanlara jazz'ı sevdirmek ve onu popüler yapmak. Karşımdaki insan jazz anlamıyor deyip geçmiyorum. Bütün insanlar jazz'ı sevebilir, ama sen çabalayıp onlara sevdirmelisin. Onların sevmesini beklememelisin. Jazz müzisyeni insanlara yaklaşmalı. Şimdi çoğu müzisyen kendisi için çalıyor, dinleyiciler ile iletişim kurmuyor. Halbuki insanları eğlendirmek lazım. Eskiden jazz'da neşe vardı, jazz müziği ile dans edilirdi. Bence jazz'da ritm en önemli şey. İnsanlar kafalarını sallamalı, yoksa çalınan şey jazz olmayabilir. Yaptığım jazz müziği halk için de popüler olmalı, sadece entelektüellere hitap etmemeli. Entelektüellik geldi jazz değişti. Benim için jazz'ın babaları her zaman swing'ciler oldu. Ben kendimi stil aramak için zorlamıyorum. Stil doğal olarak ortaya çıkmalı, zorlanarak değil. Bence çabuk stil aramak sahtekarlık olabilir. Bir müzisyenin ben kimseyi dinlemiyorum demesi de yalan olur. Herkes önce birilerini dinleyerek başlar ve zamanla bir yol bulur. Oscar Petersen Eroll Garner'i dinlemese idi kendi stilini bulamazdı. Bence jazz felsefe gibi olmalı, hayat hakkında sorular sormalı. Ama bunlar entelektüelliğin kaybolmadığı, sıkıntı yaratmayan bir sorular olmalı. Ayrıca jazz hayatın kendisi gibi spontan olmalı ve bir hikaye anlatmalı. Jazz sizin yaşadığınızı yansıtmalı ve başkalarıyla paylaşmalı. Ben jazz'ı büyük bir hevesle öğrendim ve bu hevesi de paylaşıyorum. Bazen ders verdiğim de oluyor. Biraz müziği bilenleri öğrencim olarak alıyorum. Aldıklarımı da zorlamıyorum, onun karakterine göre yönlendiriyorum, her bir öğrencimi bir araştırma projesi gibi ele alıp çalışıyorum. Jazz bir yaşam biçimidir. Sabah 9 akşam 17 gibi jazz yapılmaz. Bir jazz insanı günün 24 saati jazz ile yaşamalı, onunla yatıp, onunla kalkmalı. Bu işi ya tam yapacaksın ya da bırakacaksın. Zaten yarım yaptığın zaman hemen hissedilir. Bir müzisyenin yürümesine bile iç dünyası yansır. Nasıl konuştuğun da önemlidir, nasıl konuşursan öyle çalarsın. Jazz'da sahtekarlığa yer yoktur. Birşey daha var. Jazz'da büyük anlamda para da yoktur, onu ancak kalpten seven biri yapabilir.

Yazar olarak romanımın kahramanını Kemalettin Tuğcu'nun romanlarında sık sık rastlanan fakir ama kalbi zengin bir adam yapmıştım. Şimdi sıra onu bu romanın ana omurgası olan jazz müziğinin daha da derinliğine yollamaya gelmişti. Bu yüzden kahramanımı tekrar konuşturmaya karar verdim:

Jazz kendi içerisinde bir kültür kitabı gibidir. Bazı müzisyenler başını atlayarak kitabı ortasından açarak okuyor. Halbuki benim için jazz kültürden önce bir tarih kitabıdır. Kim ne yapmış, kim hangi taşları nereye koymuş, mesela bir Monk, hangi taşlarla başlayarak bir müzik abidesi yaratmış, hepsini öğrenmek gerekir. Onu okurken karşınıza sevmediğiniz birşey çıkarsa durup neden sevmiyorum diye araştırmanız gerekir. Yapılmış her müzikte keşfedilebilecek ilginç şeyler olabilir. Bir müzisyen her şeye açık olmalı ve arı gibi çalışarak geçmiş müzisyenlerin birikiminden kendisine bir demet yapmalıdır. Bana göre stil denen şey bir puzzle. Bir müzisyen tıpkı sünger gibi olmalı ve herkesten bir şeyler alabilmeli. Ben tüm sevdiğim piyanistlerden böyle bir demet yaparak kendi stilimi yarattım. Art Tatum, Fats Weller, Bill Evans ve Oscar Petersen'i taklit ederek başladım. Onların geçmişteki tüm albümlerini dinledim, haklarında yazılmış yazılar ve röportajları okudum, videolarını seyrettim. Bir polis gibi onlar hakkında bilgi topladım. Neler yapmışlar, nasıl bir psikoloji içerisindeymişler, nasıl bir kişilikleri varmış, hepsini araştırdım ve öğrendim. Bu mutfak şefi olmak gibi birşey. Herkesten bir malzeme alıyorsun ama sonunda ortaya koyduğun yemek farklı oluyor. Sonra o birikimden bir kültür sentezine varmak gerekiyor. Kısacası jazz'ı anlamak ve çalmak iyi bir alt yapı gerektiriyor. Mesela Tuna Ötenel'de böyle bir alt yapının varlığı çok güçlü olarak hissediliyor. Bu olunca bir müzisyen olarak her yöne gidebilirsin. Pop müziğinde herkes herkesin yerine geçebilir, bir pop şarkıcısının arkasında herkes piyano çalabilir. Ama jazz'da bir kişilik meselesi ön plana çıkar. Herkesin kendisine has bir sound'u vardır.

Her romanda kahraman eninde sonunda ait olduğu topraklara döner, sonunda yerleşmese bile orası için söyleyeceği birşey vardır. Birgün kahramanmız İstanbul'un gerçek anlamdaki tek jazz kulübü olan Nardis'e gelir. Konser olağanüstü güzel geçer. Çok mutlu olmuştur ama kulübün dışında gördüğü şeyler onu çok şaşırtır. Romanın bir yerinde orada gördüklerini anlatır:

Türkiye'de her yerde pop dinleniyor ve müzik sadece bir eğlence. İnsanlar "bütün gün çalıştım, yoruldum, şimdi sıra eğlenceye geldi" diye müzik dinliyor. Kimse müziği ciddiye almıyor. Kimse müzisyenlerin geçmişleri ve kültürel birikimleri ile ilgilenmiyor. Ne yazık ki müzisyenlik burada ciddi bir meslek olarak kabul edilmiyor. Herkes sadece müzisyenin ne kadar para kazandığını merak ediyor. Böyle bir anlayış doğal olarak insanları pop müziğine yönlendiriyor. Ben istiyorum ki gençler pop'da kendilerini kaybetmesinler. Evet Tarkan bu konuda başarıyı yakalamış bir örnek,ama o farklı. Herkes Tarkan olamaz. Çalışılırsa ve sabırlı olunursa herkes kendisine müzik dünyasında bir yer bulabilir. Ben kendim de bir dönem Big Band'de çalıştım ama fark ettim ki benim yerim orası değil. Bütün büyük müzisyenler önce basitten başlarlar ve zor olana doğru giderler. Sonra tekrar basite dönüş olur ama o basitte artık doluluk, derinlik, güç ve hikaye vardır. Genç müzisyenler için söylemek istediğim şeyler var. Şunu unutmasınlar. Sanatda bir hiyerarşi vardır. Müzik yolunda ilerlerken tuzaklara düşmeyin, karşınıza çıkan zorluklardan yılmayın. Müzik her şeyden önce bir tutkudur ve sevgi ister. Müzisyenlik bir meslektir, ciddiyet gerektirir. Bunu kabul etmiyorsanız başka mesleklere gidin. Ben müzikle yaşayan bir insanım, müzikten fişimi çekin, ben ölürüm. Bu meslek spor gibi yaşla sınırlı bir meslek de değil. 80 yaşına kadar çalabilirsin.

Gençler kendilerine yönelik mesajı ilgiyle dinlemişlerdir. İçlerinden bir tanesi romanın kahramanına babasının mesleği ile kendi mesleği arasında bir bağlantı kurulup kurulamayacağını sorunca şöyle der:

Terzilikle jazz arasında şöyle bir bağlantı kurulabilir. Terzi kumaşları alıp onları kesip biçerek, insan bedenlerine güzel giysiler yaratır. Müzisyen de böyledir, o da sesleri alıp insanların duygularını ifade eden müzikler yaratır. Her ikisinde de kendine göre bir renk armonisi vardır. Ama daha da önemlisi her ikisi de temelde yaratıcılık gerektiren meslekler-dir. Babam mesleğinde ilerlemek için modanın kalbi olan Paris'e gitmişti. Ben de benzeri bir anlayışla yıllar sonra jazz'ın kalbi olan New York'a gittim. Evli değilim, çocuğum yok. Birgün olursa o hangi mesleği seçer bilemem. Ama dedemin babama, babamın da bana gösterdiği gibi ben de onun seçimine saygı göstereceğim.

Bir başka genç de jazz ile satranç arasında bir bağlantı kurmasını ister.

Satrançta da müzikte olduğu gibi bir armoni vardır. İkisi de yüksek konsantrasyon gerektirir, ikisinde de tesadüf yoktur. Hem satrançta hem de müzikte siyah beyaz vardır. İkisi de yaratıcılıl gerektirir. Tıpkı müzikte çalınan her notanın ardında olduğu gibi satrançta da her hareketin ardında bir düşünce vardır. Her ikisinde de yaptığınız şeylerin sorumluluğunu taşırsınız. Her doğaçlamanın ardında da bilinmesi gereken bir düşünce vardır.

Roman bitmek üzeredir. Doğduğu toprakları ziyaret eden genç piyanist gezmiş görmüş ve yeni düşüncelerle ruhunu aydınlatmıştır. Yaşanan yer ile doğmuş olduğu topraklar arasında bir uyumsuzluk olduğunun farkındadır. Bu uyumsuzluk jazz müziğinin mavi notaları ile alt notalar arasındaki gibi bir uyumsuzluktur. Ancak o bu uyumsuzluğu gelecekteki çalışmalarının yaratıcı enerjisi olarak algılamaktadır. Tekrar doğduğu yerlere döneceğini ve çalacağını düşünür.

Hayatta iki tip insan vardır. Rüyalarını gerçekleştirmiş olup yenisini arayanlar ve onları gerçekleştiremeyenler. Ben kendi rüyamı gerçekleştirdim, jazz müzisyeni olmak istiyordum, oldum. Bunu sürdürüyorum. Debussy ve Bartok gibi klasik müzisyenleri de çok seviyorum ama klasik müzik çalamam. Fazıl Say'ın her iki dünyada da iyi bir stili ve sound'u var ve bunu yapabiliyor ama benim yolum belli.

Bana göre her müzisyen dünyaya bir görüş verir. Müzik benim hayatımı yönlendiriyor. Piyano benim için bir gemi,bBen kelimeler ile değil sound'lar ile konuşuyorum. Herkes benim çaldığım müzikte kendi istediği şeyi görür. Kelimelerin ifade gücü ise çok kısıtlı. Şimdiye kadar 10 tane albüm yaptım, hepsi de bir tesadüf eseri çıktı. Hiç birisi hakkında bir plan veya strateji yapmadım. Yapılması gerektiğine de inanmıyorum. Sibel Köse ile yaptığımız da böyle oldu. Ping pong oynamayı çok severim. Okul yıllarımda hep ping pongçu olmak istedim. Sibel Köse ile yaptığımız konserlerde sanki ping pong oynuyor gibiydik. Kimse kimsenin esiri olmadı, her gece farklı duygular hissettik ve bunu da farklı akorlar ile ifade ettik. Onun sesini çok beğendim. O benim bestelerime söz yazdı ve söyledi. Satış kaygımız olmadı.

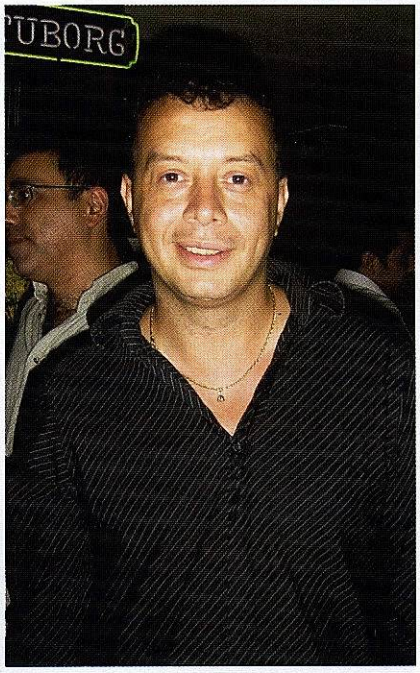

"İlk amacım insanlara jazz'ı sevdirmek ve onu popüler yapmak. Karşımdaki insan jazz anlamıyor deyip geçmiyorum."

Aynı şekilde Stephane Guerauls, Tim Welwars, Rodolphie Raffalli ile albümler yaptım. Şimdi de film müzikleri üzerine yoğunlaşmak istiyorum. Bugüne kadar 4 tane kısa film müziği ve bir de uzun metrajlı film için müzik yaptım. Değişik şarkı bestelerim var. Halen St. Germaine de Pres de bir jazz kulübünde direktörü ve müzisyeni olarak çalışıyorum. Bu sene 11. İstanbul Caz Festivaline geldim, çok hoşuma gitti. Günün birinde bu festivalde çalmak isterim.

Ve yazar romanına bu noktada ara verir. Kahramanının daha çok yaşayacak anlatılacak şeyi olduğunu hissetmiştir. Aklına muzipçe şeyler yazmak gelir. Örneğin kahramanı evlenmiş, bir çocuğu olmuştur. Çocuk büyür ve bir gün babasına dönerek şöyle der:

"Baba ben müzisyen olmak istemiyorum..!!!."

Devamı yazılacak ama şimdilik bu kadarını gazeteye vermesem iyi olacak gibi gözüküyor. Bu arada Ahmet Gülbay trio'su ile birlikte 26 Kasım gecesi Ankara Caz Festivalin'de, 24-25 Kasım geceleri de tekrar İstanbul'da Nardis'te sahne alıyor. Grupta Sibel Köse vokalde, Jean Loup Longnon da trompetde yer alıyorlar. Kaçırılmaması gereken bir gece olacağa benziyor.

Tek başına bir albüm jazz'a yeniden ilgi duyulmasını sağlayabilir mi?

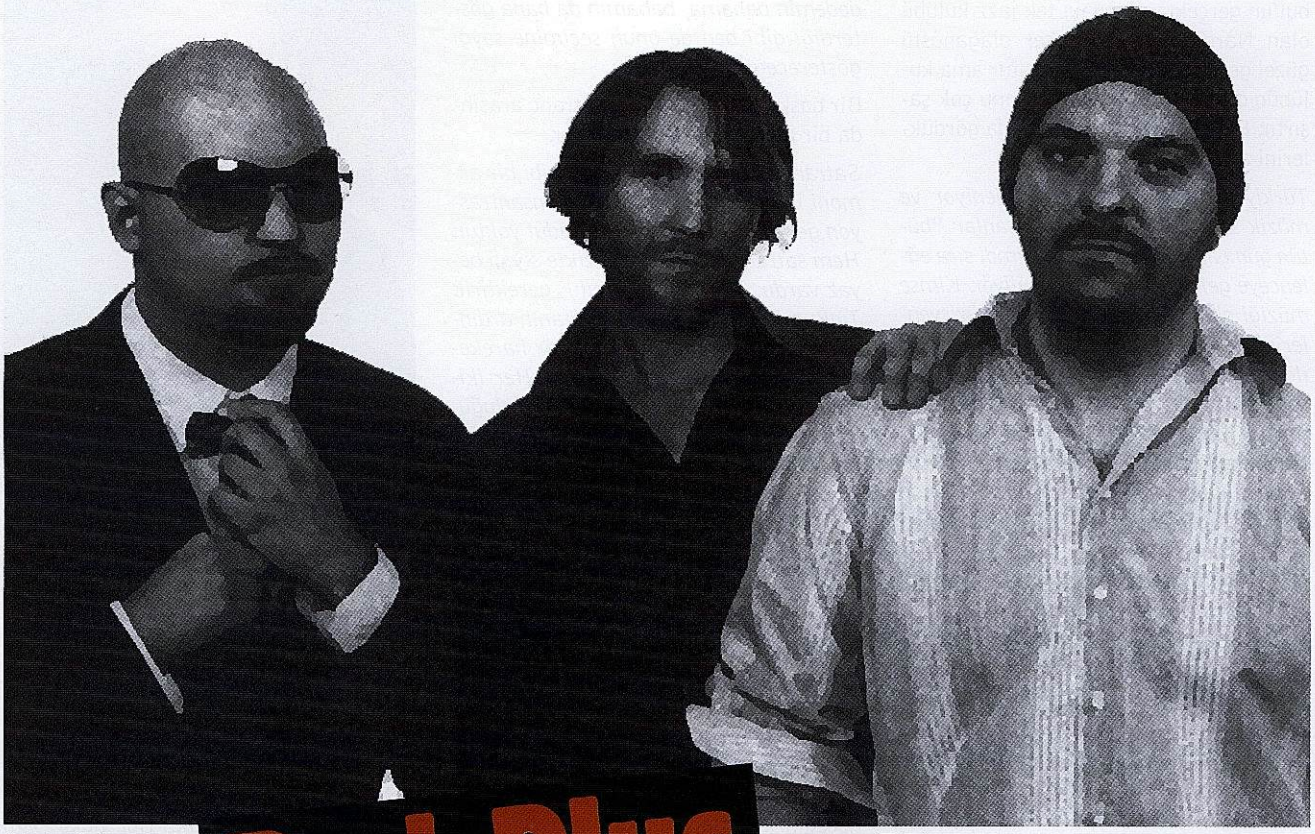

Bir Bad Plus Röportajı

The Bad Plus geçtiğimiz yaz İstanbul Jazz Festivali kapsamında da İstanbul'a gelip Babylon'da bir konser verdi. Kaldıkları Pera Palas Oteli'nde, bu konserden bir kaç saat önce ben de kendileriyle sohbet etme fırsatını buldum.

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net • www.esintiler.org

Başta Reid Anderson, davulda David King ve piyanoda Ethan Iverson'dan oluşan *The Bad Plus* grubu resmi olarak bir araya geleli 4.5 sene oldu ve her seneye de bir albüm düştü. 2001 yılında Fresh Sound'dan çıkardıkları ve grubun ismini taşıyan ilk albümlerinden sonra artık baskısı tükenmiş olan 2002 yılı ürünü "Authorized Bootleg"i (=Resmi Korsan Baskı) kaydettiler. Ama onları çok daha büyük bir kitleye tanıtan albümleri "These Are The Vistas" daha geçen sene piyasaya çıktı. "These Are The Vistas", grubun Columbia gibi büyük bir plak şirketinden çıkardıkları ilk albüm olması ve müziğiyle de eleştirmenleri de iki kutba ayırması açısından da önem taşıyor. İkinci ve son albümleri "Give"in çıkmasıyla birlikte, grup dünyanın çeşitli ülkelerinden de konser, turne ve festival teklifleri alarak ününü uluslararası alanda da yaymaya başladı. *The Bad Plus* geçtiğimiz yaz İstanbul Jazz Festivali kapsamında da İstanbul'a gelip Babylon'da bir konser verdi. Kaldıkları Pera Palas Oteli'nde, bu konserden bir kaç saat önce ben de kendileriyle sohbet etme fırsatını buldum.

Kendilerinin de vurguladıkları gibi birbirlerine hiç benzemeyen üç kişilikle karşılaştım: David King, en az davulu kadar yüksek sesli, konuşkan biri. Ama grubun da en neşelisi ve sempatiği. Cevaplara ilk atlayan ve bir türlü de bırakmayan hep o oluyor. Piyanist Ethan Iverson, belli ki grubun entelektüeli. Verdiği cevaplarıyla kıvrak zekası da kendini hemen belli ediyor. Başçı Reid Anderson ise az ama öz konuşuyor. Grubun tartışmasız en zarif üyesi. Her iki ortağının çoğu zaman dağınık bir biçimde havada kalan cevaplarını toparlamak hep ona düşüyor. Ama bu sanki onun doğal bir görevi. Konuşurken kendinden emin gülümsüyor, sahnede de öyle ama bu sefer gözleri kapalı, kendinden geçmiş bir durumda, hakkında okuduğum "kızların gözdesi" nitelendirmesini adeta pekiştiren bir havada.

Yazımın başlığı *"Bir albüm tek başına jazz'a yeniden ilgi duyulmasını sağlayabilir mi ?" Esquire Dergisi'nin*[1] 2003 Mart'ında müzik köşesinde okurlara sorduğu soruydu. Yazar, *"Hem de nasıl!"*

dercesine The Bad Plus'ın o sırada yeni çıkmış albümü "These Are The Vistas" ı öve öve bitiremiyordu makalesinde. Grubun bu iddialı yazı hakkında ne düşündüklerini merak etmiştim. Ayrıca, belki de bu yazıydı daha sonra üçlü hakkında çıkan ateşli tartışmaları tetikleyen.

İlk konuşan basçı Reid Anderson oldu: *"Böyle bir yorumun ortamı ateşleyici olduğu söylenebilir ve bazılarına saldırgan bir cümle gibi gelebilir ama bu, bizim için, hakkımızda çıkan iyi bir yazıdır. Biz birşeylerin kurtarıcısı olduğumuz veya jazz'ı yeniden dinlenebilir kıldığımız iddiasında değiliz. Bizim yaptığımız, istediğimiz gibi müziğimizi çalmak. Sonuçta bir çok kişi müziğimize olumlu yaklaşıyorsa ne mutlu bize."*

Davulcu David King sözü buradan alarak Esquire Dergisi'nin jazz'dan ne kadar kopuk olduğunu zarifçe ima etti: *"Aslında bu, insanların belli bir bölümünün doğaçlama müzikten ne kadar uzakta olduğunu da gösteriyor. Günümüzde pek çok iyi jazz müzisyeni olduğunu da unutmamak lazım tabi. Ama kimsenin de, bazıları böyle hissediyor diye onları suçlamaya hakkı yok. Öte yandan biz de bu konuda amiral gemisi olacağız diye yola çıkmadık!"*

Son zamanlarda The Bad Plus kadar, hakkında bu denli konuşulan ve yazılan başka bir jazz grubu bilmiyorum, hem jazz medyasında, hem de jazz'la alakası olmayan diğer basın yayın organlarında. Çünkü ortada tam bir ikilik var: Bir grup insan müziklerinden nefret ederken, diğer bir grup ise bayılıyor. Dolayısıyla birileri üçlüyü göklere çıkarınca, diğerleri de "yahu, durun, daha neler?" demek zorunda hissediyor belli ki ve haklarındaki dosya kabardıkça kabarıyor.

"Biri benim için ileride hakkında tartışılacak bir tip olacağımı söyleseydi, hayret ederdim. Aslında tartışılan biri olmak bence övgülerin en büyüğü, en gurur okşayanıdır. Ve biz de bir şekilde tartışılır hale geldik işte! Çok fazla insanın başına gelmez bu!" diye değişik bir açıdan ele alıyor konuyu piyanist Ethan Iverson.

Size "isyankar üçlü" diyorlar diye hatırlatınca da David King ekliyor: *"Öyle ya da böyle, -beğensinler, beğenmesinler- müziğimize pek kimse kayıtsız kalamıyor. Ama her iki kutupta da bizi aşan ve ortada tartışılandan sanki daha öte bir şeyler var. Ama biz olan bitenden memnunuz."*

"Ne yazıldıysa iyi ki yazıldı" olgunluğundaki yaklaşımları çok inandırıcı gelmediği ve haklarında yapılan –örneğin; davulun sürekli olarak ön planda ve çok gürültülü olması gibi-, bazı eleştirileri geçerli bulduğum için soruma devam ettim: "Fakat eleştirmenler de öylesine tutkulu ve yoğun bir biçimde bu konuya asıldılar ki. Mesela Jazz Times Dergisi'nin yazarı Bill Milkowski! Amerika'nın en saygın jazz dergilerinin birinin en önemli yazarlarından biri, sizin hakkınızda epeyce ağır bir yazı döşendi ve şu başlığı attı: "Ben bu yazıyı The Bad Plus'ı övmek değil, gömmek için yazıyorum!" O ana kadar sakin bir şekilde geçen röportajın, sinirli kahkahalar, alaycı esprilerle birdenbire tansiyonu arttı.

- O da kim?

- Eee tabi, Bill arkadaşımızdır.

- Evet bu doğru. O bize çok kızmıştı. Çünkü Ethan'la öğle yemeğine çıkmak istiyordu. Ama Ethan randevuları durmadan iptal ediyordu!

- Yalan değil! Çünkü o sıralarda başka jazz dergilerinin yazarlarından da teklif alıyordum ve Bill'e ayıracak vaktim yoktu. Sadece unuttum yani, kötü niyet hiç olmadı!

- Bu tamamen Ethan'ın hatası. Yoksa o bizi çok sever!

- Kendini ifade etmekte zorlanan biri aslında. Başka birşey değil.

Belliydi ki "Ne yazıldıysa iyi ki yazılMAmıştı!"

Eleştirilerin bazıları da laf ola beri gele eleştirilerdi. Mesela rock cover'ları çalmaları hakkındaki. Ne de olsa cover çalmak jazz'ın bir geleneği sayılır. Standartlardan bahsedip gerilere gitmeye de gerek yok. Brad Mehldau'nun, Esbjörn Svensson Trio'nun da rock parçalarını yorumladıklarını biliyoruz.

Belli ki bu konuda dertliler. Hemen üçü de niye rock cover'ları çaldıklarına dair değişik açılardan haklı argümanlar getiriyor. Sözü ilk olarak Reid Anderson alıyor: *"Biz Dave'le rock müzik dinleyerek büyüdük. Bizi müzik yapmağa teşvik eden rock müzikti, bu müzik bizim bir parçamız. Jazz dünyasında ise statükoya doğru giden bir kutup var gibi gözüküyor ve adeta herşey bu formata uymak zorunda sanki. Biz ise müziği kendi tarzımızda çalmak konusunda çok duyarlıyız. Bunu bestelerimizde duyabilirsiniz. Ayrıca düzenlemelerimiz de pek jazz müziği gibi değil. Aslında yaptığımız kendimiz gibi olmak. Öte yandan, rock müzisyeni gibi de olmak istemiyoruz, değiliz zaten. Jazz'la buluştuğumuz alanı ise 'doğaçlama müzik' olarak tanımlayabiliriz."* David King ekliyor, *"Bizim rock cover'larımızı diğerlerinden stil olarak ayıran önemli noktalardan biri belki de bizim aslında bir zamanlar profesyonel rock müzisyenleri olmamız. Ben ve Reid rock gruplarında çaldık. Dolayısıyla belki bizim coverlar'ımız daha gerçekçi 'sound ediyordur'. Tek yaptığımız bunları jazz parçaları haline getirmek değil, çalarken kendi sistemimizden de geçiriyoruz. Bu bizi diğerlerinden farklı kılan şey, daha iyi yapan şey demek istemiyorum elbette."* Müzik ağırlıklı başlayan bu tartışma, Ethan Iverson'ın getirdiği değişik bakış açısıyla paraya bağlanıyor: *"Sanırım hakkımızda çıkan anlaşmazlıkların kökeni ekonomik. Biliyorsunuz insanlar genelde rock'ın jazz'dan daha fazla para getirdiğini düşünür ki bu doğrudur. Bizim de, jazz'ın tüm kazancını cebimize indirdiğimizi düşünüyorlar ki bu da yanlıştır! Zaten jazz'ın tarihine bakmak yeterli; jazz ekonomik olarak karlı bir müzik değildir. Tamam, biz Columbia Plak Şirketi'nden çıkardığımız albümleri iyi sattık ama yine de şirketin kahve faturasını bile karşılayamamışızdır. Yani sonuçta doğaçlama müzik işte..."* ve pek çok müzisyen gibi anlaşılmadıklarından dem vuruyorlar: *"Rock müzik basınında yer aldığımız için insanlar bizim rock müzisyenlerinin popülaritesinde olduğumuzu düşünüyorlar ama aslında biz progresif, avangard ve ticari olmayan bir müzik yapıyoruz. Bu durumu, bizi dinlediklerinde anlıyorlar, okudukları zaman değil. Bizi Rolling Stones falan zannediyorlar ama sonuçta biz jakuzili bir limuzinde gezen bir rock grubu değiliz. Aslında hakkımızda olumsuz şeyler yazan pek çok insan grubumuzu bir kere bile dinlemeye gelmemiştir."*

"Popüler değiliz" diyorlar. Belki sıkı bir rock grubu kadar değil ama jazz standartlarında pek çok grubun gıpta edeceği bir noktadalar (Her ne kadar 'yaptığımız tam jazz olarak nitelendirilemez' deseler de, jazz dergilerinde yer alıyorlar, albümleri jazz listelerinde değerlendiriliyor ve en prestijli jazz kulüplerinde çalıyorlar). Bir kaç yıl önce New York'ta bir hafta boyunca Village Vanguard kulübünde verdikleri konserin bir gecesine bile bilet bulamazken, Dave Holland, Cassandra Wilson gibi pek çok ünlü jazz'cının çaldığı diğer prestijli kulüplerde rahatlıkla o geceki konsere bile yer bulabildiğimden bahsettim. Ethan, Village Vanguard'ın sınırlı kapasitesinin buna yol açtığını anlatırken, Reid Anderson zarif bir şekilde konuyu kapadı: *"Dediğinizi anlıyorum!"*.

Konu cover'lara gelmişken, - repertuarlarının üçte biri- cover çalmak ile orijinal beste çalmak arasında ne gibi bir fark olduğunu, cover'lara farklı yaklaşıp yaklaşmadıklarını sordum. David King cevapladı: *"Hem evet hem hayır. Cover'ların da orijinallerimiz gibi kendi küçük dünyaları var. Gözle görülür belli bir kriter var uyulması gereken. Öncelikle bir cover'ı kendi bestemiz gibi çalabileceğimizi hissetmemiz lazım. Aynı zamanda da tanınmaz bir hale de gelmemesi lazım parçanın. Bu enstrümantasyonla cover'ları melodi ve armoni olarak yeniden ele almak biz doğaçlamacılar için de çok ilginç."*

Ayrıca bazı coverlar da o kadar güzel oluyor ki orijinallerinden daha çok beğeniliyor. Benim ilk aklıma gelenler, Brad Mehldau'nun Radiohead'den yorumladığı "Exit Music For A Film" veya John Coltrane'den "My Favorite Things" mesela ve bu listeyi de uzatabilirim rahatlıkla. Yorumladıkları bazı rock parçalarını iyi bir rock sever olmayı beceremediğim için tanımıyordum. İlk defa cover'ları sayesinde dinlemiş olduğumdan bahsettim. *"Bizim de aslında nihai hedefimiz bu. Onları kendi müziğimiz yapmak. Kendi kompozisyonlarımıza nasıl yaklaşıyorsak cover'lara da öyle yaklaşıyoruz. Ayrıca çok popüler olmuş parçalar da seçmiyoruz cover olarak. Pixies veya Aphex Twin'den seçiyoruz mesela ve bunlar da çok bilinen parçalar değil"* dedi David King.

Belki ama, çaldıkları Abba parçalarını saymazlarsa herhalde! Belli ki Ethan Iverson bu yoruma hafif içerledi: *"Aslında Ornette Coleman'ın "Street Woman"ı çok tutmuş bir radyo hitiydi. O sıralarda radyoyu açtığın zaman bundan başka bir şey çalmazlardı!"*

Peki, cover yaptıkları parçalarda ilk sırada aradıkları kriter popülerlik değil, anlaşılmıştır!

Her ne kadar karşılıklı olarak, kategorileştirmeye ne kadar karşı olduğumuzu söylesek de konu kendiliğinden yaptıkları müziğin tarifine geliyor. Ethan Iverson diğer ikisi gibi yaptıklarıyla çok gurur duyuyor ve belli ki geleceğe umutla bakıyor: *"Jazz arenasının oyuncularıyız diyebiliriz. Müziğimizin büyük bölümü daha eski jazz'lar gibi. Mesela Thelonius Monk Dörtlüsü'nü hatırlayacak olursak, bir "Thelonius Monk müziğinden" değil de, daha çok "Thelonius Monk deneyiminden" konuşulur. Biz de böyle birşey yapmak istiyoruz; bizi merak edenler için müziğimizle bir deneyim olabilmek istiyoruz, hem eğiten, hem eğlendiren, hem de şaşırtan".*

Reid başını sallayarak söylenenleri onaylarken, David King eklemeyi ihmal etmiyor: *"Biz bilinçli bir şekilde değişik müzik türlerini biraraya getirmiyoruz, kişiliklerimizi biraraya getiriyoruz".*

Konu sound'larından açılınca neler dinledikleri de gündeme geliyor elbette. Hepsi en başta jazz hayranı olduklarını söylüyor. Ama klasik müzik de, hip hop da dinliyorlar ve de sıkı bir rock geçmişleri var.

Grup dinamiğini anlatırken, her birinin güçlü kişilikleri olduğunu, birbirlerinden ayrı kendi kimliklerini geliştirdiklerinden bahsediyorlar. David King yine söze başlıyor: *"Tam demokratik bir sistemimiz var. İlk defa biraraya gelip de çaldığımız zamanı hatırlıyorum da, iyi değildik ama daha o zamandan bağımsız kimliklerimizin geliştiği her halimizden belli oluyordu. Birimiz bile o gece orada kurallara göre çalmak üzere bulunmuyorduk. Bir bakıma çevresiyle pek uyum sağlayamayan üç kişinin bir araya gelmesi gibiydi.. bu durumu kendi kendime "çok garip" bulduğumu bile hatırlıyorum"* diyor ve yine gururla devam ediyor: *"Çok güçlü üç kişiliğin keşiflere yelken açacağı o zamandan belliydi bence. The Bad Plus olarak bir araya geldiğimizde kendimizi garip bir ortamda bulduk. Yani bir yandan bu üçlünün bir arada olmaya çabalamasına değer bir şeyler olduğunu hissediyorduk, öte yandan da bir tuhaflık vardı.*

The Bad Plus'ta bir lider yok. Bunun tersi bir yapı da onlara göre, jazz'ın doğasına aykırı düşüyor. Bir nefes alıp devam ediyor David King: *"Bizim lüksümüz sürekli birlikte çalan bir grup olmamız. Müziğe yeni başlıyorsan, yeni yeni konserler veriyorsan, burnunu enstrümanının içinden çıkarmadan işine konsantre olman anlaşılır bir şeydir. Ama işin sırrı, beraber çalışan bir 'ensemble' yaratmak. Geçmişe bakarsanız, etkin jazz grupları hep böyle birbirleriyle derin ilişkiler içinde bulunan müzisyenlerden oluşan gruplardır. Biz de geçmişin önemli jazz gruplarının bu geleneğini bir adım ileriye götürmek istiyoruz. İçimizden biri mesela bir nedenden konsere çıkamazsa, konseri iptal ediyoruz, çalmıyoruz. Çünkü onun yerine bir başkası yok koyabileceğimiz. Sahnede "biz" yoksa müziğimiz de yok. Grup elemanlarının birbirine olan bu sadakati, bağlılığı sanırım dinleyicileri de etkiliyor. 1975'lerin Led Zeppelin'ini düşünün mesela. Eğer davulu başka biri çalıyorsa dinleyici olarak herhalde büyük hayal kırıklığına uğrardınız, değil mi? Şunu da söylemekte yarar var. Ben de bir dinleyiciyim sonuçta. Sadece sahnede müzik yapan biri olarak değil, bir dinleyici olarak teknik açıdan pek çok değerli jazz müzisyenlerini dinledim ve seyrettim sahnede. Bazılarında ortada duygu adına pek bir şey yoktu. Dinleyicilerle hiç iletişim kuramıyorlardı. Armoni, ritm, melodi gibi konularda bilgili biri olmama rağmen o konserlerde benim için bile eksik olan birşeyler vardı. Sahnedeki nefes alışları paylaşamamıştım onlarla. Bahsettiğim, eksik olan şey elbette şovmenlik falan değil, ama "biz sayenizde burdayız" anlayışıyla dinleyicilerle beraber bir yolculuğa çıkmak". Eksik olan işte buydu."*

Web sitelerinde (www.thebadplus.com) okuduğum kadarıyla pek çok festivale katılıyor –Türkiye'deki konserinden hemen sonra Northsea Jazz Festivali'ne katılacaklardı-, ve değişik ülkelere turnelere gidiyorlar. Çok dolu bir programları var ama bundan şikayetçi değiller ve bir sürü ülkede tanınıp sevilmek onlara bir rüya gibi geliyor.

David King tanındıklarına şaşırdıklarını anlatıyor ve ağzımı arıyor: *"Türkiye'de de tanınırlarsa hayret ederiz ve çok şeref duyarız."*

The Bad Plus'ın müziği çok melodik ve genelde erişilebilir bir müzik. Halbuki eskiden bir ara epey müddet free jazz yapmışlar. Hatta bir keresinde tek bir dinleyici önünde konser vermek durumunda kaldıklarını okumuştum. O da tişört satan çocukmuş! Bu bana Rubalcaba'yla "Nocturne" albümünü çıkarmak üzere iken Charlie Haden'la yaptığım bir röportajı aklıma getiriyor. Son zamanlarda ne tip müziklere odaklandığını sorduğumda, senelerce kolektif doğaçlama yaptıktan sonra şimdi artık biraz da "basit melodi"yi, ballad'ları yeniden keşfetmek istiyorum" demişti. Acaba arada bir bağlantı mı var diye merak ediyorum: *"Sizin gibi free jazz yapan müzisyenler sonunda bir avuç insanın ilginç bulduğu bir müziği yapmaktan bunalıp, daha melodik şeylere mi yöneliyorlar zamanla?* Cevaplar muhtelif:

Ethan Iverson – *"Bu dediğiniz çok değişik şekillerde olabilir. Mesela Charlie Haden Ornette Coleman albümlerinde de bence çok melodik çalıyordu. Ben elbette melodiye*

önem veriyorum. Ama aynı ölçüde müziğimin soyut, yoğun ve kapsamlı olmasına da önem veriyorum. Sanırım bu bir müzisyenden diğerine değişecektir."

David King – *"Biz birilerini cezbetmek, ilgisini çekmek için çalmıyoruz. Kıvamında bir sahne enerjisi ve deneyimini dinleyiciyle paylaşabilme fikriyle, müziği istediğin yere kadar götürebilirsin. Öte yandan çalarken burnun müziğin içine düşmüşse, sahnede pek bir enerji yoksa ve sen komplike bir müzik çalıyorsan ama çaldığın progresif cümleler dinleyici tarafından paylaşılmıyorsa, işte o zaman koparsın, kötü bir müze deneyimi gibi. Biz ise sahnede zaman zaman konuşarak ve dinleyicilerimizi izleyerek aslında onlarla bir diyalog içinde olmaya çalışıyoruz. Bunu yaparken de "acaba dinleyici daha basit bir melodi ister mi" diye bir düşünce içine girmiyoruz. Eğer basit bir melodi çalıyorsak, bunun nedeni o basit melodiyi çalmanın güzelliğini hissettiğimiz içindir, yoksa şuna veya buna erişebilmek için değil, karmaşık birşey çalıyorsak da yine aynı şey, karmaşık birşey çalmanın güzelliğini hissettiğimiz için çalıyoruz. Böyle yapmaya da devam edeceğiz. Çünkü biz "bu parça dinleyiciler için zor bir parça olabilir" gibi "baştan yenik" bir tutum içine girmeyi sevmiyoruz, insanların parçayı atonal olması veya başka bir nedenden dolayı anlamayabilecekleri düşüncesine karşıyız. Bizim açımızdan bu deneyim bir bütündür ve biz bunu olduğu gibi dinleyicilerimizle paylaşmak isteriz."*

Reid Anderson – *"Bir de şu var. Bir müziği kendi müziğiniz yapan bazı hususlar vardır; biz hem melodik şeyler çalmayı seviyoruz hem de free müzik yapmayı. Ne çalacağımızı ise içinde David'in dediği gibi bulunduğumuz an belirliyor, pozitif enerjiyle sadece müziğin kendisine ve bunun insanlara erişeceğine inanmak yetiyor. Günümüzde sofistike bir sanatla insanlara erişebilmek başlı başına bir meydan okuma. Ben komplike olmayan tonal müzik yaptıkları halde kimseye erişemeyen bir sürü müzisyen ismi sayabilirim. Konu bu değil çünkü."*

Pek çok insan müziklerini bazı açılardan Avrupa'daki meslektaşlarına yakın buluyor, Esbjörn Svensson Trio gibi örneğin. Onların müziklerini tanıyıp tanımadıklarını soruyorum. Hakkında uzun uzun konuşacak kadar müziklerini tanımak bir yana, kendileriyle de tanışmışlar. Hatta bir keresinde sabahın beşinde koca bir otobüste havaalanına gidiyorlarmış, fark etmişler ki otobüste sadece altı kişi var, kendileri ve EST üçlüsü!

Sözü Ethan Iverson alıyor bu sefer: *"Aslında kendimizi şanslı hissediyoruz çünkü EST Avrupa'da bizim yolumuzu açmış oldu, insanlar onlar sayesinde bu tarzı "hip" bulmaya başladılar. Bana sorarsanız, ben iki müzik arasında fazla benzerlik görmüyorum. Mesela bizi Amerika'da "Medeski Martin & Wood" üçlüsüyle de kıyaslıyorlar, onlarla da bence aramızda fazla bir benzerlik yok."*

David King aralarındaki en önemli farkın, bu iki grubun elektronik müzik yapmalarına karşın, kendilerinin tamamen akustik bir grup olmaları olduğunu söylüyor. Her iki grubun da bir çok akustik çalışması olduğunu hatırlatıyorum. Reid Anderson ise konuya değişik bir açıdan yaklaşıyor ve bu iki grupla kendilerinin buluştukları ortak noktaya işaret ediyor. Ona göre, bu isimlerin ikisi de tam bir grup havasındalar ve jazz'ın da böyle gruplara çok ihtiyacı var. Çünkü genelde jazz'da benmerkezci bir yaklaşım var. Bilmemne trio veya falanca quartet, yanlarına eşlikçi bir takım müzisyenleri de alıp müzik yapıyorlar. *"Bence bu müziğe en çok zarar veren şeylerden biri. Eşlik edenler ne kadar iyi olursa olsunlar, bir grubun devamlı birbiriyle çalmaya alışmış havasıyla aynı şey değil çünkü."* David King iki grup arasındaki başka bir farka dikkat çekiyor: *"Onlar bir grup olarak sahneye çıkıp, beraberce ve sakince bir alana yayılırken, bizim aramızda bir rekabet hüküm sürüyor. "Hmm, sen şimdi bunu mu çaldın, ben sana gösteririm" gibi...*

Ethan Iverson ekliyor: *"Demin müziğimizdeki rock etkilerinden bahsettik. Mesela bizim Dave gibi harika bir rock davulcumuz var. Biz de onlar bir "groove" tutturuyoruz ama çok nadir olarak uzun süre o noktada kalıyoruz."*

Reid Anderson konuyu toparlıyor: *"Hakikaten bazen öyle bir noktaya geliyoruz ki, adeta bir şeyi keşfetmekte olduğumuzu hissediyoruz ve çaldığımız şey bizi rahat hissettirmeye başladığı anda ordan uzaklaşıyoruz".*

Bu konuda hemfikirim. The Bad Plus'ı dinlerken insan sürprizlerle karşılaşıyor, oysa EST'nin müziği daha dingin ...

The Bad Plus'tan Amerika ve Avrupa jazz'ını kıyaslamalarını istiyorum. Farklı kulvarlarda mı ilerliyorlar? *"Evet"* diyor Ethan Iverson ve önemli bir noktaya parmak basıyor: *"Bence sırf jazz için değil her müzik için ideal olan, içinde yaşadığınız çevreyle, ortamla köprü kurabilmek. Ama nerde büyürseniz büyüyün, içinde yetiştiğiniz toplumla aranızda bir çeşit diyalog -veya bu ona karşı belki bir reaksiyon da olabilir- kurmak zorundasınız. Bu işin doğasında var. Bence Avrupa'da çok güçlü bir jazz ortamı var. Amerika'da da bu değişiyor mesela. Eskiden jazz denince akla New York gelirdi. Halbuki şimdi böyle değil artık. Aslında böyle de olmalı. Jazz her yerden gelmeli."*

Nerden gelmesi gerektiği tamam da, peki jazz nereye gidiyor acaba, başka kıtalara mı? David King'e göre hem başka kıtalara, hem de Amerika'nın diğer şehirlerine..ve ekliyor: *"Avrupalı jazz gruplarının da kendilerini ifade etmekte kullandıkları özgün yaklaşım, esneklik benim hoşuma gidiyor doğrusu. Yıllar boyunca Amerikan jazz'ını dinlediler, ama bunun gölgesinde kalmadılar, kendilerine, yaşadıkları yerlere özgü müzikler yapmaya başladılar. Bu harika bir şey! Jazz'ı yaşatmanın tek yolu budur zaten. Ama umarım ki "Amerikan jazz'ı mı, bana ne..benim yaptığım jazz da işte bu" gibi reaksiyoner tavırlara çok fazla rağbet etmezler. Dilerim ki ilerde doğaçlama çalan müzisyenlerden oluşan koca bir dünya toplumu oluşur."*

Geçen sene İstanbul Jazz Festivali'ne geldiklerinde EST grubuyla bir röportaj yaptığımı ve onlara sevdikleri grupların ismini sorunca, saydıkları bir sürü tanıdık ismin yanısıra, David King'in de bir zamanlar yer aldığı "Happy Apple"dan bahsettiklerini söylüyorum. Meğer bir ara bu iki grup beraber sahneye çıkmışlar ve Esbjörn Svensson David King'e de bahsetmiş bundan. Reid Anderson, büyük ihtimalle Kasım'da yine beraber çalacaklarını söylüyor.

Sohbet bir ara Avrupalı jazz'cılar için Amerika'da turneye çıkmanın ne kadar zor olduğuna geliyor. *"Halbuki,"* diyorlar, *"Amerikalı büyük isimlere Avrupa'nın kapıları her zaman açık. Kaldı ki o büyük isimler Amerika'ya geri döndüklerinde, konserlerinde Avrupa'daki o büyük hayran kitlelerini katiyen bulamıyorlar."*

Zamanımız daralıyor. Gece ne çalacaklarını soruyorum.

Gülerek, *"Türk milli marşıyla başlayacağız. Sonra Rod Stewart'tan "Young Turk" ve Dave'den (Brubeck) "Blue Rondo a la Turk"ü çalacağız ve ölçü ya hep 7 veya 9 vuruş olacak ve herkes sabaha kadar dansedecek. Şaka bir yana, sürprizlerle karşılaşacaksınız"* diye konuşmaya başlıyorlar sonra ciddileşip, *"grubumuzda üç besteci var. O nedenle pek çok yeni parçamız var. Hatta daha hiç provasını bile yapmaya fırsat bulamadığımız yeni besteler, bunları da çalacağız!"*

O gece Babylon tıklım tıklım. Belli ki İstanbul'daki müzik severler The Bad Plus'tan da haberdar. Bu nedenle grubun keyfi pek yerinde. Dedikleri gibi dinleyicilerle çok iyi bir iletişim kuruyorlar. Ethan Iverson neşeli, sürekli espri yapıyor. Salondan atılan laflar bile grup tarafından cevapsız bırakılmıyor –sarhoş bir şekilde sendeleye sendeleye gelseler de- Müziğe gelince... daha evvel de dediğim gibi keşke Kral davuluna böyle kuvvetli vurmasa!

[1] Yaklaşık 70 senedir Amerika'da yayımlanmakta olan aylık bir erkek dergisi

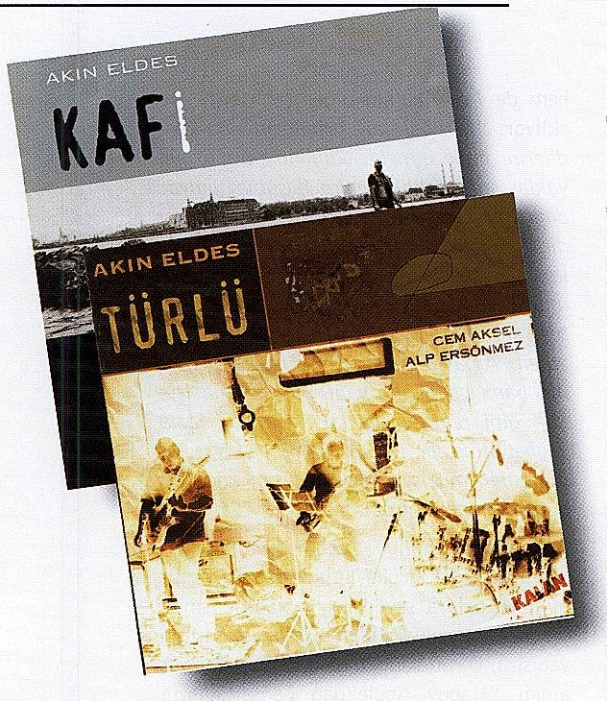

Akın Eldes ile 'Kafi'den 'Türlü'ye Uzanan Bir Sohbet

Gazetede gördüğüm bir yazı ilgimi çekti, şöyle yazıyordu: 2002 yılında ilk solo albümü "Kafi"yi yayınlayan gitarist Akın Eldesin ikinci solo çalışması "Türlü", Kalan Müzik tarafından yayınlandı.

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

İlk albümü hatırlıyordum, çok ilginç bulduğum kapağı dikkatimi çekmişti ama dinleme şansım olmamıştı. İkinci albümün isminin neden böyle seçilmiş olabileceğini çok merak ettim. Merak ettim çünkü albüm Kalan Müzik tarafından yayınlanmıştı. Bu benim için başlı başına önemli bir referans idi. Ama daha da önemlisi içimden bir ses albümün isminin ardında bir dolu şey olabileceğini söyledi. Akın Eldesin peşine düştüm, ilk önce telefonda tanıştık, sonra buluştuk ve ben merak ettiğim kelimenin ardındaki insanı tanıma fırsatını buldum:

"11 Kasım 1962'de Frankfurt'ta doğmuşum, evet biraz olduğumdan genç göründüğüm doğru. Aslında kendimi hala bir çocuk gibi hissediyorum. Babam mimardır, Almanya'da okumuş, benim doğduğum yıllarda orada çalışıyormuş. Altı yaşıma kadar Almanya'da idim. Küçüklüğümden beri müzik hayatımızda vardı. TV'deki film müziklerini çok severdim. Zaman zaman benden 4 yaş küçük kardeşimle müzik bilmeceleri içeren oyunlar oynardık. Benim yaşıtlarım diğer çocuklar gibi müzik çalmaya ilkokulda iken mandolin çalarak başladım. Orta okula gidince gitar çalmak istiyordum ama bana flüt aldılar. Flüt gitardan daha ucuz olduğu için böyle oldu sanırım. Emelime İstanbul Erkek Lisesinde kavuştum. O devirde yaygın olan sağ sol olaylarına karışmayayım diye ailem sonunda bana gitar aldı. 1981 de Çemberlitaş'taki belediye konservatuarının kontrbas bölümüne yarı yıl devam ettim. Gürol Ağırbaş'da oradaydı, ancak ortam çok sıkıcıydı. Kontrbası arşe ile çalmamda ısrar ettiler, ben ise parmakla çalmak istiyordum. Gitar hocam olmadı, kendi kendime öğrendim. Aslında hala da öğrenmeye devam ediyorum.

Ailemin etkisiyle İstanbul Teknik Üniversitesinin Gemi Mühendisliği bölümüne girdim. Lisede iyi bir öğrenciydim ama gitara başladıktan sonra üniversitede dersleri sermeye başladım. Üniversitede okurken E-5, Painted Bird ve Çapkınlar gibi çeşitli müzik gruplarında gitar çaldım. Bu yüzden de okulu 7 yılda bitirebildim. Ama okulumu çok sevdim, bugünkü aklımla da aynı şeyi yapardım. Üniversiteyi bitirdikten sonra mühendislik yapmadım ama mühendis olmak bana çok şey kazandırdı. Okulu bitirmeye yakın önce Bulutsuzluk Özlemi'nde çalmaya başladım. Fakat bir yandan da para kazanmam gerektiğinden turist rehberliğine başladım. Turistleri gezdirirken ben de turist gibi gezerek memleketimi tanıdım. Doğu Anadolu turlarında gördüğüm şeyler beni çok etkiledi. Oradaki insanlar beni de turist sanırlardı.

1986-2000 arasında Bulutsuzluk Özlemi ile bir çok konsere çıktım, onların sayesinde epey sahne deneyimim oldu. Ancak zamanla kendi estetik değerlerim ve beğenilerim sivrilmeye başladı ve kendi müziğimi yaratmak istedim. 2000 yılında Bulutsuzluk Özlemi ile yolum ayrıldı ve ilk albümüm olan Kafi'nin kayıtlarına başladım. Bu albümde bana Cem Aksel davulda, tesadüfen tanıştığım Fransız Patrick Chartol ise bas da eşlik etti. Bir parçada da Gürol Ağırbaş yer aldı. Albüm temelde bir desen üzerine doğaçlama idi, 2002 de yayınlandı ve 4000 tane satarak başarılı oldu.

1998 yılından 2003'e kadar kendimi sadece müzik yapmaya adamak istedim, bunun yararını da gördüm ancak bir yandan da zararını gördüm. Çok parasız kaldım. Tekrar rehberliğe döndüm. Şu anda rehberlik yapıyorum, bir yandan da sigorta eksperliği öğreniyorum".

Ben onu ayrıca Bülent Ortaçgil'in "Bu şarkılar adam olmaz", Gürol Ağırbaş'ın "Bas şarkıları 2", Barış Manço'nun "Mançoloji" ve Melih Kibar'ın "Yadigar" albümünden de tanıyordum. Acaba "Türlü" kavramının ardında bu çalışmalardan kalma bir şey var mı diye merak ediyordum. Hatta onunla görüşmeden önce bu kelimeyi internetde "Google" arama motorunda aramıştım. "Türlü" yazdığımda karşıma yüzlerce sayfa çıkmıştı. Bu sayfalar arasında patlıcan, kabak ve fasulye dışında kalan en ilginç "Türlü" ise www.cazci.com'daki idi ve şöyle yazıyordu:

"Akın Eldesin ikinci solo albümü "Türlü", Türkiye'deki yetenekli müzisyenlerin desteklendiklerinde ortaya ne kadar güzel şeyler dair çok güzel bir örnek."

Bu cümleleri kendisine okuyunca Akın kaldığımız yerden tekrar söze girdi.

Ben her zaman değişik müzik türlerine açık bir insan oldum. Bu yüzden de Rock müzisyenleri bana jazz'cı, jazz müzisyenleri de rock'çu derler. Aslında ben kendimi tam olarak hiçbir yere veya tarza ait hissetmem. Albüm de içimdeki bu karışımı yansıtıyor.

Albümdeki sekizinci parça "Türlü" aynı zamanda bu albümün de adı. Bu parça hem benim müzik birikimimi ifade ediyor hem de albümün bütünün bir özeti oluyor.

Deneysel bir yaklaşım, girizgahı oluşturan karmaşadan düzene giden bir dizi doğaçlama da diyebilirsiniz. Ancak ucu açık.

Aynı anlayışı albümün açılışı olan "Eklektik oyun havası" parçasında da duyabilirsiniz. Bu da adının ifade ettiği gibi bir çeşit oyun havası. Parçada değişik müzik türleri kalıpların ötesinde bir anlayışla birbirleri yan yana buluşuyorlar.

Albümdeki tüm parçalar benim bestelerim. İlk albümümde olduğu gibi Cem Aksel bana davulda eşlik ediyor. Ancak bu sefer basta Alp Ersönmez var. Albümü ilk albümde olduğu gibi kendisi de gitarist olan Tanju Duru'nun stüdyosunda doldurduk. Onun müzikal kişiliği ve fikirleri bu albüme öylesine yansıdı ki ben onu da bizimle albümde çalmış gibi kabul ediyorum.

Ayrıca değişik parçalarda Birol Topaloğlu, Burcu Börü, Sumru Ağıryürüyen ve Erkan Oğur konuk müzisyen olarak albüme katkıda bulundular.

Konuştukça diğer parçaların öyküsünü de öğrendim.

"Ardından" bir arkadaşının vefat eden babası için yazılmış bir parça. Hüznü ve umudu bir arada ifade ediyor.

"Sert Tatlı" ise parçanın çalınış tarzını ifade ediyor, sert ve tatlı olarak çaldıkları için bu ismi vermişler.

"Hayal Mayal" onun Hayal Kahvesinde çaldığı yıllara yapılan rock tınılı ve sert çalınmış bir gönderme,

"Madımak" ise 37 aydın insanın yakılarak öldürüldüğü Sivas olaylarına gönderme yapan bir parça. Belki de bunu bir ağıt olarak da görmek mümkün.

Akın kendi parçaları hakkında konuşmayı sevmiyor, bir yerde ortaya koyduğu şeyin kişiler tarafından herhangi bir ön yargı olmadan algılanmasını bekliyor.

Biraz da bu yüzden "Ağır Parça" hakkında fazla bir söz etmedi ve adının ağır olan çalma temposundan geldiğini söylemekle yetindi.

Ancak "J.H" adlı parçanın Jimi Hendrix için yazılmış bir parça olduğunu şöyle belirtti:

"Haddim değil ama onu anımsatmak istedim".

Albümdeki son parça "Kapı Parası" ise Türkiye'nin ve bir müzisyenin öyküsü. Buradaki müzisyen ise Akın'ın kendisi. Bir çeşit şikayetname, üstelik albümdeki bu tek sözlü parçada Akın kendisi şarkı söylüyor. Birol Topaloğlu'nun çaldığı tulum onun sözünü esirgemediği şarkıyla birleşince ortaya son derece eğlenceli bir parça çıkıyor.

Konuşurken bir yandan da albümü diliyorduk. Son parçayı da dinleyince sözü Türkiye'deki müzik ortamına getirerek sürdürdük:

"Genel olarak bir müzisyen gözüyle bakıldığında Türkiye dünyadan çok farklı bir yer değil. Ama asıl fark şu, burada bağımsız plak şirketleri yok. Pop müziğini kabul ediyorum ama bir de karşı duruş olmalı. Bu eksik, diğer ülkelerde var. Her şey pop olmamalı, bizi asıl besleyen damar öbür tarafta. New York'a Bulutsuzluk Özlemi ile gittiğimde Small's adlı bir kulübe uğradık.Orada müzisyenler zevk için müzik yapıyorlardı. Dinleyenler de bir başka düzeyde onları dinliyorlardı. Kulüp çok kalabalıktı, biz kapıya yakın bir yerde idik. İçeri bir adam girdi, kalabalıktan sahneyi göremiyor ama müziği duyuyordu. Yanındakilere 'bu çalan Nat' mı?" diye sordu. Sonra cevabı dinlemeden "evet, bu Nat" dedi. Kapıdaki çalanlar listesine baktım, adam doğru söylemişti, çalan hakikaten Nat idi. Zenci adam sadece dinleyerek çalan müzisyenin ses kimliğini ayırabiliyordu.

Jazz şu anda daha entelektüel bir bakış ve bilinç gerektiren bir müzik. Üstelik doğaçlamaya da açık. Ben kendimi tam anlamıyla bir jazz müzisyeni olarak görmesem de jazz'a yakın hissediyorum. Sürekli dinliyorum, öğrenmeye çalışıyorum. Rock bana göre daha naif bir ifade tarzı."

Akın Eldes'in pişirdiği Türlü'nün tencere kapağını bir kere açtıktan sonra kapatmak istemedim. Konuştukça bir çok ilginç şey daha öğrendim. Eskiden önce Moğollar dinlermiş, sonra Pink Floyd ve Deep Purple'a varmış ancak şimdi de Radiohead dinliyormuş. Jimi Hendrix geçmişten günümüze aralıksız olarak dinlediği müzisyenmiş. Elektronik müzikte ise Aphex twin ,Tarwater ve Eivind Aarset'i seviyormuş.

İş jazz'a gelince favorisi Miles Davis imiş ama şu sıralar Esbjorn Svenson ile de ilgileniyormuş. Ancak kendi çaldığı enstrüman olan gitarda beğendiği isimler ise John Abercrombie ve Kurt Rosenwinkel.

Söz bizim müzisyenlere gelince aşık Muharrem Ertaş'ı çok etkileyici bulduğunu söyledi. Erkan Oğur da "dünya çapında bir müzisyen" olarak tanımladı. Bu isimlerin dışında Önder Focan'ın özel bir şey yaratma çabasını ve niyetini sevdiğini belirtti.

Albümüne şu veya bu şekilde katkıda bulunmuş herkese albüm kapağında teşekkür etmesi ilgimi çekmişti. Yazımda Murat Sezen'e de teşekkür ettiğini özellikle yazmamı istedi. Bilemeyenler için belirtelim, Murat Sezen dünyadaki en ilginç gitar yapımcılarından birisidir. Onun John Abercrombie ve Pat Metheny'e gitar yaptığını biliyordum ama Akın'a da bu güne kadar 3 tane gitar yaptığını yeni öğrendim.

Türkiye'deki meslektaşları hakkında fazla bir şey söylemese de laf lafı açtıkça onun gitar dışında piyano öğrenmeye çalıştığını ve kitap okuduğunu öğrendim. Resim yapma yeteneği varmış ama bunu geliştirememiş. Orta okulda kek yaparmış ve yemek yapmayı da seviyormuş. Her halde en iyi pişirdiği şey türlü olmalı diye düşündüm. Ben bir tarif sormak isterken o albümle ilgili başka konulara geçti:

Nardis'te "Kafi" albümünü çaldığımız gece sadece 4 kişi vardı. Ama daha sonra yapılan Barney Kessell'i anma gecesine yaklaşık 30 müzisyen katıldı. Sanırım bir çoğu Bilgi Üniversitesinin öğrencileri idi. Bu sayı Türkiye için önemli çünkü beş, on yıl sonra bu insanlar herhalde bizleri aydınlatıyor olacaklar.

Şu an 2. albümümü geride bıraktım ve 3. albümüm üzerine çalışıyorum. Bu biraz daha elektroniğe yönelik bir çalışma olacak gibi gözüküyor ama yayınlanabilecek mi bilemiyorum.

Bana göre müzik bir yerde durmuyor ve bu çok güzel bir şey. Aynı şekilde benim bu albüm için yazmış olduğum müzikler de sürekli hareket halindeler. Onları ne rock ne jazz ne de pop olarak kabul edebilirsiniz. Aslında günümüzde bir çok müzik tarzı birbiriyle kesişiyor ve birbirlerini etkiliyor. Sürekli olarak yeni müzikler besteliyorum ve bunun için de sabahın ilk saatlerindeki sessizlikleri tercih ediyorum.

Ben de sessiz kalıp türlü tarifi sorumu kendime sakladım. Konuşmanın son bölümüne gelmiştik. Ayrılmadan önce gelecek hakkında düşündüğü şeyleri de paylaştık:

Evliyim, iki oğlum var. Akıncan 9 yaşında, davul ve piyano dersi aldı. Onu Marc Ribbot konserine götürmüştüm. Şimdi de kulağına iyice kar suyu kaçsın diye Kurt Rosenwinke'lin konserine de götüreceğim. Saffet Kerem ise henüz 8 aylık.

"Pop müziğini kabul ediyorum ama bir de karşı duruş olmalı. Bu eksik, diğer ülkelerde var. Her şey pop olmamalı, bizi asıl besleyen damar öbür tarafta."

Ben hayatı ikiye bölüyorum. Hayatın benden istedikleri ve benim hayattan

istediklerim. Hayatın bizlerden istediği şeyler malum. Benim hayattan istediğim şeyler de şu: Kendimi geliştirmek, öğrenmek, farkındalığımı artırmak, vakıf olmak, vakıf olmaya çalışabilmek. Kafamda bir sürü soru var. Ama en önemlisi bundan 20 sene sonra da sağlıklı olabilmek ve şu an yaptığım şeyleri yapabilmek istiyorum.

Eve dönünce bir bilene iyi bir türlü yapmanın püf noktasını sordum, bana şöyle dedi:

En iyi sebzeleri alacaksın, bu çok önemli. Bunları çok değişik şekillerde pişirebilirsin, ama sonunda ortaya çıkan yemekte tüm sebzelerin bileşiminden farklı bir tat elde etmelisin. Ama aynı zamanda tüm sebzeler tatlarını ve görüntülerini muhafaza etmeli.

Hem bir bütünün parçası olacaksın, hem de kişiselliğini koruyacaksın. Bir çok kişi bu anlayışa jazz diyorlar. Sonunda anladım ki Akın Eldes kendisi meseleyi açık olarak ifade etmese de gittiği yol jazz. Bakalım 3. albümde bizleri hangi sürprizler bekliyor olacak.

www.akineldes.com

Play Bach İstanbul'da, Jacques Loussier İle Bir Sohbet

Hakan Erdoğan Productions tarafından bu yıl beşincisi düzenlenen Bach Günleri konser dizisi 18 Eylül günü İstanbul'un en keyifli konser mekanlarından biri olan İstanbul Arkeoloji müzesinde başladı. Açılış konseri Jacques Loussier Trio'nun Play Bach'ı oldu.

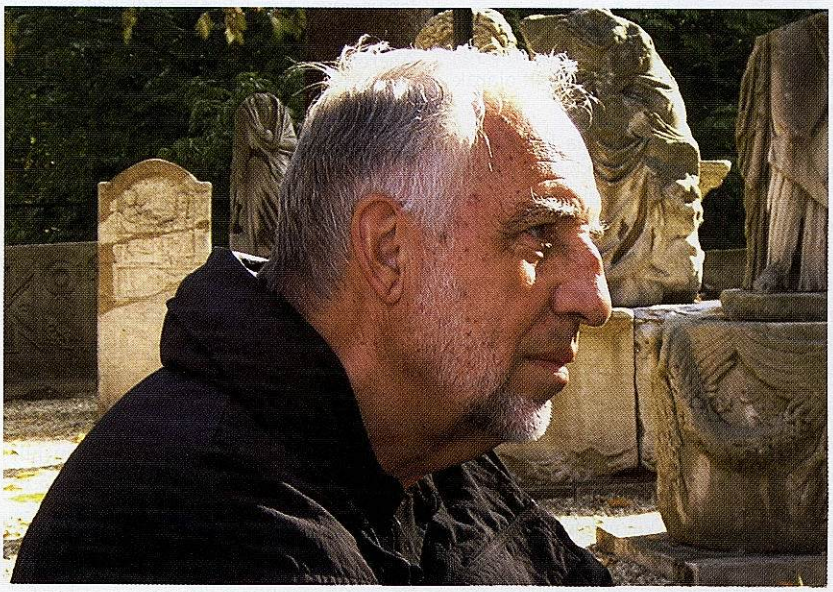

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

Biz de bu konseri fırsat bilerek bu yıl 70 yaşına girecek olan bu büyük usta ile Jazz Dergisi için bir sohbet yaptık:

Tekrar Türkiye'desiniz, neler hissediyorsunuz?

Tekrar buraya geldiğim için çok memnunum çünkü ülkenizde beni seven ve dinleyen müzikseverler olduğunu daha önce yaptığım konserlerde görmüştüm. Çok kimse bilmez ama benim Türkiye'ye ilk gelişim 1955 yılında oldu. O yıl İstanbul Hilton yeni açılıyordu. Ben ise Cezayir'de askerliğini yeni bitirmiş genç bir müzisyendim. O sıralar Fransa ile Cezayir arasındaki ilişkilerin en kötü olduğu yıllardı ve askerlik günlerim de çok sıkıntılı geçmişti. İstanbul'da yaklaşık 8 ay kaldım, bir çigan orkestrası ile birlikte otelin Marmara Roof'unda çaldık. Bazı Türkçe kelimeler öğrenmiştim. Bunlar çok değildi ama o günlerin şartlarında bana yetti ve bir çok arkadaş edindim. O kelimeleri hala hatırlıyorum.

Bach'ın müziği ile sizin aranızda çok özel bir bağ var, bunun nedenini biraz açabilirimsiniz?

Hayatımın önemli bir kısmını benim için gelmiş geçmiş en büyük müzisyen olan Bach'ın eserlerini çalışarak geçirdim. Onun müziği bana hayatım boyunca en çok hitap etmiş müziktir. Hiç bir müzik yapı, derinlik ve yaratıcılık olarak bu müzik ile karşılaştırılamaz.

Bach'ın zamanında bir müzisyenin diğer bir müzisyenin eseri üzerinde doğaçlama yapması çok normal bir olaydı. Play Bach projemin temelinde bu eski Bach devri müzik geleneğinin sürdürülmesi fikri vardır. 45 yıldan beri bu müzikle iç içeyim.

Piyanist olarak 1944 yılında ilk defa Bach çalmaya başladığımda 10 yaşımdaydım. İkinci Dünya Harbinin sonuna doğru Amerikan Ordusu Fransa'ya girmişti. Onlarla birlikte jazz da hayatımıza girmiş oldu. Konservatuarda okurken normal çalışma zamanlarımın dışında kafeteryada arkadaşlarıma ilk Bach doğaçlamalarımı jazz anlayışıyla çalmaya başlamıştım. Konservatuarı bırakıp askerlik yaptıktan sonra kendime bir yön seçmem gerekiyordu. 1959 yılında Decca stüdyolarında bu konuda arkadaşlarımla yaptığım sohbet aralarında çaldığım Bach doğaçlamalarından Play Bach kavramı doğdu ve o günden beri devam ediyor.

Ben Bach'ın müziğini yirminci yüzyıl ruhu içinde çalmak isteyen bir yorumcuyum. Bach'ın müziği içinde kendiliğinden doğal olarak mevcut olan Swing'i günümüzün anlayışı ile yeniden yorumluyorum.

Uzun yıllardan sonra Bach'dan başka bestecilerin eserlerini de kendi stilinizde yorumlamaya başladınız. Bu bir ihanet mi?

Hayır, tıpkı Bach'ın eserlerini farklı yorumlamaya başlamam gibi bu da benim müzikal birikimimin doğal bir uzantısı. Yıllar sonra Vivaldi çalarak yeni bir bestecinin eserlerini yorumlamaya başladım. Bu yaklaşım benim yıllardan beri sürdürdüğüm Bach çalışmalarımın içinden çıktı. Dört Mevsim konçerto dizisi Vivaldi'nin en beğenilen ve en çok yorumlanmış eseridir. Bir çok müzisyen tarafından albüm olarak doldurulmuştur ama gerçekte bu yorumların arasında çok az fark vardır. Ben onların tümünden farklı bir yaklaşım getirmek istedim ve tam olarak istediğim müziği de yapabildim.

Eski devirlerde müzik bugünkünden çok daha serbesti. Birçok müzisyen birbirinin bestesini kendi müziklerinde kullanırdı. Zaten Bach'ın kendisi de Vivaldi'nin müziklerini kullanmıştır. Onun 4 piyano için yazılmış konçertosu Vivaldi'dinin müziğinin farklı bir yorumundan başka bir şey değildir. Vivaldi den sonra Debussy, Ravel, Satie, Handel ve Beethoven'nin eserlerini yorumladım. Yakında Chopin'nin müziğini yorumlayacağım yeni bir albümüm Telarc tarafından yayınlanacak.

Bugüne kadar üç değişik Play Bach Trio'nuz oldu. Bunlardan ilki ile 1980'e kadar çaldınız. Sonra yeni triyolar ile devam ettiniz. Neden?

Ünlü basçı Pierre Michelot ve davulcu Christian Garros benim ilk Play Bach triyomda birlikte çaldığım müzisyenlerdi. Michelot çok iyi bir jazz basçısı idi ve çok güzel doğaçlamalar yapardı. Ancak klasik müzik kökenli değildi ve benim yaptığım bazı düzenlemeleri kolaylaştırarak çalardı. 1985 yılında yeni bir Play Bach Triosu kurarken şimdiki davulcumuz Andre Arpino ile başladım. Onun bulduğu genç basçı da Vincent Charbonnier de Arpino gibi klasik müzikten kökenliydi. Bu yüzden de daha farklı bir iletişim kurduk ve birlikte Bach yorumlarımızı çok daha yeni yönlerde ve renklerde geliştirdik. Ne yazık ki Charbonnier beyninde oluşan bir tümör yüzünden felç oldu ve artık çalamıyor. Onun yerini Benoit Dunoyer de Segonzac aldı. O da bu müziğin gelişimine çok önemli katkılar yaptı. Halen de yeni yönlerde gelişmeye ve ilerlemeye devam ediyoruz.

Sizce müzik dünyada nasıl bir gelişim gösteriyor? Ve siz neredesiniz?

Bana göre müzik günümüzde de dünyada gelişmeye devam ediyor. Hem klasik müzikte hem de jazz'da bir çok yeni piyanist yetişiyor. Bunlar yetenekli oldukları kadar bilgili müzisyenler ve taptaze fikirlerle müzik sahnesine giriyorlar. Yeni bir örnek değil ama Keith Jarrett'den bahsetmek isterim. O bu anlayışa iyi bir örnek, hem mükemmel bir müzisyen, hem de jazz'da ve klasikte aynı derece başarılı bir yorumcu.

Ben kendimi ne jazz ne de klasik müzik piyanisti olarak görüyorum. Yıllar önce kendime farklı bir yön çizmek üzere yola çıktım ve bu amacıma da ulaştığımı düşünüyorum. İstisna değilim ama kendi yarattığım sahada tekim. Bu yüzden de hiç kimseyi kendime bir rakip olarak görmüyorum ve istediğime ulaşabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Şimdi görüyorum ki günümüzdeki genç müzisyenler benim yaptığıma benzer yolları deniyorlar. Hem jazz'da hem de klasikte birbirine ve diğer müziklere yaklaşma çabası var ve bunu memnuniyetle izliyorum.

Elli yıl sonra geldiğim nokta şu. Jazz müziğe yeni ve kişisel bir yorum getirebilmektir.

Benim albümlerim dünyanın bir çok köşesinde insanların kolayca ulaşabildiği yerlerde satılıyor. Onların genç müzisyenlere farklı şeyler yapabilmek için ilham vermesini istiyorum.

Ancak ne yazık ki dünyanın gidişi iyi gözükmüyor, keşke müzik gerçekten dünyayı daha iyi bir hale getirebilse idi. Gene de iyimserliğimizi kaybetmeyelim. Biz Fransızca'da şöyle deriz.

Müzik tutkudur, bayramdır ve aşktır, töreleri ve kuralları yumuşatır.

DİKKAT ŞEHİRDE JAZZ VAR!

6-16 Ekim 2004

İstanbul müzik ortamının en uzun ömürlü jazz festivali ve jazz tutkunlarının favorisi Akbank 14. Jazz Festivali Ekim ayında dünyanın en önemli müzisyenlerini İstanbullularla buluşturmaya hazırlanıyor.

6 Ekim'de Aya İrini'de **The New York Voices**'in konseriyle başlayacak Akbank Jazz Festivali **16 Ekim**'de sona erecek.

Festivalin Aya İrini'deki açılış konserini gerçekleştirecek olan **Grammy** ödüllü **The New York Voices**, müthiş jazz yorumları ve vokal sanatındaki üstün performanslarıyla ünlü. 1987 yılında kurulan The New York Voices, kendilerine Grammy Ödülü kazandıran **Count Basie Orchestra with New York Voices** projesi gibi pek çok müzikal çalışmada yer aldı. **Ray Brown, Bobby McFerrin, Nancy Wilson** ve **Goergo Benson** gibi bir çok önemli jazz'cıyla çalıştı. Topluluk **Peter Eldrige, Darmon Meader, Kim Nazarian** ve **Lauren Kinhan**'dan oluşuyor.

Akbank Jazz Festivali'nin bu yıl önemli ağır topları Cemal Reşit Rey Konser salonunda. Son 50 yılın en etkili jazz piyanisti **McCoy Tyner**, 70'lerin başındaki jazz-rock hareketinde kendini gösteren **Miroslov Vitous**, Afro-Küba jazz'ının 90'larda öne çıkan isimlerinden **Gonzala Rubalcaba**, ruhunun derinliklerindeki Asian Touch'i gitardaki becerisiyle buluşturan **Nguyen Le**, yaşayan en büyük bandeneon ustalarından biri olan **Dino Saluzzi** ve 20. yüzyılın en büyük bestecilerinden Charles Mingus'un müzikal mirasını yaşatan **The Mingus Big Band** yer alıyor.

Jazz tutkunlarının her yıl heyecanla beklediği Akbank 14. Jazz Festivali, Babylon'daki konserlerle devam edecek. Babylon'daki konserlerde, **Nobukaze Takemura, Jane Bunnett, Septeto Rodriguez, NoJazz** gibi dünyanin dört bir yanından gelen müzisyenlerin yanında, ülkemizdeki jazz müzisyenlerini de izleyiciyle buluşturuyor. Bu yıl **Aydın Esen Trio, Elvan Aracı Quartet, K34** ve **Selen Gülün Trio** seyircinin karşısında olacak.

Festivalde bir başka renk, Yeni Melek'in nostaljik atmosferinde "**Cine-Jazz**" gecesi....Yeni nesil jazz severleri görseller ve sahne şovlarıyla coştıran, yaratıcılıklarıyla farklı akımları harmanlayan NuJazz'in en güçlü isimlerinden **Rubin Steiner, Mark de Clive Lowe** ve **Jazzanova**, alternatif bir jazz şöleni sunuyor...

Festival süresince **Akbank Kültür Sanat** Merkezi,Türk jazzı'nın yeni isimleri **Olcay Saral, Onur Türkmen, Mejazzi** ve **Sarp Maden-Reyent Bölükbaşı**'nı ağırlarken; 4. kattaki cafesinde, **Akşamüstü Jazz** programı ile **18:00 ve 19:30** saatleri arasında Türk jazz'ının genç yeteneklerini dinleyip günün yorgunluğunu atabilecekleri bir ortam sunuyor. Ayrıca merkezde festival süresince, "workshop"lar ve film gösterileri de düzenlenecek.

Dino Saluzzi

Gonzalo

The New York Voices

AKBANK 14. JAZZ FESTİVALİ
6-16 Ekim 2004, Program

AYA İRİNİ 6 EKİM

6 Ekim	20:30	The New York Voices

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU 13-16 EKİM

13 Ekim	19:30	Gonzalo Rubalcaba Solo
13 Ekim	21:45	Nguyen Le celebrating Jimi Hendrix
14 Ekim	20:30	McCoy Tyner Trio
15 Ekim	20:30	Dino Saluzzi Trio
16 Ekim	19:30	Miroslav Vitous Quartet
16 Ekim	21:45	The Mingus Big Band

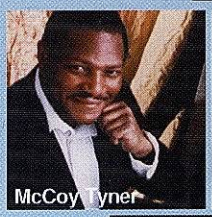
McCoy Tyner

Miroslav Vitous

BABYLON 6-16 EKİM

6 Ekim	21:30	Nobukazu Takemura
7 Ekim	21:30	Chicago Underground Trio
8 Ekim	23:00	Jane Bunnett and The Spirit of Havana
9 Ekim	23:00	Aydın Esen Trio
10 Ekim	16:00	Selen Gülün Trio
10 Ekim	18:00	Elvan Aracı Quartet
10 Ekim	20:00	Baba Zula Special Project
11 Ekim	21.00	Misha Mengelberg Solo
11 Ekim	22:00	Han Bennink – Benjamin Herman – Ernst Glerum Trio
12 Ekim	21:00	Amina Claudine Myers Trio
13 Ekim	22:00	Charlie Mariano – Daniel Humair – Ali Haurand Trio
14 Ekim	22:00	Septeto Roberto Rodriguez
15 Ekim	23:00	NoJazz
16 Ekim	23:00	NoJazz

Ali Haurand

Selen Gülün

NoJazz

YENİ MELEK PERFORMANS MERKEZİ / CINE-JAZZ 9 EKİM

9 Ekim	22:00	Mark de Clive Lowe, Rubin Steiner, Jazzanova DJ set

AKBANK KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ 6-16 EKİM

8 Ekim	19:30	Onur Türkmen " Anahata Project"
9 Ekim	19:30	Me Jazz-i Jazz Group
14 Ekim	19:30	Olcay Saral Trio
15 Ekim	19:30	Sarp Maden+Reyent Bölükbaşı Duo
Film Gösterimleri		Atölyeler (Gonzalo Rubalcaba + Miroslav Vitous)

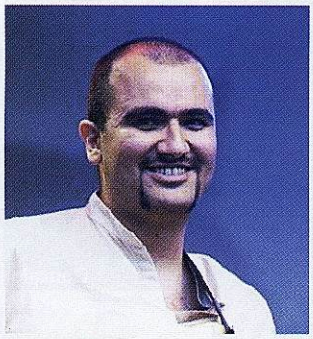

Onur Türkmen

"Anaharta Project"
8 Ekim, 19.30
Akbank Kültür Sanat Merkezi,

AKSM'de bir konser verecek olan **Onur Türkmen** sanatını uluslararası platformda sürdüren genç bir Türk bestecisi. Onur Türkmen bugüne dek Bob Brookmayer, Aydın Esen, Tiger Okoshi, Tim Hodgkinson, Kani Karaca gibi isimlerle değişik projelerde yer aldı.

İsmini "Sınırsız Ses" anlamına gelen Hinduca bir terimden alan "Anahata Projesi"nde bestecinin doğaçlama ve yazılı müziğinin iç içe geçtiği "İç- Huzur-Kaos-Raslantısal- Kusursuzluk" temaları etrafında şekillenen çalışmalar izleyicinin beğenisine sunuluyor.

Mecazi

9 Ekim, 19.30
Akbank Kültür Sanat Merkezi

Me-caz-i, Türk müziğinin gerek folklor, gerek sanat müziği alanında zengin makamsal değerlerini günümüzün modern müzik anlayışıyla yorumlayarak dünyaya etkin bir biçimde anlatmak amacıyla başlatılan bir proje.

Yusuf Eker (p), Fuat Güney (b), Ömer Gökçe Bölükbaşı (d), Ahmet Tolga Üzel (ts), Hidayet Selim Kavçık (ss).

Akbank Jazz Festivali'nin Akbank Kültür Sanat Merkezi' (AKSM)'nde yer alacak konserlerinde ülkemizin önde gelen jazz sanatçılarının performanslarına yer veriliyor.

Olcay Saral Trio

14 Ekim, 19.30
Akbank Kültür Sanat Merkezi

Olcay Saral Trio; Recep Akdeniz (d), Buğra Yeltan (bg) ve Olcay Saral (p)dan oluşuyor.

Kurduğu gruplarla ve solo performanslarında tonal ve modal formda kendi yazdığı piyano eserlerini seslendiren Olcay Saral, tarzını ifadeleme gücünü jazz'da buldu.

Saral'ın farklı enstrüman kombinasyonlarıyla ve big-band'lerle çalışmaları var. Aydın Esen'le çalıştıktan sonra başladıkları fikir alışverişi halen sürüyor. Piyanoda kendine has tekniğiyle tarzındaki benzersizlik, nadiren de olsa yerini anlaşılan temalara, hissedilmeyen donuşlara bırakabiliyor.

Sarp Maden - Reyent Bölükbaşı Duo

15 Ekim, 19.30
Akbank Kültür Sanat Merkezi

AKSM' de sahneye çıkacak olan ikili 1998'den beri birlikte çalışıyor. İkilinin uzun sesleri ve sessizliği, yoğun ses katmanları ile birleştiren bir müzik anlayışı var. Klasik müzik kökenli Reğent Bölükbaşı ve jazz kökenli Sarp Maden'in müziğinde yazılı müzik ve doğaçlama eşit ağırlığa sahip.

"Cine-Jazz" Rubin Steiner - Mark de Clive Lowe - Jazzanova Di Set

9 Ekim, 22:00

Yeni Melek Performans Merkezi

Elektronik Jazz ve Nu-Jazz'ın En Parlak İsimleri "Cine - Jazz"da Buluşuyor

Yeni Melek'in nostaljik atmosferinde "Cine-Jazz" gecesi jazz takipçilerini ve dans etmeyi sevenleri bekliyor. Yeni nesil jazz severleri görseller ve sahne şovlarıyla coşturan, yaratıcılıklarıyla farklı akımları harmanlayan Nu-Jazz'in en güçlü isimlerinden **Rubin Steiner, Mark de Clive Lowe** ve **Jazzanova** , alternatif bir jazz şöleni sunuyor...

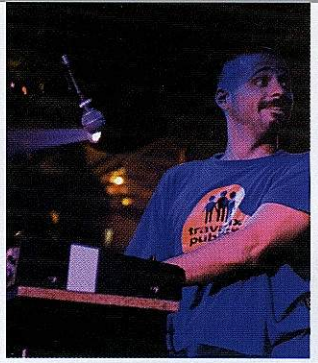

Elektronik Müzik Dehası Rubin Steiner

Akbank Jazz Festivali kapsamında **Yeni Melek Performans Merkezi**'nde **9 Ekim** Cumartesi günü elektronik müzik dehası olarak tanımlanan Rubin Steiner İstanbullu izleyicisinin karşısında olacak.

Öteki adıyla Fred Lanier yeni yüzyılın yarattığı bir elektronik müzik dehası... Genç müzisyen, 90'ların ortasında ilk önce Fransa olmak üzere tüm Avrupa'yı, yaptığı istisnai dans, jazz ve elektronik karışımıyla fethetti. Steiner'ın free jazz ve deneysel müzikteki doymak bilmeyen keşfi, Fransız Radyosu Radio Beton için yaptığı programlar sırasında başladı. Onun piyanosunda Kraftwerk'in kuru elektronik vuruşları, gitarında Daft Punk besteleri bambaşka kılıklara büründü. 2000 yılında, akustik ve dijital enstrümanlardan oluşan dörtlüsü Rubin Steiner Quartet'i kurdu. Klasik gitar tınılarından çılgın "hardcore beat"lerine kadar her türlü müzik akımının ögelerini içeren yaratıcı ve tutkulu cazıyla Rubin Steiner'e programlama ve vokalde **Frederick Landier**, trombon'da **Sylvestre** Perrusson, davul'da Olivier Claveau, bas'ta Stephane Charasse ve sesler de Robin Dallier eşlik ediyor.

Nu Jazz Camiasının En Yetenekli Sanatçısı: Mark de Clive Lowe / Freesoul Sessions

Nu Jazz camiasının en yetenekli yapımcı ve klavye sanatçılarından **Mark de Clive-Lowe**, vokalde **Bembe Segue** ve **Michelle Escoffery**, flüt, saksofon ve vurmalı çalgılarda **Finn Peters** ve davul'da **David DeRose** ile birlikte "Cine-Jazz" gecesinde **Yeni Melek Performans Merkezi**'nde olacak.

Mark de Clive Lowe'ın birsüredir beklenen ikinci albümü "Tide's Rising" turnesinin bir ayağı da İstanbul...Masters At Work, Jazzanova, Gilles Peterson, Jazzy Jeff ve dünyaca ünlü bir çok DJ tarafından defalarca remikslenen, 2003 dans pistlerinin marşlarından biri sayılan "Relax...Unwind"in yaratıcısı "çarpıtılmış" soul, funk, latin, caz ve ağır downtempo'yu harmanlıyor.

De Clive-Lowe son albümünde İngiliz soul müziğinin yeni ustası Abdul Shyllon'un yanı sıra Bembe Segue and Lyric L delive gibi funk ve Afrika kökenli vokalistlere de yer veriyor.

Jazzanova Di Set

Akbank Jazz Festivali'nin "Cine-Jazz" gecesinde yer alacak performanslarından birisi de **Jazzanova Dj Set...9 Ekim'de** Yeni Melek'teki bu etkinlikte yıllarca yaptıkları remixler ve başkaları tarafından remix'lenen şarkılarıyla anılan Jazzanova en son çıkardığı "mix" albümü ile "çemberi" tamamlıyor.

Kendine has melodik yapıda ve perküsyon ağırlıklı bir tarz yaratan Jazzanova yer yer house, d&b, triphop, brazil, latin, funk ve boogie'ye kadar uzanan bir sahne şovu sergiliyor. Jazzanova DJ setlerinde, -canlı konserlerinde olduğu gibi- farklı yöntemlerle izleyicilerle kurdukları müzikal füzyona dahil ediyor.

Chicago Underground Trio

7 Ekim, 21:30, Babylon

Geçen yıl festivalin en beğenilen performanslarından biri olan Chicago Underground Duo'nun ardından bu yıl **Chad Taylor** ve **Rob Mazurek** ikilisine başta **Noel Kupersmith** eklenerek Chicago Underground Trio olarak sahneye çıkacak.

Free Jazz'a yönelen Mazurek'in önderliğinde bir araya gelen grup, "sonik" yaratıcılıklarını kullanarak seslerin sınırsızlığına odaklanıyor ve yer altı Chicago'sunun müzikal çetesi olarak anılıyor.

Rob Mazurek, Noel Kupirsmith ve Chad Taylor'da oluşan grup jazz ve rock füzyonu ile bir proje yaratıyorlar.

AKBANK KÜLTÜR SANAT MERKEZİ'NDE FİLM GÖSTERİMLERİ

Ben Webster
"The Brute and the Beautiful" - 60'
7 Ekim, 12:00

Ben Webster'in 1920'de Kansas City'de başlayıp 1973'de Hollanda'da sona eren yaşamından ender görüntüler ve konser kayıtları.

Art Ensemble Of Chicago,
Live From The Jazz Showcase, 50'
6 Ekim, 12:00

Jazz tarihinin belki de en renkli topluluğu olan Art Ensemble of Chicago'nun 1981 yılında verdiği konserden alınan görüntüler.

Thelonius Monk,
"Straight No Chaser", 90'
13 Ekim, 12:00

Belgesel nitelikli bu filmde Monk'un renkli kişiliği, çeşitli sanatçılarla söyleşiler ve konser görüntüleriyle birlikte gözler önüne seriliyor.

John Coltrane,
"The Coltane Legacy", 60'
10 Ekim, 12:00

John Coltrane'in bilinen en önemli kayıtlarının toplandığı bu video, sanatçıyı 59'da Miles Davis, 61'de Eric Dolphy ve 63'te geleneksel dörtlüsüyle sergiliyor.

Rahsaan Roland Kirk,
"The One Man Twins", 50'
14 Ekim, 12:00

Rahsaan Roland Kirk'in 1972 yılında Montreux Jazz Festivali'nde verdiği konserden alınan bu görüntüler, sanatçıyı canlı izleme şansına sahip olamayan jazz severler için mükemmel bir kaynak.

Aydın Esen Trio

9 Ekim, 23:00, Babylon

- Aydın Esen

Türk jazz'ının en önemli piyanistlerinden biri olan Aydın Esen, İsveçli basçı Jonas Helborg ve davulcu Gary Husband'le Babylon'da gerçek bir 'jazz ziyafeti' verecek.

Dünya jazz sahnesinin en önemli isimleriyle birlikte çalmış olan Esen'in, Helborg ve Husband'dan oluşan son grubu, yeni elektronik malzemelerden de faydalanarak icra ettikleri modern müzikle, zihinleri 21.yüzyılın getirdiklerini yeni aşamalara taşıma amacında...

Selen Gülün Trio

10 Ekim, 16:00, Babylon

Selen Gülün, Aydın Esen ile başladığı jazz çalışmalarının 1996'da Berklee College of Music'te taçlandırdı. Berklee'de jazz besteciliği eğitimi alan Gülün "Charles Mingus Kompozisyon Ödülü ve Bursu", "British Council Collaborations in Music" ödülü aldı. Dartford Senfoni Orkestrası için yazdığı senfonik eserle özelllikle İngiletere'de büyük ilgi uyandırdı. Jazz'ın temel öğeleri arasına aksak ritimler ekleyerek "buralardan" küçük notlar düşen Selen Gülün, İstanbul Bilgi Üniversitesi müzik bölümünde öğretim görevlisi. Just About Jazz ve liderliğini sürdürdüğü trio ile yurt içi ve uluslararası performanslarına devam ediyor.

Konserde Selen Gülün'e bas'ta **İlker Özalp** ve davul'da **Emir Özoğul** eşlik ediyor.

Elvan Aracı Quartet

10 Ekim, 18:00, Babylon

70'li yıllarda İsveç'e yerleşen Aracı, Okay Temiz'le birlikte çalıştı. Red Mitchell, Horace Parlan, Doug Rainey, Muvaffak Falay gibi isimlerle çalışan Aracı, İsveçli saksofoncu Bernt Rosengren'in Jazz Big Band'ine katıldı ve 1990'a kadar bu grupla çaldı.

Aracı, 2003'te kendi grubu Modern Jazz'ı kurdu. Sanatçı konserde modern jazz'dan, Latin'e, fusion jazz'dan funk'a kadar geniş bir yelpazede ağırlıklı olarak kendi bestelerini çalacak.

Grupta **Eylem Pelit** (b), **Sarp Maden** (g) ve **Volkan Öktem** (d) yer alıyor.

K-34

10 Ekim, 20:00, Babylon

K – 34, Ceren Oykut ve H.D. Moll'un animasyonlarına, Baba Zula'nın, Alman Last Affair'in ve Köln'ün müzikal anlamda medarı iftiharı Can'ın eklenmesiyle ortaya çıkan bir proje. Can grubundan, şimdiki "drum machine"lere ilham kaynağı olan ve dünyanın önemli davulcularından biri olan Jackie Liebezeit'in katılımıyla son halini alan K-34'ün Türkiye'deki ilk konserinde görsel ekibe konuk olarak sanatçı **Selda Asal**'da katılıyor.

Konserde **Jackie Liebezeit** (d), **Norbet Jozik** (b), **Levent Akman** (perc), **Gerald Doecke** (s, clt, keyb), **Murat Ertel** (elektro saz, g, vo), **Ceren Oykut** (görsel) ve **H. D. Moll** (görsel) yer alıyor.

Misha Mengelberg Solo

11 Ekim, 21:00, Babylon

The Dutch Ensemble Instant Composers Pool Orchestra (ICP)'nın başında olan piyanist **Misha Mengelberg** 1960'larda Hollanda'dan yayılan jazz etkisindeki yaratıcı müzik akımının gelişimindeki aktif rolüyle de tanınıyor.

Solo projesiyle Babylon'da sahne alacak Mengelberg, 1967'de Han Bennink ve Willem Breuker'le Hollanda'daki bağımsız emprovize müziğin gelişiminde bir dönüm noktası olan OCP'yi kurdu. 1970'te ise elektro-enstrümantal müzik stüdyosu projesi STEIM'i gerçekleştirdi. 80'lerde daha çok teatral yapımlar üzerinde çalışan Mengelberg ICP ile birlikte, özellikle Herbie Nichols, Thelenious Monk ve Duke Ellington'ın çalışmaları üzerinde keşfe çıkan bir repertuar projesi gerçekleştirdi.

90'ların başından beri Hollanda'da yaşayan Mengelberg, en iyi jazz müzisyenlerinden oluşan sekizliyle çalışmalarını sürdürüyor.

Hann Bennink (d), Benjamin Herman (as), Ernst Glerum Trio (b).

11 Ekim, 23:00, Babylon

Dünyaca ünlü alto saksofon sanatçısı Benjamin Herman, "Cafe Alto" ile yaptığı muhteşem başlangıcın ardından yıllarca klasik bir jazz üçlüsü ile çaldı. 2004'te herkesi şaşırtarak ICP üyeleri (Instant Composers Pool Orchestra) Glerum ve Bennink'i de yanına alarak ana akımın çok dışında bir tarz benimsedi.

Jazz tarihinde 40 yılını "aranılan" vurmalı çalgılar ustası sıfatıyla geride bırakmış olan Bennink ise Eric Dolphy, Sonny Rollins, Peter Brötzman ve Pat Metheny'nin de aralarında bulunduğu dünyanın en yetenekli müzisyenleriyle birlikte çaldı.

Ödüllü ICP orkestrasının 10 yıllık başçısı Glerum ise Herman'ın ilk albümü "Cafe Alto"da sanatçıya eşlik etti.

Amina Claudine Myers Trio

12 Ekim, 21:00, Babylon

Kendine has tarzıyla dikkat çeken piyanist **Amina Claudine Myers** piyano ve org başındayken, şarkı söylediğinde, içinde taşıdığı "gospel" ruhunu parçalara yansıtıyor.

Myers, Chicago'ya yerleştikten sonra Gene Ammons ve Sonny Stitt'le çaldı. Association for Advencement of Creative Musicians (AACM)'a katıldı. 1976'da kendi grubunu kurdu. 80'lerin başında Avrupa'da birkaç yıl geçirdikten sonra 1985'de Charlie Haden's Liberation Music Orchestra'ya dahil oldu.

Konserde Amina Claudine Myers'a kontrabas'ta **Radu Williams** ve davul'da **Reggie Nicholson** eşlik ediyor.

NGUYEN LE Celebrating JIMI HENDRIX

13 Ekim, 21:45,
Cemal Reşit Rey Konser Salonu

Vietnam asıllı gitar ustası **Nguyen Le** Akbank Jazz Festivali kapsamındaki bu konseri rock müzik tarihinin seyrini değiştiren, gitarı bir enstrümandan çok daha öte bir boyuta taşıyan Jimi Hendrix'e adeta bir saygı duruşu.

Ruhunun derinliklerindeki "Asian touch"ı gitardaki becerisiyle buluşturan Le, 80'li yıllarda çaldığı Fransız Ulusal Jazz Orkestrası O.N.J ile birlikte, aralarında Johnny Griffin, Louis Sclavis, Randy Brecker, Courtney Pine, Gil Evans, Quincy Jones'un da bulunduğu pek çok isimle sahneye çıktı. Michel Portal, Miroslav Vitous, Trilok Gurtu, Dewey Redman, Nana Vasconcelos, John Taylor gibi ustalarla jazz'ın farklı boyutlarını keşfetti.

Le, 1995'te Trilok Gurtu, Terry Bozzio, Cassandra Wilson, Pharoah Sanders'le birlikte "Universe of Jimi Hendrix" projesini gerçekleştirdi. 2002 yılında çıkardığı "Purple" albümü İngiltere'de 1 numara oldu.

Konserde Nguyen Le'ye **Cathy Renoir** (vo), **Michel Alibo** (eb, vo) ve **Francis Lassus** (d, vo) eşlik ediyor.

Charlie Mariano – Daniel Humair – Ali Haurand Trio

13 Ekim, 22:00, Babylon

European Jazz Ensemble'ın 1996'daki 20. yıl kutlamaları için bir araya gelen ve o tarihten bu yana birlikte çalan üç usta; **Charlie Mariano, Daniel Humair** ve **Ali Haurand.**

Mariano öğretmenlik yaptığı Berklee'de Joe Viola ile saksofon eğitimi aldı. 1962'de Charles Mingus'la stüdyoya girdi. Berklee'de Astrud Gilberto ile çalıştı. Alto saksofoncu Mariano'nun olanüstü sololarında her nota bir şey söylüyor ve her biri ayrı bir anlam taşıyor.

Bas ustası Ali Haurand profesyonel kariyerine 1969'da başladı. 1976'da European Jazz Ensemble'a dönüşen European Jazz Quintet'i kurdu.

İsviçreli davul ustası Daniel Humair çok genç yaşta yaptığı jazz besteleri ile dikkat çekti. 1958'de Paris'e yerleşen Humair, üç yıl sonra Fransa'nın en yetenekli ve popüler davulcusu olarak ünlendi. 1960'ların başında Swingle Singers ile çalışan Humair, 70'lerden itibaren Phil Woods's European Rhythm Machine'i kadrosunda yer aldı.

Humair'in aralarında, Bertolucci'nin "Last Tango in Paris" inin de olduğu pek çok filmin müziğinde imzası var.

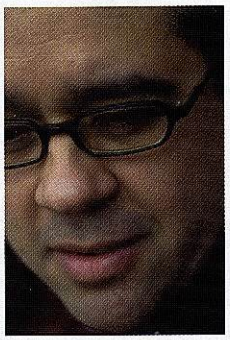

Septeto Roberto Rodriquez

14 Ekim, 22:00, Babylon

Julio Iglesias'tan **Paul Simon**'a, **Joe Jackson**'dan **John Zorn**'a kadar pek çok önemli müzisyenle birlikte çalışan Kübalı perküsyonist **Roberto Juan Rodriguez**, son albümü El Danzon de Moises'de açıkça görüldüğü gibi müziğini Küba'da, içinde büyüdüğü musevi azınlığın kültürel mirası üzerine kuruyor.

Babylon'da konser verecek ünlü perküsyonist Rodriguez'e trombon'da **Curtis Hasselbring**, klavye de **Matt Darriau**, akordeon da **Ted Reichman**, keman'da **Meg Okura**, çello'da **Mary Wooten** ve bas'ta **Jennifer Vincent** eşlik ediyor.

1989'da **American Music Award** kazanan ve 1991'de **Grammy**'e aday gösterilen Rodriguez ayrı türde çalışan diğer müzisyenlerden farklı olarak Küba'nın kıvrak ritim geleneğini afro – küban bongo/congo'dan çok, Avrupa-Küba Danzon ve İspanyol – Küba Guajira'ya yakın bir tarz izliyor.

The Mingus Big Band

16 Ekim, 21:45, CRR

Bas ustası Charles Mingus, Amerikan müziğinin 20. yüzyıldaki en büyük bestecilerinden birisiydi. 1997'de, ölümünden 18 yıl sonra Grammy'lerde "Yaşam Boyu Başarı" ödülüne layık görülen Mingus'un ödülünü, müzikal mirasını hakkıyla yaşatan The Mingus Big Band aldı. Charles Mingus'un eşi Sue Mingus'un sanat yönetmenliğinde 1991'den bu yana New York – Time Cafe'de her hafta sürdürdükleri performanslarıyla dikkat çeken grup, Downbeat ve Jazz Times tarafından üç yıl üst üste "En iyi Big Band" seçildi. 6 albümlerini üçü ile Grammy'ye aday gösterildi. 14 kişilik "big band" Mingus'un en güzel besetelerini müthiş bir armoni ve coşku ile yorumluyor.

The Mingus Big Band, **Eddie 'Doc' Henderson** (tp), **Kenny Rampton** (tp), **Alex Sipiagin** (tp), **John Stubblefield** (s), **Wayne Escoffery, Jaleel Shaw** (s), **Abraham Burton** (s), **Ronnie Cuber** (s), **Ku-umba Frank Lacy** (tb, vo), **Conrad Herwig** (tb), **Earl McIntyre** (tb), **David Kikoski** (p), **Boris Kozloz** (b) ve **Donald Edwards**' (d)dan oluşuyor.

New York Voices

14. Akbank Caz Festivali, açılışını 6 Ekim akşamı Aya İrini'de gerçekleşecek olan New York Voices konseriyle gerçekleştirecek. 17 yıllık geçmişiyle, dünyanın önde gelen vokal topluluklarından biri olan New York Voices, kariyerine birçok başarıyı sığdırmış bir topluluk. Kendi albümlerinin yani sıra konuk oldukları onlarca albümle, müzik dünyasında yer edinmiş, Grammy Ödülünü de hak etmişlerdir.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

New York Voices, 1987 yılında Darmon Meader, Peter Eldridge, Kim Nazarian, Caprice Fox ve Sara Krieger tarafından kuruldu. 1989 yılında GRP şirketinden kendi adını taşıyan ilk albümlerini piyasaya sürdüler. 1994 yılına kadar beş yıl içinde üç albüm daha kaydederek müzik dünyasına hızlı bir giriş yapmış oldular. 1992'de topluluktan ayrılan Sara Krieger'ın yerine Lauren Kinhan katıldı. 1994'te de Caprice Fox'un gruptan ayrılmasıyla birlikte New York Voices, günümüzdeki quartet formunu almış oldu. İlerleyen yıllarda ise, çeşitli organizasyonlarda, festivallerde konserler vererek ve Ray Brown, Bobby McFerrin, Nancy Wilson, George Benson gibi müzisyenlerle birlikte çalışmalar sürdürerek müzik arenasında kendilerini ispat etmeyi başardı.

New York Voices, kurulduğundan bu yana Carnegie Hall, Lincoln Center, Kennedy Center, Austria Opera House, Zurich Opera House, Blue Note gibi prestijli konser salonlarında ve barlarda sahne aldı. Ayrıca Hollanda'da düzenlenen North Sea Jazz Festival, Kanada'daki Montreal Jazz Festival ve New Orleans Jazz and Blues Heritage Festival gibi saygın jazz festivallerinde de boy gösterdiler.

İstanbul'daki konserde New York Voices'da Peter Eldridge, Darmon Meader, Kim Nazarian ve Lauren Kinhan'ın yanı sıra, piyanoda Andy Ezrin, davulda Marcelle Pellitieri ve basta Paul Nowinski sahne alacak.

Topluluk, New York Voices (1989, GRP), Hearts of Fire (1991, GRP), What's Inside (1993, GRP), Collection (1994, GRP), NYV Sing the Song of Paul Simon (1998, RCA Victor) ve Sing Sing Sing! (2001, Concord) olmak üzere, kendi adını taşıyan altı albüm doldurdu. Şimdiye kadar dünyanın birçok yerinde sergiledikleri performanslarıyla göz dolduran toplulukla ilgili müzik otoriteleri de son derece iyi izlenimler edinmişler...

"New York Voices, günümüzün jazz dünyasında en heyecan verici vokal topluluk olma repütasyonunu koruyor...Bir topluluk içinde bu kadar kaliteli seslerin toplanması çok zor gerçekleşen bir olaydır, bununla birlikte New York Voices'ın asıl dikkat çekici yönü, bu dört müzisyenin birbirleriyle oluşturdukları ahenkli tablodur..."
Boston Herald

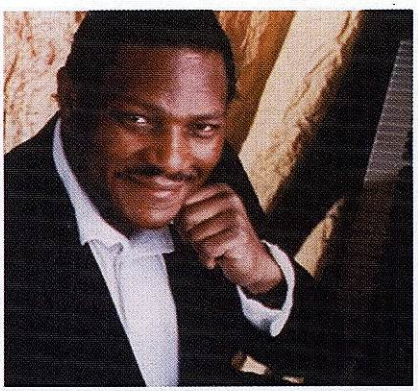

Alfred McCoy Tyner

Dünyada hiç bir müzisyenin sıralanmasına gönlüm razı olmaz ama illa da birkaç isim ver deseler Bill Evans ve McCoy Tyner en başta gelenlerdir. Çünkü McCoy Tyner bana jazz dinlemeye başladığım 25 sene öncesinden, pek çok albümünde hikayeler anlatarak etkisine almış ve bir müzisyen olarak bana çok fikir veren ve yollar açan bir dahi, taptığım idoldür.

Kerem Görsev
kgorsev@turk.net

McCoy Tyner'ı ilk kez 1992 yılında seyrettim. O zamanlar "Parliament Super Band" adlı orkestra dünya turnesini yapar ve turnenin bir ayağı da Türkiye olurdu. Ne yazık ki artık yok... Bir efsane karşınızda ve dinliyorsunuz. Daha sonra Bobby Hutcherson ile vibrafon piyano duo izledim. Sonra bir kez solo. New York'ta 2 kere izledim; biri Avery Sharpe kontrabas, Aaron Scott davulda idi. McCoy Tyner Big Band ise hala kulaklarımda. Steve Turre'nin trombon soloları unutulmaz.

Alfred McCoy Tyner, 11 Aralık 1938'de Philadelphia'da doğdu. İlk piyano derslerini annesinden almaya başladığında 13 yaşındaydı. İki sene sonra ise hayat görüşünü sadece müzik üzerinde kurmaya karar verdi. Piyano çalışmalarını komşusunun evinde yapıyordu. Eve ailesi bir piyano alınca bütün jazz'cılar gelip jam session'lar yapmaya başladılar. McCoy çok şanslıydı. Konukları kimlerdi biliyor musunuz? Trompet Lee Morgan, saksofon Archie Shepp, piyanist Bobby Timmons, kontrabas Regie Workman. Ben de böyle komşularım olsun isterdim.

Daha sonra dünyadaki bebop efsanesini piyanoya uyarlayan piyanist Bud Powell ve kardeşi piyanist Richie Powell komşu olarak yanlarına taşındılar. Bud Powell, gençlik yıllarında McCoy Tyner'ı en çok etkileyen piyanist olmuştur. Daha sonraki yıllarda Thelonious Monk ve Art Tatum genç McCoy Tyner'ın etkilendiği piyanistler olmuştur.

McCoy müzik eğitimini saatler süren jam session'lardan sonra West Philadelphia Music School ve daha sonra Granoff School of Music'te devam etti. Bu arada yaşı 17'ye geldi. Red Rooster adlı jazz kulüpte çalarken ilk kez John Coltrane ile karşılaştı. Coltrane, Miles Davis ile birlikte Philadelphia turnesindeydi. Bu ilk karşılaşmadan sonra sık sık jam session'larda Coltrane ile çalıştı ve Coltrane McCoy Tyner'a "ilerde grubumda seni istiyorum" dedi. 1959 yılında Benny Golsen - Art Farmer's Legendary Jazztet McCoy Tyner'ın kendini parlatmaya başladığı ilk işi oldu. 1960 yılında Coltrane, Miles Davis'ten ayrılınca McCoy Tyner'da Benny Golson –Art Farmer grubundan ayrılır ve 1960-1965 yılları arasında John Coltrane grubuna katılır. 22 yaşındayken girdiği Coltrane grubuyla yaptığı plaklar bugün dünyada bütün müzisyenlere yol gösteren ders kitapları niteliğinde efsane kayıtlardır. Davulda Elvin Jones, piyano McCoy Tyner, kontrabasta Jimmy Garrison, Coltrane'in çok uzun bir süre alt yapısını oluşturu. Bir albüm var ki jazz tarihinin erkek vokallerinde bence 1 numaralı albümüdür. Bu Johnny Hartman ve John Coltrane ortak yapıtında McCoy Tyner'ın piyanoda vokale nasıl eşlik edildiğini gösterdiği bir ders gibidir.

McCoy Tyner çok enerjik, zengin armoni, perkasif ve çekiç gibi parmaklara aynı zamanda dökülen bir şelalenin akıcılığı ve romantizme sahip, genç piyanistlere ruh veren etki altında bırakan bir devdir.

1965 yılında Coltrane'den ayrılıp kendi yoluna devam eder. 1970 yılına kadar inanılmaz derecede kendini geliştiren ve stiller bulan Tyner 1970'lerde dünyada kendisinden solist olarak söz ettirmeye başlar ve "Sahara" albümü yılın en iyi albümü ödülünü alır. McCoy Tyner'ın müzikal etkilenişi mod ve pentatonik gamlar, dörtlü ve beşli armoniler üzerinedir ve kendi kokusu, dokunuşu yüzlerce piyanist arasında farkedilir.

Bill Evans'ın dokunuşu oda müziği temelli ve daha çok Avrupa kökenli piyano geleneğinden gelmektedir. McCoy Tyner ise Afro-Amerikan köklerini takip eden bir geleneği güçlü sound'uyla ve zengin armoni sistemiyle modal ve pentatonik gamlarla çeşitlendiriyor. McCoy Tyner'ın bende 40 kadar CD'si var ve sürekli arayış içinde olan bu albümlerdeki tek ortak nokta "contemporary jazz".

14. Akbank Jazz Festivali kapsamında 14 Ekim tarihinde Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda konser verecek olan McCoy Tyner, kendi müziğini ruhun keşfedilmemiş topraklara yaptığı seyahat olarak tanımlıyor. Bu konserde, kendisine Charnett Moffett (b) ve Eric Kamau Gravatt (d) eşlik edecek. Jazz'ın devleri arasında gösterilen McCoy Tyner'ın İstanbul'daki performansını dört gözle bekliyoruz.

Miroslav Vitous

Weather Report topluluğunun kurucularından, 70'li yıllardaki jazz-rock akımının öncülerinden, dünyaca ünlü kontrbasçı Miroslav Vitous, Akbank Jazz Festivali'ne konuk oluyor.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

16 Ekim 2004 Cumartesi akşamı Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda konser verecek olan sanatçıya, saksofonda Bob Malach, piyanoda Ramberto Ciammarughi ve davulda Adam Nussbaum eşlik ediyor. Türk jazz severlerin Aydın Esen'le yaptığı çalışmalardan da hatırlayacakları Miroslav Vitous, 100'e yakın albüme lider ya da eşlikçi olarak katkıda bulunmuştur.

Miroslav Vitous, 1947 yılında Prag'da doğdu. 6 yaşında keman, 10 yaşında piyano çalmaya başlayan sanatçı, 14 yaşında kontrbasa geçti ve bu enstrümanda karar kıldı. Gençlik çağlarında davulda kardeşi Alan Vitous ve tuşlu çalgılarda Jan Hammer'la birlikte Junior Trio adını verdikleri bir toplulukta müzik çalışmalarına devam etti. Prag Konservatuarı'nda eğitim gördükten sonra Viyana'da düzenlenen bir yarışmada birincilik ödülü alarak Boston'daki Berklee College of Music'e tam burslu olarak katılma hakkını elde etti. 1966 yılında Amerika'ya giden sanatçı, kısa bir süre içinde Boston'dan New York'a taşınarak kendini profesyonel müzik camiasının içinde buldu. Bu zaman zarfında Charlie Mariano, Bob Brookmeyer, Stan Getz, Herbie Mann, Miles Davis, Chick Corea ve kısa bir süre Miles Davis gibi büyük müzisyenlerle çalıştıktan sonra 1970 yılında Wayne Shorter ve Joe Zawinul ile birlikte Weather Report topluluğunu kurdu. Kısa süre içinde başarıya ulaşan, dönemin en yenilikçi ve özgür müzisyenlerini barındıran topluluk, jazz müziğinin geleceğine yön veren ve sonradan gelen birçok müzisyene ilham kaynağı olan bir tarz benimsedi. Weather Report (1971), I Sing The Body Electric (1971), Sweet Nighter (1973) ve Mysterious Traveler (1974) adlı albümlerin ardından Miroslav Vitous, müzikal anlayış farklılıklarından dolayı topluluktan ayrıldı, toplulukta onun yerini modern jazz dünyasının efsanelerinden olarak anılan Jaco Pastorius aldı.

Weather Report'tan ayrıldıktan sonra ise çok çeşitli müzisyenlerle çeşitli tarzlarda müzik icra eden Miroslav Vitous, özellikle Chick Corea ve Roy Haynes ile birlikte oluşturdukları trio ile iki buçuk yıl içerisinde iki albüm kaydetti ve birçok konser verdi. (Trio Music, 1981; Trio Music Live In Europe, 1984) Ayrıca John Surman, Kenny Kirkland ve Jon Christensen ile birlikte çaldıkları Miroslav Vitous Group da üç yıl boyunca çalışarak ECM firmasından üç albüm çıkardı. Ayrıca, Jack DeJohnette ve Terje Rypdal ile çalışmalarını 1979 ve 1981 tarihli iki albümde topladı, bu süre içinde Jan Garbarek ile de çeşitli aralıklarla çalışmalarını sürdürdü.

1989 yılından itibaren solo projelere de yönelen Miroslav Vitous, Avrupa'nın çeşitli yerlerinde solo konserler de verdi. 'Lanterna Magica' adlı film için bestelediği eserlerin ardından müzik dünyası tarafından büyük takdirle karşılandı.

Aydın Esen'in 2001 yılında çıkan 'Living' adlı albümünde de Vinnie Colaiuta ile birlikte çalan Miroslav Vitous, 70'li yıllardaki dinamizminden ve yaratıcılığından hiçbir şey kaybetmeden müzik hayatına devam etmekte ve günümüzde de başarılı projelere imza atmaktadır.

Charlie Mariano

Kişisel yaşamı ve profesyonel müzisyen olarak Charlie Mariano'yu en iyi özetleyecek tabir herhalde değişiklik ve yenilik olurdu.

Z. Emre Memecan
emre_memecan@hotmail.com

Sanatçının 1940'lı yıllarda başlayan kariyeri sürekli olarak yeni ve değişik olanın arayışı ile onu Amerika'dan, Avrupa'ya, Hindistan'dan Japonya'ya kadar dünyanın bir çok yerine sürüklemiş. Aynı zamanda, artık 80 yaşını aşmış olan sanatçının üretkenliği de şapka çıkarılacak cinsten: Turneler, konserler bir yana, Mariano son on yılda sekiz albüm yapmış.

Bütün kariyeri boyunca değişik müzikal formları özümsemekte büyük bir başarı gösteren sanatçı, müziğe ilk başladığı yıllarda edindiği bebop tarzı yoğun ve derin çalma stilini de her zaman muhafaza etmiş. Sanatçının özellikle ballad'larda ortaya çıkan kendine özgü tınısı ve güçlü melodik tarzı hemen kendini belli ediyor. Son albümünü henüz dinleyememiş olmakla beraber, 2003 tarihli, standartlardan oluşan "Deep in a Dream" Mariano'nun tüm ustalığını ortaya koyan olağanüstü bir müzikal yolculuk vaadediyor.

1923 yılında Boston'da dünyaya gelen Mariano, Berklee'den mezun olduktan sonra, profesyonel olarak çalmaya 1941'de başlamış. Kariyerinin ilk yıllarını Boston civarında çalarak geçirip, 1953 ile 1955 arasında Stan Kenton ile çalıştıktan sonra Los Angeles'a taşınmış ve bir süre Shelly Manne ile çalmış. 1958'de Berklee'de ders vermek üzere tekrar Boston'a dönen sanatçı, öğrencisi olan Toshiko Akiyoshi ile beraber müzik yapmaya başlamış ve ikili daha sonra da evlenmişler. Bu birliktelik 1960'lı yılların ortalarına kadar, kısmen de Japonya'da devam ederken, Mariano bu dönemde aynı zamanda Charlie Mingus ile birlikte de çalışmalar yapmış.

1967'de Japonya'dan geri dönerek, bilinen ilk jazz-fusion gruplarından biri olan Osmosis'i kurmuş. Bu dönemi takiben Mariano bir süre Hindistan'da ve Uzak Doğu'da yaşamış ve bu tecrübeler müziğine de yansımış. World music diye bir akım henüz ortada yokken Karnataka College of Percussion adlı grupla çalışmalar yapmış. 1970'li yılların başından itibaren Avrupa'ya yerleşen Mariano, başka bir jazz-rock grubu olan United Jazz & Rock Ensemble adlı grubun kurucuları arasında yer almış ve ünlü basçı Eberhard Weber'in Colors adlı grubuyla çalmış. Bu dönemde, Hindistan'da tanıştığı, obuaya benzeyen nagaswaram adlı enstrümanla da kayıtlar yapan Mariano, uzun süre ECM ve diğer Avrupalı şirketlerden, kuzey jazz'ı / new age / world music tadında albümler yapmış.

Bütün bu yıllar içinde zaman zaman Amerika'ya geri dönüşler yapmasına ve kısa sürelerle Berklee'de dersler vermesine rağmen, kariyerinin önemli bir bölümünü Amerika dışında geçirmiş olan Mariano, jazz endüstrisinin gözünden ırak düşüp, gönlünden de ırak düşerek oralarda neredeyse unutulmuş bir müzisyen. Göreceli olarak yakın geçmişte yapmış olduğu albümleri Amazon'da bile bulmak güç. Bütün bunlar sanatçının Akbank Festivali kapsamındaki konserini daha da özel hale getiriyor. Hiç bir zaman çok fazla spot ışıkları altında olmayan, olağanüstü bir müzisyeni dünya gözüyle izlemek için fırsat kapımızda: 13 Ekim 2004 CRR'de Charlie Mariano (as), Ali Haurand (b), Daniel Humair (d) sahne alacaklar.

Gonzalo Rubalcaba

"varolmamızın tek sebebi, bütün dünyanın dikkatini Rubalcaba'nın, onun müziğinin ve beraber çalıştığı müzisyenlerin üzerine çekmektir" diyor ve ekliyor "Rubalcaba jazz tarihinin tartışmasız en iyi doğaçlama yapan piyanistidir".

İnternet'te Rubalcaba ile ilgili ilginç bir şeyler bulabilir miyim diye dolaşırken, buldum: Kendisini "Sociedad Internacional Rubalcaba" diye tanıtan bir site "varolmamızın tek sebebi, bütün dünyanın dikkatini Rubalcaba'nın, onun müziğinin ve beraber çalıştığı müzisyenlerin üzerine çekmektir" diyor ve ekliyor "Rubalcaba jazz tarihinin tartışmasız en iyi doğaçlama yapan piyanistidir". Kimle ve neyle ilgili olursa olsun böyle şeylerle karşılaşınca içimden otomatik olarak, yüceltilen her neyse ondan uzaklaşma hissi geliyor. Ancak yukarıdaki iddiayı bir kenara bırakırsak, Rubalcaba'nın müziğinden uzak durmak gerçekten o kadar da kolay değil: Kusursuz bir teknik, son derece lirik, sıcak ve ritmik melodiler ve Afro-Cuban-Amerikan müzik mirasının olağanüstü kombinasyonu adeta hiç bir yere gitmenize izin vermiyor.

Sanatçı 1963 yılında Havana'da dünyaya gelmiş. Babası ve dedesi de profesyonel müzisyenler olan Rubalcaba çok küçük yaşlardan itibaren müzikle haşır neşir olmaya başlamış ve 9 yaşındayken konservatuara başlamış. İlk yıllarında hem piyano hem de davul çalışan sanatçı, daha sonra piyanoda karar kılarak 1983 yılında kompozisyon bölümünden mezuniyetiyle formal eğitimini tamamlamış. Paquito D'Rivera, Chucho Valdes ve Frank Emilio gibi müzisyenler tarafından desteklenen Rubalcaba, daha okul sıralarındayken Küba dışında çeşitli festivallerde çalmaya başlamış. Sanatçı için dönüm noktası 1985'te Dizzy Gillespie tarafından keşfedilmesi ve 1986 yılında da kendisiyle birlikte bir festivalde çalmak için Havana'ya gelen Charlie Haden ile tanışması olmuş. Uluslararası arenada ilk önemli çıkışı ise 1990 Montreux Jazz Festivali'nde Haden ve Paul Motian'ın yanında sürpriz konuk olarak çalmasıyla gerçekleşmiş.

Kübalı olması dolayısıyla Amerika'ya ayak basamayan ve orada albümleri de yapılamayan Rubalcaba, kendisini destekleyenler uzun çabaları sonucunda 1993 yılında New York Lincoln Center'da unutulmaz bir konserle Amerika'daki hayranlarıyla buluşmuş. Daha sonra, ilk önce bir süre Dominik Cumhuriyeti'nde yaşadıktan sonra da nihayet 1996 yılında Florida'ya yerleşmiş.

Geçen yıllar içinde sayısız başarılı çalışmaya imza atan sanatçı için 2002 yılının son derece parlak bir yıl olduğu söylenebilir. O yıl "Supernova" adlı çalışmasıyla Latin Grammy ödülünü alırken, aynı zamanda da Charlie Haden ile birlikte gerçekleştirdiği "Nocturne" adlı albümle de prodüktör olarak Grammy ile ödüllendirilmiş. Sanatçının o tarihten bu yana çıkan ilk albümü olan "Paseo" Amerika'da Eylül ayının sonunda piyasaya verildi.

Bir röpörtajda, Amerika'ya yerleşmesinin müziği üzerindeki etkilerinin ne olduğu sorulunca Rubalcaba şöyle cevap vermiş: "Sanıyorum göçmenler için kendilerini artistik açıdan ifade ederken en önemli şey iki parçalı bir şey yapmamak; benim için de mesele müziğimin hem Latin hem Amerikan olması değil bu ikisinin bütünlüğünü sağlamak." Sanatçının bunu ne kadar iyi yaptığına şahit olmak için önümüzde çok iyi bir fırsat daha var: 13 Ekim 2004 CRR'de 19:30'da sahne alacak.

Z. Emre Memecan
emre_memecan@hotmail.com

Palle Danielsson, Dino Saluzzi, Jese M. Saluzzi

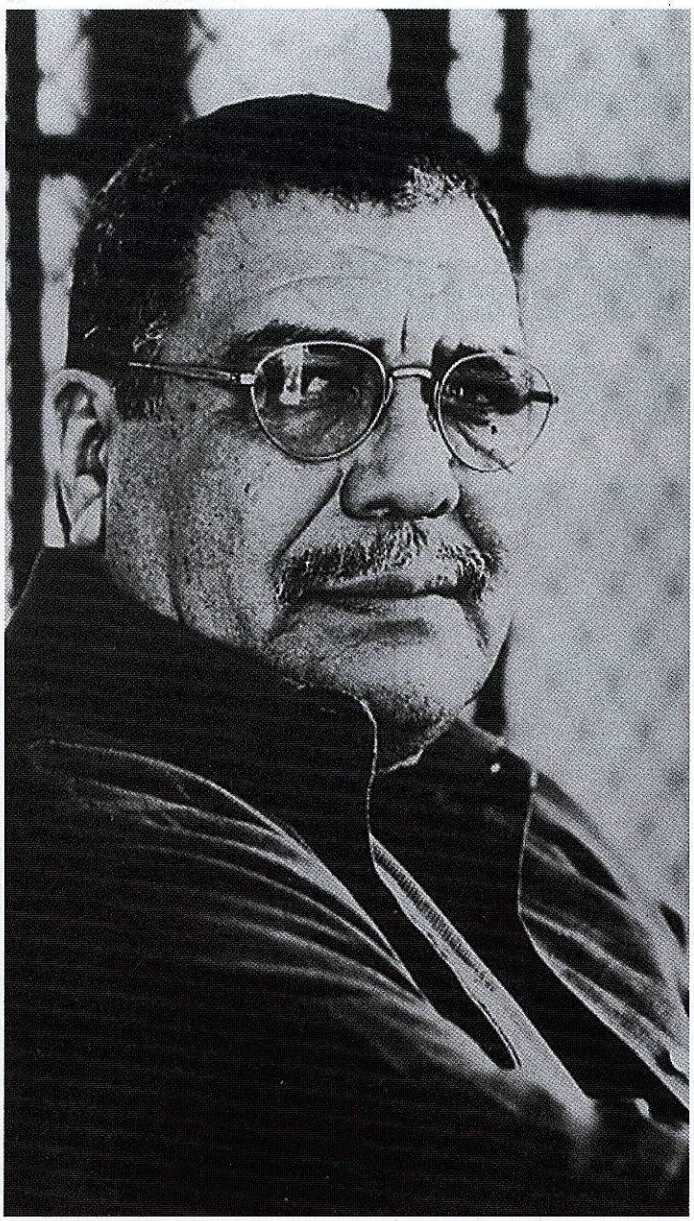

Dino Saluzzi Trio

Ünlü bandoneon virtüözü Dino Saluzzi, oğlu Jose Saluzzi (g) ve Matias Saluzzi (b) oluşan Dino Saluzzi Trio, bu seneki Akbank Jazz Festivali'ne konuk olan dünya çapında tanınan topluluklardan biri. Arjantin'in folklorik müziğinin geleneksel tangoyla kaynaşmasına büyük katkıda bulunan ve tangoya yeniden dünyada büyük bir itibar kazandıran başlıca iki müzisyenden biri olan Dino Saluzzi'nin topluluğu, 15 Ekim Cuma akşamı Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda sahne alacak.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Dino Saluzzi, 1935 yılında Arjantin'in kuzeyinde bulunan Campo Santo adlı köyde doğdu. Müzikle olan ilişkisi, babasının gitar, mandolin ve bandoneon çalmasından dolayı küçük yaşlarda başladı. Kısa süre içinde müziğe karşı olan yatkınlığı fark edildi ve 14 yaşındayken Trio Carnaval adlı ilk topluluğunu kurarak orada müzik çalışmalarına başladı. Buenos Aires'te yaşadığı Arjantin'in ilk radyosu olan Radio El Mundo'da düzenli olarak program yapan topluluk Orquesta Estable'de çaldı. Buenos Aires yılları içinde Arjantin müziğini dünyaya tanıtan başka bir virtüöz olan Astor Piazolla'yla tanıştı; onun müziğine saygı duymasına ve onu takdir etmesine rağmen kendi tarzı hiç bir zaman Astor Piazolla'nınkiyle bir ortaklık göstermedi.

1956'da Buenos Aires'ten ayrılarak Salta yöresinde müzik çalışmalarına ve araştırmalarına ağırlık veren Dino Saluzzi'nin müzik anlayışının belirginleşmesinde bu sürecin rolü çok büyüktür. Salta'da kaldığı yıllar boyunca Arjantin'de var olan folk müziğini ve yerel ezgileri inceleyerek bu müzikal öğeleri kendi müziğinin bir parçası haline getirmiştir. 70'lerin başında Gato Barbieri'yle çalıştıktan sonra ise, Marino Mores ile birlikte aralarında Bolivya, Peru, Kolombiya ve Venezuella'yı içeren ülkelerde konserler verdi. Dünyaya açılması ise daha çok Enrique Mario Francini'nin Sinfonica de Tango orkestrasında aranjör ve solist olarak yer aldığı yıllara rastlar. 1979'da Cuarteto Dino Saluzzi adını taşıyan kendi topluluğunu kuran müzisyen, 1980'li yıllardan sonra da Charlie Haden, Palle Mikkelborg, Pierre Favre, Enrico Rava, Louis Sclavis, Edward Vesala, Charlie Mariano, Al Di Meola, David Friedman ve Anthony Cox gibi Avrupalı ve Amerikalı jazz müzisyenleriyle ortak çalışmalar yürüttü. Bunun yanında, ünlü tabla ustası Zakir Hussain ve James Newton'la oluşturduğu trio da çok beğeni kazandı.

1991 yılında kardeşleri Felix, Celso ve oğlu Jose'yle birlikte uzun yıllar boyunca kurmuş olduğu hayallerini gerçekleştirdi ve Arjantin'de ECM firmasından bir albüm çıkardı. Mojotoro adlı bu albüm Dino Saluzzi'nin müzikal kimliğini son derece net bir şekilde sergilerken, onun bu anlamda doruk noktada olduğu bir dönemi yansıtır. Birçok defa jazz müzisyenleriyle birlikte çalışmasına rağmen, tangonun jazz'dan çok daha karmaşık olduğunu belirten Dino Saluzzi, şunları söylemiş:

"Daha gevsek olan ve özgür yorumlamaya izin veren gerçek tangoda, sadece akorlar, diziler gibi teknik detayları bilmek yeterli olmaz. Çok daha farklı bir dışa vurum oluşturmak gerekir. Tango, çok daha saf ve aynı zamanda karmaşık bir yapı taşır."

Saluzzi ailesinin müzik dünyasında önemli bir yere sahip olan başka bir ferdi de, Dino Saluzzi'nin oğlu Jose Saluzzi. Babasının müzisyen olmasından dolayı küçük yaslardan itibaren müzikle iç içe yaşayan Jose Saluzzi, önce perküsyon, sonra bas gitar, ve en sonunda da gitar çalarak babasına eşlik etmiş. 1975 doğumlu sanatçının gitar çalmaya başlaması da 17 yaşındayken, Al Di Meola'nın kendisine bir gitar hediye etmesiyle gerçekleşir. Jose Saluzzi, Arjantin'in en iyi gitaristlerinden Walter Malosetti ve Anibal Arias'la gitar çalıştı. Müzikteki gelişme sürecinde ise Cesar Franov, Sebastian Zambrana, Enrique Sinesi, Javier Malosetti, Belo Stragni, Alejandro Franov, Matias Cifuentes, Carlos Rivero ve Mariana Baraj gibi genel olarak Arjantin'de müzik icra eden müzisyenlerle birlikte çaldı. Onların yanı sıra, Arto Tunçboyacı, Marc Johnson, Roby Amin, Palle Danielsson, Palle Mikkelborg, Jim Hall, Michael Berita ve Jurgen Schwenkglenks gibi dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan ve farklı tarzlara ağırlık vermiş olan müzisyenlerle ortak projeler yürüttü.

Genç yaşına rağmen, müzikte kendi azmi ve yeteneğiyle geldiği bu noktada Jose Saluzzi, babası Dino Saluzzi'nin topluluğunda çok önemli bir yere sahiptir. Arjantin tangolarını ve yerel müziklerini repertuarının içinde barındıran Dino Saluzzi Trio, hem virtüöziteleriyle, hem de uyumlarıyla kesinlikle kaçırılmaması gereken bir topluluk...

İş Sanat'da jazz gecelerine devam...

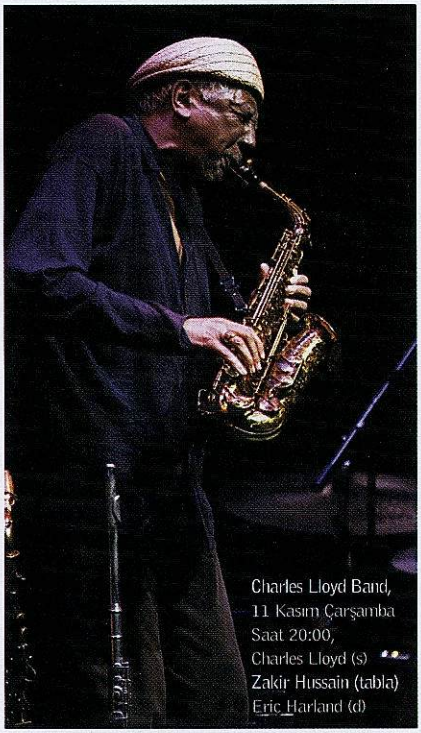

Charles Lloyd Band,
11 Kasım Çarşamba
Saat 20:00,
Charles Lloyd (s)
Zakir Hussain (tabla)
Eric Harland (d)

Saksofonun günümüzdeki efsane ismi Charles Lloyd, bütün dünyada büyük yankı uyandıran yeni projesi "Which way is East? Hommage to Billy Higgins"in Avrupa turnesi kapsamında İstanbullu jazz severlerle buluşuyor. Jazz davulunun son zamanlardaki en önemli kazanımı Eric Harland'ın da yer alacağı projenin konuk sanatçısı ise geçtiğimiz yıl İş Sanat'ta John McLaughlin ile gerçekleştirdiği "Shakti" projesiyle Türk seyircisinin gönlüne taht kuran, tabla "guru"su Zakir Hussain yer alıyor.

Birçoğunun, 65 yaşında emekli olarak köşesine çekileceğini sandığı Charles Lloyd yepyeni bir projeyle karşımızda! Lloyd "Doğu Hangi Tarafta?: Billy Higgins'e Saygı" projesiyle, 1956'dan 2001'deki ölümüne kadar 50 yıla yakın bir süre içersinde en yakın arkadaşı ve kadim dostu olan jazz davulcusu Billy Higgins'e manevi borcunu ödüyor. 1966-69 yılları arasında jazz'ın en popüler gruplarından birinin lideri olan Charles Lloyd, aralarında B.B. King, Cannonball Adderley, Michel Petrucciani'nin de bulunduğu birçok ustayla çaldı. 1966'da Keith Jarrett, Jack de Johnette ve Cecil McBee'den kurulu grubuyla Monterey Jazz Festivali'ni sallayan sanatçı, 1969'da sahnelerden uzaklaşarak kendini transandantal meditasyona verdi. "Müzikle dünyayı değiştirmeyi hayal ediyordum ve tabii ki bunu gerçekleştiremedim. 30 yaşında buralardan uzaklaşıp Bir Sur'da, ormanda yaşamaya başladım. 80'lerin sonunda Michel Petrucciani'nin ısrarıyla Big Sur'dan çıkarak yeniden sahnelere dönen Lloyd "yaratıcı müzik" yapma konusunda büyük heyecan duyuyor ve Geri Allen, John Abercrombie ve Zakir Hussain'le olan çalışmalarını tüm hızıyla sürdürüyor.

Perküsyon dünyasında olduğu kadar, genel olarak müzik camiasında bir fenomen olan Zakir Hussain, Hint müziğinin dünyada tanınmasına ve kültürler arasında yakınlaşmanın artmasına en çok katkısı olan müzisyenlerin başında geliyor. Ravi Shankar, George Harrison, John McLaughlin, Van Morrison, Airto Moreira, Giovanni Hidalgo, Billy Cobham ve Charles Lloyd'la sürekli olarak projeler üreten sanatçı, geçen yıl McLaughlin'le birlikte İşSanat'ta verdiği "Shakti" konseriyle Türk seyircisinin gönlünde bir kere daha taht kurmuştu.

Henüz 25 yaşında olmasına rağmen, jazz dünyasının yıldızları arasına giren Eric Harland, Terence Blanchard, Joe Handerson, Greg Osby, Ravi Coltrane, Betty Carter, Stefon Harris, Jason Moran, McCoy Tyner, Jacky Terrasson gibi ustaların vazgeçemediği davulculardan biri. Harland için Charles Lloyd "Uzun zamandır dinlediğim en 'doğal' davulcu. Onun stilinde eğlence ve yenilikçiliğin yanı sıra, swing ve ruh bulabiliyorsunuz" diyor.

Lizz Wright "Salt"

23 Kasım 2004

"Bu ismi aklınızda iyi tutun! Jazz'ın yükselen yıldızlarından biri o..."

Rolling Stone France

"Unutulmaz bir ses..." Telerama

Gelecekte jazz vokalinin büyük isimlerinden biri olarak adından söz ettirecek olan Lizz Wright, Verve'den yayınladığı "Salt" isimli albümünün turnesi kapsamında İşSanat'ta. Henüz 24 yaşında olmasına rağmen, duygusal tonlamaları ve benzersiz kıvamdaki kontralto sesiyle jazz dünyasının bütün dikkatlerini üzerine çeken sanatçı, çıkardığı ilk albümle müzikseverlerin gönüllerini fethetmiş durumda.

Jazz'dan blues'a ve pop'a kadar değişik türler arasında kolayca geçiş yapmak ve söylediği şarkılara tamamen sahip çıkabilmek, jazz vokalistlerindeki "deha"nın en büyük göstergelerinden biri. Yeni nesilden genç bir jazz vokalisti, Lizz Wright, bu dehaya sahip. Henüz kimsenin tanımadığı bir müzisyenken, Billie Holliday anısına 11 Temmuz 2002 akşamı Chicago'da düzenlenen konserde sahneye çıkmasıyla birlikte 24 saat içinde yıldızlaşan Wright, bundan bir hafta sonra yine Holiday anısına Los Angeles'ta düzenlenen konserde gerçekleştirdiği performansla rüştünü ispatlamıştı ve bu performansı Los Angeles Times jazz eleştirmeni Don Heckman'a göre "gecenin gerçek sürprizi"ydi.

Kilisede gospel korosunda şarkı söyleyerek müziğe başlayan Lizz Wright, liseyi bitirdiği yıllarda siyah pop ve drum'n bass müziğine ilgi duydu. Daha sonraki yıllarda ABD ve dünyanın çeşitli jazz kulüplerinde ve sahnelerinde "yıldızını parlatan" sanatçı, Mayıs 2003'te Verve etiketiyle yayınladığı "Salt" albümüyle müzik dünyasına hızlı bir giriş yaptı. Jazz/pop standartlarından oluşan albümde Wright'ın beş bestesinin yanı sıra, davulcu Brian Blade'in de bir bestesi yer alıyor. Blade, Danilo Perez ve Chris Potter'ın Wright'a eşlik ettiği albüm, kısa zamanda büyük bir beğeni topladı ve dünyada 200 bin kopya sattı.

Buena Vista Social Club presents Omara Portuondo "Flor de amor"

3-4 Aralık 2004

Wim Wender'sin ünlü Buena Vista Social Club projesinde yer alan sanatçılar, Küba'nın kültür elçileri olarak üstlendikleri misyonlarını tüm hızıyla sürdürüyor. The Buena Vista Social Club projesinin tek kadın solisti Omara Portuondo, solo albümü "Flor de Amor"ın sonbahar turnesi kapsamında 3-4 Aralık 2004 tarihlerinde İş Sanat Kültür Merkezi'nde sahneye çıkıyor. Kübalıların aldığı altın madalyalar, olimpiyat oyunlarından sonra konser sahnelerinde de devam ediyor!

Wim Wenders'in The Buena Vista Social Club isimli projesi kadar zon zamanlarda müzik dünyasını haretketlendiren bir başka yapım olmamıştır sanırız. Bir yandan bütün dünyadan müzikseverlerin bu filmle birlikte yıllardır bozulmadan kalmış olan bir müzikal zenginliğin farkına varmaları, diğer yandan yıllardır konser vermek üzere nadiren ülke dışına çıkmış olan Kübalı müzisyenlerin dünya seyircisiyle buluşmaları, müzik dünyasına epey bir hareket getirmişti. İşte bu filmin "kazanımlarından" Omara Portuando İş Sanat'ta bir kez daha İstanbullu izleyicilerle buluşuyor.

Tüm dünyanın Küba müziğini ve müzisyenlerini yakından yanıma fırsatı bulduğu Wim Wenders'ın bu filminde İbrahim Ferrer ile seslendirdiği "Silencio" parçasıyla "Küba'nın Divası" haline gelen Portuondo, 1930'da Havana doğdu. 40'ların sonunda başladığı müzik kariyeri onu Küba müzik tarihinin en önemli sanatçılarından biri haline getirdi.1959 yılında ilk solo albümünü çıkaran sanatçı, birçok müzisyenin Küba'dan kaçtığı yıllarda ülkesinde kaldı ve Küba'yı dünyanın çeşitli festival ve konser salonlarında temsil etti. 70'li yıllarda Orquesta Aragon ile turnelere çıkan Portuondo, 20 yıl içerisinde aralarında "Palabras" ve "Desafios"un da bulunduğu birçok albüme imza attı. 1996 yılında Buena Vista Social Club albümünde Compay Segundo ile söylediği "Veinte anos" albümün hiti oldu ve bundan sonra efsanevi Buena Vista konserlerinin değişmez sanatçısı haline geldi. 2000 yılında "Buena Vista Social Club presents... Omara Portuondo" albümünde Ruben Gonzalez, Compay Segundo, İbrahim Ferrer, Cachaito Lopez gibi Küba'nın en büyük müzisyenleri ile söyledi.

Sanatçının son albümü "Flor de Amor" da Omara Portuando Küba ve Brezilya'nın en önemli müzisyenleri ile birlikte çalıyor. Sanatçı, bolero, son, charanga, guajira, tango ve danzon gibi Güney Amerika'nın en önemli müzik türlerinin bir arada sunulduğu bu albümle sesinin sıcaklığı, bilgeliği ve kusursuz sanatçılığıyla bizlere bir başyapıt sunuyor. Onun ifade yüklü doğal sesi, vokal tekniğinin ince nüansları, renkli kişiliğinin en belirgin göstergeleri olarak kendini gösteriyor. "Flor De Amor", Omara'nın sanatında ustalaştığını ve bütün tecrübesini arkasına alarak şarkılarına ruh verdiğini bir kez daha ortaya çıkarırken, dinleyiciye yansıttığı duygusal yoğunluk, her şarkının kendisi için özel olarak yazıldığı düşüncesini ortaya çıkarıyor.

Viktoria Tolstoy

18 Aralık 2004 Cumartesi

Viktoria Tolstoy

İŞ SANAT PROGRAM

Charles Lloyd Band,	11 Kasım Çarşamba , Saat 20:00
Lizz Wright "Salt",	23 Kasım 2004
Buena Vista Social Club presents, Omara Portuondo,	3-4 Aralık 2004
Viktoria Tolstoy,	18 Aralık 2004 Cumartesi,

Nardis Jazz Club'da konserler, yepyeni projelerle sürüyor...

Larry Price

Nardis sıcak bir yaz döneminden sonra kısa bir aradan sonra yeni sezona Eylül'ün ilk haftası başladı. Hem de çok sıkı başladı. Emirates Havayolları'nın sponsorluğunda Finlandiya'dan yarı Finli yarı Kübalı şarkıcı Bianca Morales ve bascı, aynı zamanda Avrupa Jazz Festivalleri Birliği başkanlığı yapmış olan Jyrki Kangas'ı ağırladı.

Ekim programlarını bu sayımızda bulacağınız kulüpte gelecek aylarda çok önemli projelere imza atılacak. Aralık'ta 10-11 geceleri Bill Evans Özel Konserleri yer alacak. Bu konserlerde Kürşat Deniz (p), Etienne Giverault (p), Jef Giansily (p) ve Tuna Ötenel (p), Selçuk Sun (b), Cem Aksel (d) yer alacak. Ayrıca henüz tarihi kesinleşmemiş bir de "Hammond Gecesi" olacak.

Tuborg-Carlsberg desteğiyle Kasım ayının 18, 19 ve 20'sinde ise alto, soprano saksofoncu, vokalist, aranjör, besteci ve yapımcı Larry Price gelecek. Ted Curson, Nancy Wilson, Quincy Jones, Stanley Turrentine ile çalışmış, Spirit of Life Ensemble ile Avrupa turnelerine katılmış olan bu çok değerli sanatçı Nardis'te sahne alacak.

nardis jazz club — EKİM AYI KONSERLERİ

Galata Kulesi Sokak No.14, Galata-Istanbul tlf. 0212-2446327

01 CUMA	ALTO Sezgi Olgaç (vo), Serdar Barçın (s), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d).
02 CUMARTESİ	**Sibel Köse Quartet & Sibel Köse (vo),** Meriç Demirkol (as), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d). 04 P.tesi. Mon. Tunçel Gülsoy ile jazz... Tunçel Gülsoy'un seçtikleri; Önder Focan (g), Cem Tuncer (perc).
05 SALI	**Mini Band,** Yılmaz Alkan (tp), Kenan Tertemez (tp), Mustafa Özkan (tb), Fatih Taş (tb), Murat Koçboğa (as), Sinan Akçelik (as), Ertan Şahin (keyb), Hüseyin Alpaslan (b), Ufuk Dinç (d).
06 ÇARŞAMBA	**Erkan Oğur & Yaz Baltacıgil Duo** Erkan Oğur (g), Yaz Baltacıgil (b).
07 PERŞEMBE	**Ayşe Gencer Trio** Ayşe Gencer (vo), Burak Bedikyan (p), Kamil Erdem (b, Deniz Dündar d
08 CUMA	**Aydın Kahya Group** Aydın Kahya (vo), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Mert Önal (d).
09 CUMARTESİ	**Ercüment Vural & Önder Focan (g),** Ercüment Vural (p, vo), Alp Ersönmez (b), **Önder Focan Project** Erhan Seçkin (d), Tunç Çakır (perc).
11 PAZARTESİ	**Boray Köknel ile jazz..** Boray Köknel ile Sonny Rollins gecesi; Serdar Barçın (s), Önder Focan g
12 SALI	**Baran Say Trio** Baran Say (b), Onur Nevşehir (p), Erdem Göymen (d).
13 ÇARŞAMBA	**Ergüven Başaran Quartet** Ergüven Başaran (s), Nejat Dayıoğlu (p), Ergun Eremkar (b), Veysel Çadır (d).
14 PERŞEMBE	**Alp Ersönmez Trio** Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Turgut Alp Bekoğlu (d).
15 CUMA	**Sanbornesque** Serdar Barçın (as), Genco Arı (p), Eylem Pelit (b), Erhan Seçkin (d), Tunç Çakır (perc).
16 CUMARTESİ	**Melis Sökmen Band** Melis Sökmen (vo), Meriç Demirkol (as), Burak Bedikyan (p), Alp, Ersönmez (b), Erhan Seçkin (d).
18 PAZARTESİ	**Kenan Onuk ile jazz...** Kenan Onuk'un seçtikleri, Bora Çeliker (g, vo), Mark Alban Lotz (flt).
19 SALI	**Ergin Özler Group** Şenova Ülker (tp), Onur Türkmen (g), Caner Kaptan (b), Ergin Özler d).
20 ÇARŞAMBA	**Emin Fındıkoğlu & Selçuk Sun** Emin Fındıkoğlu (p), Selçuk Sun (b), Cankut Özgül (d). & Cankut Özgül **konuk:** Hakan Behlil (g).
21 PERŞEMBE	**Emin Fındıkoğlu & Selçuk Sun** Emin Fındıkoğlu (p), Selçuk Sun (b), Cankut Özgül (d).& Cankut Özgül konuk: Hakan Behlil (g).
22 CUMA	**Cihan Terlan & Cihan Terlan (g, vo),** Murat Arkan (g), Kağan Yıldız (b), "Jobim Projesi" Müge Terlan (perc.), Utku Ünal (d).
23 CUMARTESİ	**Janusz Szprot Quartet** Janusz Szprot (p), Sarp Maden (g), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).
25 PAZARTESİ	**ASIA** Adnan Karaduman (keman), Sarp Maden (g), İzzet Kızıl (perc), Alp Ersönmez (b).
26 SALI	**Nardis Doğum Günü Özel & Alp Ersönmez (b),** Akın Eldes (g), Aydın Kahya (vo), Ayşe Gencer (vo), "Super-jam" Burak Bedikyan (p), Bora Çeliker (g, vo), Cem Aksel (d), Cem Nasuhoğlu (g), Cem Tuncer (g), Cihan Terlan (g), Deniz Dündar (d), Emre Kayhan (tb), Ercüment Vural (p, vo), Erdal Akyol (b), Erhan Seçkin (d), Eylem Pelit (b), Ferit Odman (d), Genco Arı (p), Kamil Erdem (b), Kerem Türkaydın (g), Kürşat Deniz (p), Melis Sökmen (vo), Meriç Demirkol (s), Müge Terlan (perc), Nedim Ruacan (d), Neşet Ruacan (g), Nilüfer Verdi (p), Önder Focan (g), Özgür Salıcı (b), Rene Macaroğlu (g), Sarp Maden (g), Selim Benba (p), Serdar Barçın (s), Serkan Özyılmaz (p), Sezgi Olgaç (vo), Sibel Köse (vo), Sıtkı Sırtanadolu (g), Süreyya Doğrular (g), Tunç Çakır (perc), Volkan Öktem
27 ÇARŞAMBA	**Jülide Özçelik Band** Jülide Özçelik (vo), Nilüfer Verdi (p), Özgür Salıcı (b), Emre Kayhan (tb)
28 PERŞEMBE	**Quartet Muartet** Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d).
29 CUMA	**Ercüment Vural & Ercüment Vural (vo),** Burak Bedikyan (p), Alp "vocal project" Ersönmez (b), Ferit Odman (d).
30 CUMARTESİ	**Jelatin & Ercüment Vural (keyb, vo),** Serkan Özyılmaz (p), Alp Ersönmez (b), Cem Aksel (d), Tunç Çakır (perc).

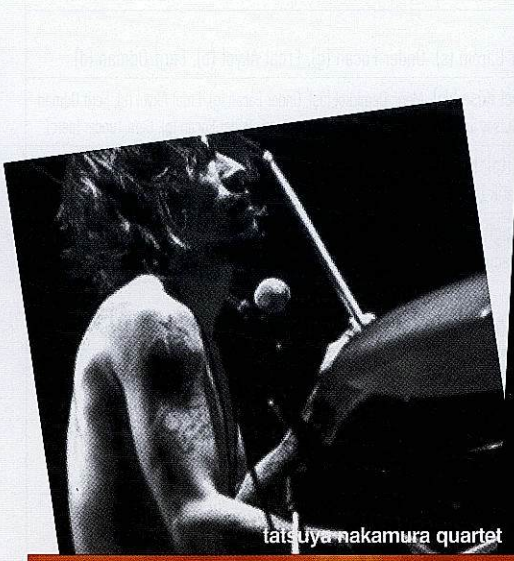

tatsuya nakamura quartet

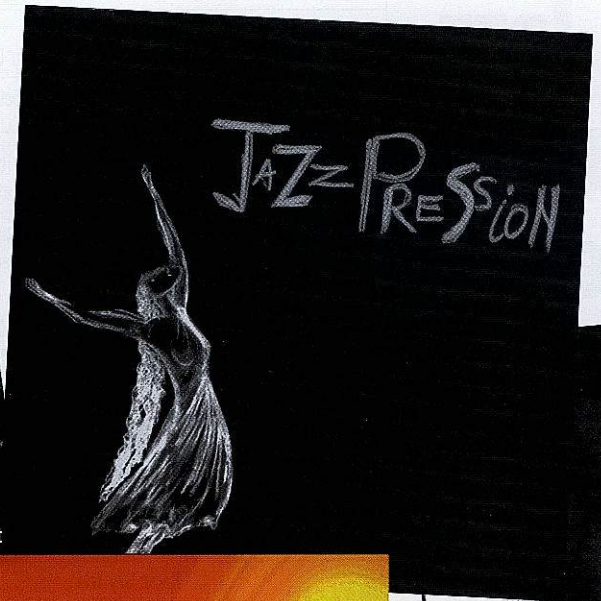

michiel borstlap

ankara caz festivali

Ankara Caz Festivali Programı

25 Kasım - 5 Aralık 2004

25 Kasım	ODTÜ KKM	hava kuvvetleri caz orkestrası ve caz duayenleri...
26 Kasım	ODTÜ KKM	quartet muartet
26 Kasım	ODTÜ KKM	ahmet gülbay trio feat. sibel köse & jean loup longnon
27 Kasım	ODTÜ KKM	elvan aracı trio feat. donovan mixon
27 Kasım	ODTÜ KKM	jazzpression
29 Kasım	ODTÜ KKM	michiel borstlap trio feat. edsilia rombley
30 Kasım	ODTÜ KKM	rosario giuliani quartet
01 Aralık	ODTÜ KKM	magic malik orkestra
02 Aralık	BİLKENT	ericka ovette quartet
03 Aralık	ODTÜ KKM	tatsuya nakamura quartet
04 Aralık	ODTÜ KKM	kamil erdem group feat. şirin pancaroğlu
05 Aralık	ODTÜ KKM	orient expressions

ericka ovette

magic malik orkestra

- Programa genç caz grupları ve atölyeler eklenecektir.
- Sheraton Oteli Caz Klübünde 26, 27, 29,30 kasım ve 1,2,3 aralık tarihlerinde Jam Session.
- Programda bazı değişiklikler olabilir.
- Programın son hali 9 Kasım 2004 tarihinden sonra www.leo.com.tr veya www.acd.org.tr adresinde görülebilir.
- Mail list'e üye olmak için acd@acd.org.tr adresine "kayıt" başlıklı bir mail gönderebilirsiniz.

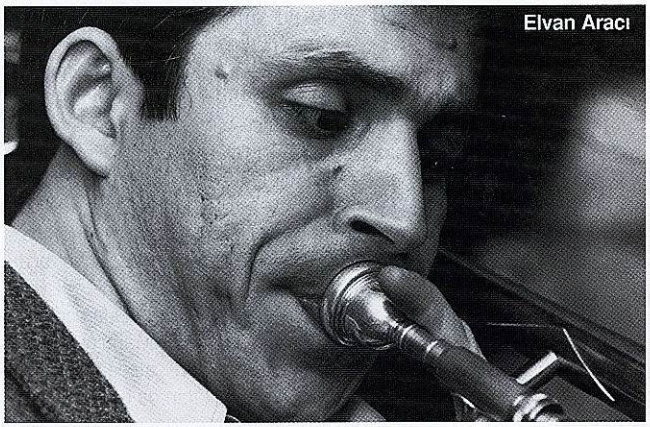
Elvan Aracı

jazz canlı dinlenir...

ankara caz festivali **25 Kasım - 5 Aralık**

Ankara Caz Derneği, 1995 yılında Ankara'daki müzikseverlere jazz müziğini tanıtmayı, düzenlediği etkinliklerle jazz'ı daha geniş kitlelere ulaştırmayı ve en önemlisi bu konuda eğitim alan genç müzisyenleri, sağladığı burslarla desteklemeyi amaç edinen bir grup gönüllü tarafından kuruldu.

Bu yıl üçüncüsü gerçekleşecek olan Ankara Caz Festivali ile birçok ülke ve farklı kültürden jazz'a gönül vermiş müzisyeni, jazz müziğinin geçirdiği gelişim ve değişimlerle ortaya çıkmış pek çok farklı tarzı Ankara'da buluşturmayı hedefliyor. Ayrıca Türkiye'de jazz müziği yapan ve zaman zaman bu müziği kültürümüzün motifleriyle biçimlendiren sanatçılarımızı Ankara'ya ve dünyaya tanıtmanın da keyfini yaşıyoruz.

Festival kapsamında konserler, atölye çalışmaları, söyleşiler ve seminerler ağırlıklı olarak ODTÜ Kongre ve Kültür Merkezi, Bilkent Üniversitesi, ve Hacettepe Üniversitesi'nde gerçekleştirilecek. Festival kapsamında jazz severler, Ankara'daki çeşitli mekanlarda müzisyenlerin kulüp performanslarını dinleme fırsatı da bulabilecekler.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Genç Caz Konserleri amatör müzisyenlere Festival'de yer alma fırsatı vermeye devam ediyor. Festivalde konserlerin yanısıra düzenlenecek olan atölye çalışmaları; jazz sever gençlere ustalarla birlikte çalışma olanağı sağlarken katılımcı, eğitimci ve müzisyenler arasında birebir yaşanan sıcak iletişim ile jazz müziğine yeni bakış açılarının oluşmasını da sağlayacak.

Ankara Caz Festivali açılışını, 25 Kasım 2004 tarihinde ODTÜ Kongre Kültür Merkezi'nde ***Hava Kuvvetleri Komutanlığı Caz Orkestrası'nın*** konseriyle yapıyor. Farklı olarak bu yıl Orkestra'ya Sibel Köse, Şefika Kutluer, Fatih Erkoç, Tuna Ötenel, Neşet Ruacan, Kamil Erdem, Durul Gence, Cengiz Baysal gibi Türk jazz'ının duayenleri eşlik ediyor.

Ankara Caz Festivali bu yıl da Ankaralılar için pek çok ünlü konuğu ve sürprizi içinde barındırıyor. ***Ahmet Gülbay Trio Feat. Sibel Köse & Jean Loup Longnon'u,*** Fransız Kültür Merkezi desteğiyle ve Ankara Caz Derneği katkısıyla 26 Kasım 2004 tarihinde Ankara Caz Festivali'nde ODTÜ KKM'de dinleme şansını bulacağız.

Festivalin Yurtdışından katılan konukları arasında daha önce ülkemizde konserler veren Hollanda'dan ***Michiel Borstlap Trio Feat. Edsilia Rombley,*** İtalyan Kültür Merkezi'nin desteğiyle ***Rosario Guiliani Quartet,*** Fransa'dan ***Magic Malik Orkestra,*** Japonya'dan ***Tatsuya Nakamura Quartet*** ve Macaristan'dan ***Jazzpression*** yer alıyor.

Türkiye'den katılan konuklar ise ***Elvan Aracı Trio Feat. Donovan Mixon, Lari Dilmen & Senem Diyici, Kamil Erdem Group Feat. Şirin Pancaroğlu.***

Ankara Caz Derneği 1996 yılından bu yana gerçekleştirdiği ODTÜ Caz Günleri'ni, 2002 Yılının Kasım ayında Ankara'nın ilk ve tek uluslararası caz festivaline dönüştürerek, Ankaralı cazseverlere olağanüstü anlar yaşattı. Bu yıl da LEO Organizasyon tarafından üçüncüsü gerçekleştirilecek olan festival birbirinden farklı pek çok etkinlikle Ankaralıların karşısında olacak...

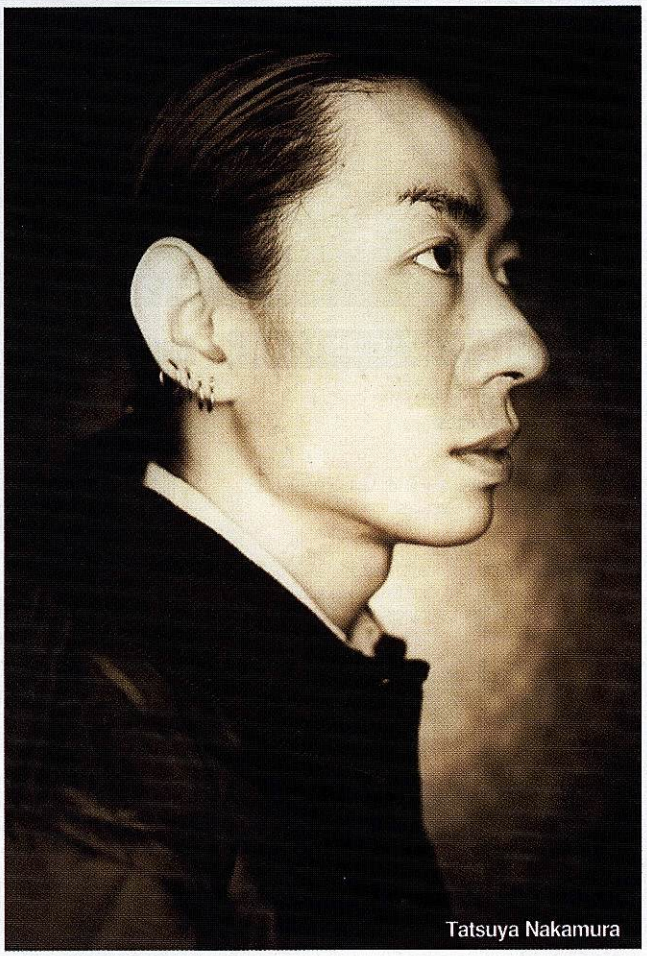
Tatsuya Nakamura

Kesinleşmiş Program ve Bilgi için:
www.acd.org.tr / www.leo.com.tr
Ankara Caz Derneği - 0312 446 27 33

10.Uluslararası Eskişehir Festivali

Manu Katché denince ilk akla gelen onun müthiş bir davulcu, ama biraz gölgede kalmış, pek "kadri bilinmemiş" bir davulcu olduğu. "Modern Drummer" ya da benzeri seçkin dergilerin kapağında pek sık görülmez. Hatta anlaşmalı olduğu davul firmalarının broşür kapaklarında da nadiren görülür. Buna rağmen Manu'nun, ondaki yeteneğin gerçekten farkında olan, Amerikalı, Avrupalı ve Afrikalı birçok sanatçının gözünde çok saygın ve önemli bir yeri vardır. Bilenler bilir, Manu, davulu benzersiz bir üslup, ustalık ve tutkuyla çalar. Onun davulunda üzerinde yaşadığımız gezegenin dört bir köşesinden gelen müziklerin yankıları duyulur.

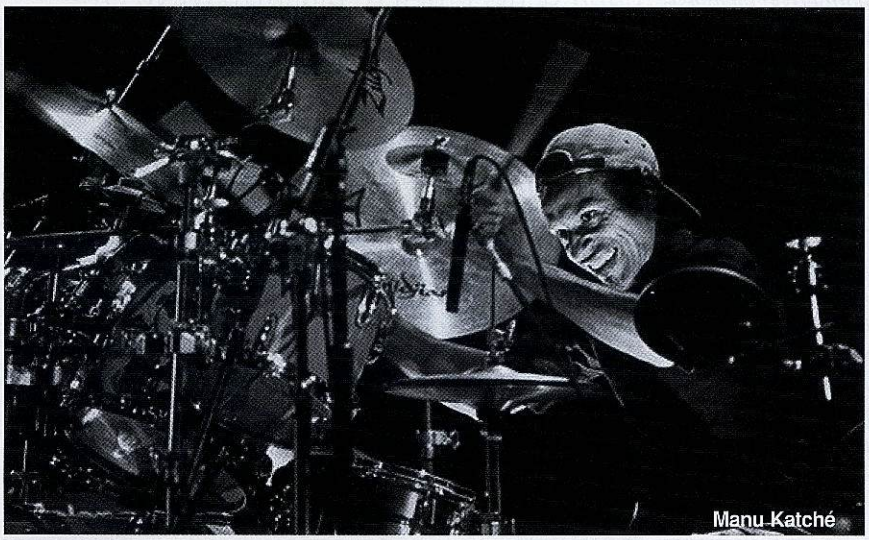

Manu Katché

1958 doğumlu Manu Katché, günümüzün en önde gelen davulcularından biridir. Dave Weckl, Vinnie Colaiuta ya da Dennis Chambers gibi "davulcuların davulcusu" olarak anılmasını sağlayabilecek, ilk dinleyişte insanı büyüleyen bir davulcu değildir belki ama, biraz daha dikkatli kulaklar için benzersizliği hemen farkedilen, şaşırtıcı bir tarzı vardır ve bu tarzı, onun parmak izi gibidir, hemen tanınmasına yol açar. Müziğini olmadık bir yerde, hatta alışveriş yaptığınız bir dükkanda bile beklemediğiniz bir anda duysanız, o davulu Manu'nun çaldığını anlayabilirsiniz. Manu Katché'yi davulcular arasında benzersiz kılan da budur.

Aslında, davulda ilk duyuşta tanınmayı sağlayacak bir stil geliştirmek hiç de kolay değildir; örneğin gitarcıların aksine, davulcular enstrümanlarına kayıtsız şartsız hükmedemezler. Bir parçada melodi ve ritmi sürdüren davul, yani davulcudur, bu nedenle de müzikal anlamda sınırsız bir özgürlüğe sahip değillerdir. Bazı davulcular sound'larıyla tanınır, örneğin Phil Collins ve Jim Keltner, neredeyse imkansız gibi görünen davul partilerini çalmadaki ustalıklarıyla aradan sivrilenler olabilir, Vinnie Colaiuta gibi. Ama Manu Katché'yi duyar duymaz stilinden tanırız.

Manu Katché, piyasada konservatuvarlı, müzik okullu kopyalarına rastlanan davulculardan değildir çünkü Dave Weckl ya da Steve Gadd gibi okullarda "örnek alınacak davulcu" olarak gösterilmez. Aslında onu taklit etmeğe kalkışmak hiç işe yaramaz, çünkü o resim çizer gibi çalar davulunu. Katché'ye göre sesler renkler gibidir. Çalışını "splash" zillerle renklendirir. Bagetlerini fırça, davulunu palet gibi kullanır. Tıpkı resimde olduğu gibi minik fırça dokunuşlarıyla aralara serpiştirdiği lekeler resmin tümündeki farklılığı yaratır.

1. AYDIN CAZ GÜNLERİ

Konser Programı

4 Ekim 2004, Pazartesi
Açılış Konseri
Kerem Görsev Trio
Kerem Görsev (p), Cengiz Baysal (d), Volkan Hürsever (b)
Yer: Adnan Menderes Üniversitesi

6 Ekim 2004, Çarşamba
Ercüment Vural & Önder Focan Project
Önder Focan (g), Ercüment Vural (vo, p), Alp Ersönmez (b), Cem Aksel (d), Tunç Çakır (perc).
Yer: Adnan Menderes Üniversitesi

9 Ekim 2004, Cumartesi
Kapanış Konseri
Burçin Büke Trio
Burçin Büke (p), Uğur Yalçın (b), Ayhan Topçu (d), Nükhet Yalçın (vo).
Yer: Adnan Menderes Üniversitesi

Sergi

4-10 Ekim 2004
Aykut Uslutekin
"Objektifinden Jazz Fotoğrafları"
Yer: Aydın Belediyesi Sergi Salonu

Söyleşi

4 Ekim 2004, 12.00-13.30
Kerem Görsev "Jazz Üzerine"
Yer: Adnan Menderes Üniversitesi

Kültür ve medeniyetlerin buluştuğu Aydın'da jazz günleri

Tarih boyunca farklı kültürleri ve medeniyetleri biraraya getiren Aydın; 1. Aydın Caz Günleri ile kente yepyeni bir soluk getirmeyi hedefliyor. Tarih boyunca Afrodisias, Milet, Alinda, Didyma, Nisa, Prien, Magnesia gibi kentlere ev sahipliği yapıp, çeşitli uygarlıkların merkezi olan Aydın, 1. Aydın Caz Günleri ile önümüzdeki yıllarda devam edecek olan bir geleneği başlatıyor. Kerem Görsev, Önder Focan gibi jazz'ın önemli isimlerinin performans sergileyeceği festival aynı zamanda Aykut Uslutekin'in "Objektifinden Caz Fotoğrafları" adlı sergiye de 4-10 Ekim tarihleri arasında ev sahipliği yapacak.

4 Ekim tarihinde Kerem Görsev ile "Jazz Üzerine" konulu söyleşi ile başlayacak olan 1. Aydın Caz Günleri, Burçin Büke, Uğur Yalçın, Ayhan Topçu'nun vereceği "Caz Trio" kapanış konseri ile son bulacak. Ege'nin önemli kültür noktalarından olan Aydın'da Aydın Tabipler Odası ve Adnan Menderes Üniversitesi'nin işbirliği ve sponsorların desteği ile ilk kez gerçekleştirilecek olan Aydın Caz Günleri, önümüzdeki yıllarda ulusal ve uluslararası çapta düzenlenmeyi hedefliyor. Konserlere ev sahipliği yapacak olan Adnan Menderes Üniversitesi, bütün Aydınlı jazz severleri ücretsiz yapılacak olan bu konserlere davet ediyor.

Bu yıl 2-10 Ekim tarihleri arasında yapılacak festival Hayal Kahvesi'nde yer alacak, gruplar ise şöyle;

5 Ekim Manu Katche "Tendances"

8 Ekim Quartet Muartet

Manu Katché Band

Manu Katche (d), Alex Tassel (bugle), Franck Avitabile (keyb), Gildas Boclé (b).

Gelmesi planlanan Andy Summers konseri ise son anda iptal oldu.

izmir CAZ derneği

İzmir Filarmoni Derneği
İzmir Caz, Etnik ve Emprovize Müzik Derneği
işbirliği ile
İzmir Caz Festivali Konserler

22 Kasım 2004	**Kerem Görsev & Burçin Büke** (İsmet İnönü Kültür Merkezi 20:30) Kerem Görsev (piyano - Türkiye) Burçin Büke (piyano - Türkiye)
23 Kasım 2004	**Sabri Tuluğ Tırpan Trio** (İsmet İnönü Kültür Merkezi 20:30) Sabri Tuluğ Tırpan (piyano - Türkiye) Ivan Ruiz Machado (bas - Küba) Enrique Torres (davul - Şili)
24 Kasım 2004	**Timuçin Şahin Trio** (İsmet İnönü Kültür Merkezi 20:30) Timuçin Şahin (gitar - Türkiye) Udo Hans Pannekeet (bas - Hollanda) Owen Hart Jr (davul - ABD)
27 Kasım 2004	**The Hybrid Project** (İsmet İnönü Kültür Merkezi 20:30) Donovon Mixon (gitar - ABD) Engin Gürkey (perküsyon - Türkiye) Ayça Ergin (ney - Türkiye) Jeff McAuley (çello - ABD) Serhan Erkol (saksafon - Türkiye) Caner Kaptan (bas - Türkiye) Ferit Odman (davul - Türkiye)
28 Kasım 2004	**Sibel Köse & The French Project** Sibel Köse (vokal - Türkiye) Jean Loup Longnon (trompet - Fransa) Ahmet Gülbay (piyano - Türkiye) Kürşat And (kontrbas - Türkiye) Ateş Tezer (davul - Türkiye)
29 Kasım 2004	**Telvin** (İsmet İnönü Kültür Merkezi 20:30) Erkan Oğur (gitar - Türkiye) İsmail Soyberk (bas - Türkiye) Turgut Alp Bekoğlu (davul - Türkiye)
30 Kasım 2004	**Öçal+Gruntz+Michel Trio** Burhan Öçal (perküsyon - Türkiye) George Gruntz (piano - İsviçre) Matthieu Michel(trompet - İsviçre)
*2 Aralık 2004-	**Hava Kuvvetleri Big Band** (İsmet İnönü Kültür Merkezi 20:30) Murat Hasçuhadar (şef - Türkiye)
	DİĞER ETKİNLİKLER
8 Kasım 2004	**Panel, basın duyurusu, kokteyl ve müzik dinletisi** Demir Pekel - Panel Yöneticisi Zuhal Focan, Hülya Tunçağ, Kerem Görsev - Katılımcı
22 Kasım 2004	**Kerem Görsev ile Söyleşi** (Ege Üniversitesi)
25 Kasım 2004	**Demir Pekel'den Açıklamalı Müzik** (Ege Üniversitesi 17:00) Bela Fleck & Fleckstones - Live At The Quick
26 Kasım 2004	**Donovan Mixon ile Kulak Eğitimi** (Ege Üniversitesi 17:00)
*29 Kasım 2004-	**Erkan Oğur ile Gitar Atölyesi** (Ege Üniversitesi)
Festival Boyunca	**Aykut Uslutekin fotoğraf sergisi** (İsmet İnönü Kültür Merkezi)

*Program Taslak Halindedir. *işaretli etkinliklerin planlama çalışmaları sürmektedir.*

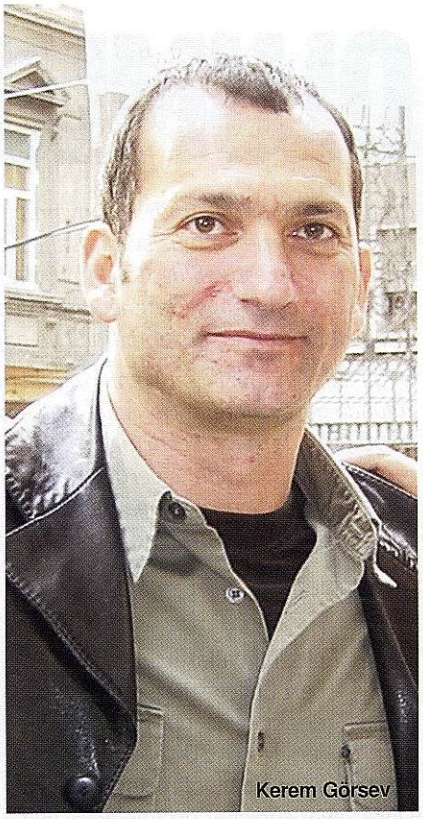
Kerem Görsev

3. AMATÖR JAZZ MÜZİSYENLERİ FESTİVALİ'NE KATILIM BAŞLADI.

Profesyonellik yolunda ilerleyen Jazz müzisyenlerinin katıldığı tek festival olan Üniversitesi Anadolu Üniversitesi Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'nin 3.sü için katılımlar kabul edilmeye başlandı.

İkincisi 17 – 20 Mart 2004 tarihinde yapılan festivale çoğunlukla İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir'den topluluklar katılmıştı.

Anadolu'dan katılacak gruplara öncelik tanınacak festivalde bu sene özgün besteleri olan grupların katılımı beklenmekte.

Festival Şartları

- Katılımcılar açısından kişi sınırlandırılması yoktur.
- Katılımcı gruplara ücret ödenmemekte olup grup üyelerinin Eskişehir'de kaldıkları süre boyunca öğle ve akşam yemeği, konaklama ve ulaşım ihtiyaçları karşılanmaktadır.
- Konserlerin hepsi 425 kişi kapasiteli konser salonunda yapılacaktır.
- Bir adet Dösendorfer marka kuyruklu piyano ve Yamaha Mapple Custom marka davul seti katılımcı gruplara sağlanacaktır. (Zil seti Hariç)
- Kamu yararına çalışan Anadolu Üniversitesi Televizyonu olan TV Anadolu tüm konserleri yayınlamak amaçlı kayıt etmektedir.Tv çekimlerin birer adet cd kopyası katılımcı her gruba verilecektir.

İletişim İçin:

Devrim Dikkaya (Festival Koordinatörü)

0.543.636 76 39

kublay@mynet.com

OLUMLU BİR DÜNYA İÇİN BİR BAKIŞ AÇISI +pozitif

Çeşitli etkinlikleriyle müzik dünyamıza gerçekten büyük katkıda bulunan bir kurum, geçtiğimiz günlerde 15. kuruluş yılını, 5 yıldır yüzlerce müzisyenin sahne aldığı kendi mekânında verdiği bir partiyle kutladı. Akbank Caz Festivali'nden, Efes Pilsen Blues Festivali'ne, Rock'n 'Coke'tan, birkaç yıldır dünyanın sayılı müzik kulüpleri arasında sayılan Babylon'daki Garanti Caz Yeşili Konserleri'ne kadar önemli organizasyonların arkasındaki bu kurum, ortak müzik tutkuları aracılığıyla kader birliği etmiş üç güzel, bilinçli ve gayretli insanın - Ahmet & Mehmet Uluğ ile Cem Yegül - ortak ürünü olan POZİTİF...

Uzun soluklu müzik serüvenlerinin hemen başında, Ahmet, Mehmet ve Cem'le yapılmış ilk söyleşiyi, o dönemde yayın kurulunda görev aldığım Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği'nin organı BOĞAZİÇİ dergisinin Kültür-Sanat sayfaları için, 1990 yazında gerçekleştirmiştim. JAZZ okurlarının, 14 yıl önce, işin henüz başındayken düşünülüp söylenenleri merak edeceğine inandığım için, o dergide yer alan giriş yazımı ve söyleşinin tamamını bu sayfalarda yeniden yayınlıyorum. Engin vizyon sahibi kurucularının gayretiyle, piyasaya girdiği ilk günlerde koyduğu hedeflere birer birer ulaşan POZİTİF'in, müzik dünyamızdaki bu benzersiz başarısını farklı projelerinde nice uzun yıllar boyunca sürdürmesi dileğiyle...

Ali Sönmez

Seksenli yılların başıydı... Robert College mezunu, ikisi kardeş üç genç, üniversite eğitimleri için ABD'ye gittiler. Yeni Dünya'daki öğrenim yılları boyunca, aynı süreçten geçmiş pek çoğumuzun deneyimlerine koşut olarak, onlar da Jazz'a karşı kısa sürede tutkuya dönüşen bir sevgi geliştirdiler. Jazz kulüpleri, Jazz konserleri, plâklar, kitaplar derken, okul radyo istasyonunda yaptıkları programlara kadar uzandı Jazz birikimleri. O yıllarda Jazz'ın, özellikle İstanbul Festivali aracılığıyla ülkemizde de ilgi toplamaya başladığını görerek bir yandan seviniyorlar, ama Festival'e getirilen isimlerin bazı kalıpların dışına çıkamamasından da endişe duyuyorlardı. Örneğin, geçtiğimiz Nisan ayında (*1990, y.n.*) İstanbul'da konuk ettikleri Jazz'ın efsane ismi Sun Ra'yı daha o yıllarda İstanbul Festivali'ne önermişler ama pek ilgi görmemişlerdi. ABD'deki üniversite eğitimlerini tamamlayıp kısa bir süre çalıştıktan sonra yurda kesin dönüş yapan bu üç kafadar, "günümüzün geniş müzik yelpazesinde ülkemizde eksikliği duyulan bazı özgün çalışmaları Türk müzikseverlere tanıtmak amacıyla konserler düzenlemek" fikrini ciddi olarak düşünmeye başladılar. Ve iki yıl önce, Mehmet Uluğ, Cem Yegül ve Ahmet Uluğ, POZİTİF adını verdikleri kuruluş aracılığıyla müzik piyasasına giriverdiler. Dilerseniz şimdi sözü bu genç arkadaşlara bırakalım ve daha sonraki gelişmeleri Mehmet Uluğ ve Cem Yegül'le yaptığımız söyleşide izleyelim...

"Türkiye'deki Jazz olayından genelde memnun değildik; hem gelen isimlerden, hem de tüm etkinliklerin yaz ve güz aylarına sıkıştırılmış olmasından. 'Biz niye değişik birşeyler yapmayalım?' dedik. 7-8 milyonluk bir metropolde, İstanbul gibi bir kültür kentinde daha farklı etkinlikler için de bir talep olacağına inanıyorduk. Zaten ticari amaçtan öte, müzikseverleri yeni isimlerle tanıştırmanın zevki bize yetecekti. Pozitif olarak hedefimiz, ticari ve popüler olmayan, ama kalitesi yadsınamayacak özgün müzik türlerini ve sanatçıları Türkiye'ye getirmek."

- Ama bu tür organizasyonlar belli bir finansman gerektirmiyor mu?

"Fazla bir yatırım gerekmiyor aslında. Ofis ve malzemesi ailemizde zaten vardı. Ama sponsor bulmak şarttı. Arkadaşlar reklam piyasasında zorlu bir çalışma gerçekleştirdiler. Başlangıçta Silk Cut sigaraları ilgi gösterdi ve onlar için ülkemizde ilk kez Reggae konserleri tertipledik. Sanırım, yönetim kadrolarının enerjik İngilizlerden oluşması bizim fikirlerimize sempati duymalarını sağladı. Konserlerde dağıtılmak üzere hazırladığımız bilgilendirici broşürlere de reklam alıyoruz. Bugüne kadar bu düzen içinde gerçekleştirdik etkinliklerimizi. Ama tabii ki para kazanmamız söz konusu değil. Gelecek için ya tek ve sağlam bir sponsor bulmamız gerekiyor, ya da konserlerin sıklığını arttırmamız."

- Biliyoruz, Pozitif'in etkinlikleri sırf Jazz'la sınırlı değil. Ama konumuz Jazz olduğuna göre, bu tür konserlerinize çağıracağınız isimlere nasıl karar veriyorsunuz?

"Yılbaşı'ndan beri 'Positive Vibrations' başlığı altında iki konser tertipledik. İstanbullu Jazz severlere, önce saksofonun saygın isimlerinden Steve Lacy'yi sunduk. Daha sonra da, yıllardır özlediğimiz bir düşü, Sun Ra konserlerini gerçekleştirme fırsatını bulduk. Jazz dünyası geniş bir yelpaze aslında. Ama büyük plak şirketleri, dinlenmesi kolay isimleri pazarlamayı yeğliyor. Tabii bu da sanatsal değeri sorguluyor. Medya devamlı kontrol altında tutulduğundan, sanatı sanat için yapan kişiler arada kayboluyor. Özellikle 70'li yıllarda Jazz müziği Fusion türüyle ticari bir meta haline geldi.

KÜLTÜR - SANAT

GEÇEN SAYIMIZDA, TÜRKİYE'DE CAZ'IN TANINIP SEVİLMESİNDE ETKİN BİR ROL OYNADIĞINA İNANDIĞIMIZ ÜÇ KURULUŞU SIRAYLA TANITACAĞIMIZI BELİRTMİŞ VE İLK OLARAK, İSTANBUL FESTİVALİ'NİN CAZ ETKİNLİKLERİNİ SUNMUŞTUK. BU KEZ SIRADA, ÖZGÜN ÇALIŞMALARIYLA SON İKİ YILDIR MÜZİK DÜNYAMIZA DEĞİŞİK BİR SES GETİREN GENÇ BİR KURULUŞ VAR

POZİTİF

OLUMLU BİR DÜNYA İÇİN BİR BAKIŞ AÇISI

ALİ SÖNMEZ (BÜ'79)

Seksenli yılların başıydı... Robert College mezunu, ikisi kardeş üç genç üniversite eğitimleri için ABD'ne gittiler. Yeni Dünya'daki öğrenim yılları boyunca, aynı süreçten geçmiş pek çoğumuzun deneyimlerine koşut olarak, onlar da caza karşı kısa sürede tutkuya dönüşen bir sevgi geliştirdiler. Caz kulüpleri, caz konserleri, plâklar, kitaplar derken, okul radyo istasyonunda yaptıkları programlara kadar uzandı caz birikimleri. O yıllarda cazın, özellikle İstanbul Festivali aracılığı ile ülkemizde de ilgi toplamaya başladığını görerek bir yandan seviniyorlar, ama Festival'e getirilen isimlerin bazı kalıpların dışına çıkamamasından da endişe duyuyorlardı. Örneğin, geçtiğimiz Nisan ayında İstanbul'da konuk ettikleri efsane ismi Sun Ra'yı daha o yıllarda İstanbul Festivali'ne önermişler ama pek ilgi görmemişlerdi. ABD'deki üniversite eğitimlerini tamamlayıp kısa bir süre çalıştıktan sonra yurda kesin dönüş yapan bu üç kafadar, "günümüzün geniş müzik yelpazesinde ülkemizde eksikliği duyulan bazı özgün çalışmaları Türk müzikseverlere tanıtmak amacıyla konserler düzenlemek" fikrini ciddi olarak düşünmeye başladılar. Ve iki yıl önce Mehmet Uluğ, Cem Yegül ve Ahmet Uluğ, **POZİTİF** adını verdikleri kuruluş aracılığı ile, müzik piyasasına giriverdiler. Dilerseniz şimdi sözü bu genç arkadaşlara bırakalım ve daha sonraki gelişmeleri Mehmet Uluğ ve Cem Yegül' le yaptığımız söyleşide izleyelim...

44 BOĞAZİÇİ

Jazz'da da tatlı kâr olduğunu anlayan plak şirketleri yeni idoller yaratmağa başladılar. Bizler Pozitif olarak seçimlerimizi yaparken, kaliteden ödün vermeden ticari Jazz müziğinin dışında kalmayı yeğleyen sanatçıları ülkemize getirmeyi amaç edindik. Bu tür sanatçılar için Türkiye'ye gelip konser vermek fikri de oldukça cazip zaten."

- Daha önce İstanbul Festivali yöneticileriyle yaptığımız söyleşide, onların seçimlerini genelde, yaz aylarında diğer Jazz festivallerine katılan sanatçılarla sınırlandırdıklarını öğrenmiştik. Aynı kısıt Pozitif için de geçerli mi?

"Belki garip gelecek ama, Jazz müzisyenleri en yüksek ücreti festivallerden istiyorlar. Turnelerde verdikleri konserler ile özel konserler daha ucuza gelebiliyor. Kulüp anlaşmaları ise maliyeti en düşük olanlar. Paranın yanısıra, içten bir ilgi ve iletişim de önemli konular. Biz, yüksek komisyon alan aracı menajer ve organizasyon şirketlerine başvurmuyoruz. Temaslarımızı doğrudan sanatçılarla kuruyoruz. Bu arada, davet ettiğimiz sanatçılar da Türkiye'den güzel anılarla ayrıldıkları için Pozitif'in ismi yayılıyor."

- Konserlerin düzenlenmesinde en çok ne tür güçlüklerle karşılaşıyorsunuz?

"Az önce söz ettiğimiz, sponsor bulma konusu var. Ne yazık ki, şirketlerin karar mekanizmasında söz sahibi olan kişiler önerdiğimiz isimleri tanımıyorlar, hatta Jazz hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Önce bu kişilerin bilinçlenmesi gerekli. Bazen, bu tür etkinliklere ilgi göstereceğini hiç ummadığımız bir kuruluşta, aydın ve bilgili bir yöneticiye rastlıyoruz ve işimiz birden kolaylaşıveriyor. Ama en önemli sorunumuz etkinliklerimiz için uygun yer, mekân bulma meselesi. Bu tür konserlerin gerçekleştirilebileceği mekânları olup ta kullanmayan, buraları kiralamak, satmak ya da işbirliği yapmak isteyen kişiler arıyoruz. Ayrıca Jazz dışındaki türlerde, örneğin Reggae'de, konserleri izleyenler koltuklara bağımlı olmamalı; gençlerin müziği dinlerken rahatça dans edebilecekleri türde mekânlar da gerekli."

- Gelecekteki etkinlikleriniz hakkında söyleyecekleriniz neler?

"Öncelikle 'Positive Vibrations' adını verdiğimiz konserler serisini sıklaştırıp tüm seneye yaymak istiyoruz. Özellikle kış aylarında daha aktif bir müzik sezonu hedefliyoruz. Etkinliklerimiz arasında, Jazz'ın dışında, etnik müzikler, siyah müzik gibi özgün müzik türlerine de yer vermek istiyoruz. Bali'den bir 'Gamelan' orkestrası getirmek gibi düşüncelerimiz de var. Amacımız, kaliteden ödün vermeden, ülkemizde pek bilinmeyen türlerden örnekler sunarak belli bir imaj yaratmak. Bir misyonumuz olduğuna inanıyoruz; bu da dünya üzerindeki geniş müzik yelpazesinden örneklerle insanımızı eğitmek. Bunun için de, İstanbul dışında İzmir, Ankara ve hatta Adana'ya kadar uzandırmak istiyoruz etkinliklerimizi. Zaten felsefemiz de bunu gerektiriyor."

- Felsefenizi biraz daha açıklar mısınız?

"Bizce müzik, insanlara olumlu enerji ve duygular verebilmek için önemli bir araç. Herkesin kendine göre heyecana kapıldığı bir müzik türü bulunduğuna göre, müziğin yadsınamaz bir gücü olduğu ortada. Müzik insanlara olumlu bir dünya için olumlu bir bakış açısı sağlayabilir. Amacımız karamsar, fatalist Türk toplumunda insanlara yaşama olumlu bakabilmenin önemini göstermek. Türk gençliği, 1980 sonrasında ortaya çıkan baskılar sonucu çok karamsar yetişti. İnsanlarımıza, ne yazık ki olumlu şeyler verilmiyor, yaşama coşkusu aşılanamıyor kanısındayız. Kültürlerin yaşama bakış açıları müziklerinde yansır. Latin Amerika'da coşkulu bir müzik dinlenirken, Türkiye'de 'acılı arabesk' denilen yoz müzik en sevilen tür! Bizler barış ve sevgi dolu, olumlu bir dünyada yaşamak istiyoruz. İnsanların dünyaya bakış açılarını, perspektiflerini değiştirmek; kalıpları kırıp yeni görüşlere açık bir gençlik kitlesi yaratmak amacını güdüyoruz. Yeni ve değişik şeylerden zevk alabilmek biraz emek gerektirir. Edilgen, yalnızca verilenle yetinen bir gençlik yerine, araştıran ve sorgulayan bir kitle arzuluyoruz. Bu nitelikte kişiler, şüphesiz kendilerine empoze edilen ticari müziğin dışındaki örneklere de ilgi duyacaktır... Konser etkinliklerimizin yanısıra medyada da çalışmak arzusundayız. Dergilere, gazetelere yazılar yazmak, özel radyo ve TV istasyonları kurulduğu takdirde buralarda programlar hazırlamak ve belki de kaset veya CD yayınlamak uzun dönemde yapmak istediklerimiz arasında."

- Ya yakın gelecek için planlarınız?

"Ekim ayında İstanbul ve Ankara'da Reggae konserleri düzenliyoruz. Kasım'da büyük bir olasılıkla David Murray Octet'in yer alacağı 3. 'Positive Vibrations' konserini gerçekleştireceğiz. Aralık'ta 'Blues Festivali' tertipliyoruz. Ocak, Şubat ve Mart'ta da Jazz konserleri devam edecek. Art Ensemble of Chicago, World Saxophone Quartet, Cecil Taylor Jazz listemizde yer alan önemli isimler. Ayrıca UB40, Burning Spear, Fela Anikulapo Kuti gibi özgün müzisyenlerle de temas kurmaya çalkıyoruz. İlkbaharda, açık bir alanda gerçekleştirmeyi düşündüğümüz 2-3 günlük bir 'Müzik Şöleni' projemiz de var. Gerek aydınlarımızın, gerekse sanat ve kültüre önem veren kuruluşların bu etkinliklerimize destek olacaklarını ümit ediyoruz..."

15 yıl boyunca, POZİTİF'in organizasyonuyla Türkiye'ye gelmiş sanatçılardan bazıları

Art Ensemble of Chicago
Betty Carter
Carla Bley
Cassandra Wilson
Cecil Taylor
Chick Corea Elektric Band
Clarence Gatemouth Brown
Courtney Pine
Dave Douglas Trio
David Murray Quintet & Big Band
David Sanborn
Don Cherry
George Benson
Jack de Johnette
James Brown
Jimmy Scott
Joe Cocker
Joe Zawinul & Zawinul Syndicate,
John Lurie & The Lounge Lizards
John Scofield Group
John Surman
John Zorn's Masada
Keziah Jones
Manu Chao
Patricia Barber
Peter Gabriel
Ray Charles
Roberta Flack
Roomful of Blues
Sonny Rollins
Steve Coleman
Sun Ra
Tania Maria
UB40
Wayne Shorter

Illinois Jacquet

Derleyen: Viktor Bensusan

Stil ve yorumunda swing ve R&B ögelerini başarılı bir şekilde harmanlayan klasik jazz'ın usta tenor saksofoncularından Illinois Jacquet geçtigimiz Temmuz ayında 81 yaşında vefat etti. Jacquet, 1942 yılında Lionel Hampton orkestrasının elemanı iken, "Flying Home" adlı parçadaki 80 saniyelik solosunun melodik zenginliği ve teknik kalitesiyle jazz tarihinin unutulmaz performanslarından birini gerçekleştirmişti. İki yıl sonra aşırı yorulduğunu belirten müzisyen, Hampton orkestrasından ayrıldı. Bu konudan bir röportajında şöyle bahsetmişti: "Canını kurtarmak için bazen herşeyi bırakıp gitmek gerekir. Aynaya baktım ve kendime, 'Sen ölüyorsun, Hampton ise kesesini dolduruyor' dedim". Orkestraya onun yerine giren Arnett Cobb, onun solosunu notası notasına kendisi de çalmıştır. Texas-tenor stili denilen o yüksek volümlü tarz Illinois Jacquet ve onu örnek alan Arnett Cobb ve Buddy Tate gibi saksofoncular ile jazz literatürüne girmiştir.

Jean Baptiste Illinois Jacquet 1923 yılında Kızılderili bir anne ile Fransız Creole asıllı siyahi bir babanın çocuğu olarak Louisiana eyaletinin Broussard şehrinde doğdu. Doğumundan kısa bir süre sonra demiryolu işçisi olan babası, ailesini Houston, Texas'a taşıdı ve orada profesyonel olarak müzik yapmaya karar verdi. Küçük Illinois show dünyasına daha 3 yaşındayken ailesinin big band'inde şarkı mırıldanıp yerde tepinerek adım attı. Onbeş yaşında Milton Larkin orkestrasına katıldı ve yeteneğini kısa bir sürede bütün Houston'a duyurdu. Lakin şehirdeki ırkçılığa daha fazla tahammül edemeyip Los Angeles'e yerleşti. Orada Nat King Cole ile tanıştı. Cole genç saksofoncuyu eleman arayan Hampton'a tavsiye etti. Ünlü vibrafoncunun orkestrasından ayrıldıktan sonra Cab Calloway ve Count Basie orkestralarında kısa süreler çalıştı. Norman Granz'ın "Jazz at the Philarmonic" turnelerinin birçoğuna katıldı.

Big band'lere ilginin azalmasından sonra Illinois Jacquet hemen hemen her formatta çaldı. 1970'lerde piyanist Milt Buckner ve davulcu Jo Jones ile kurduğu trio o dönemde oldukça ses getirdi. 1983 yılında Harvard Üniversitesinde o dönemin misafir sanatçı-akademisyeniyken 30 yıl aradan sonra ilk big band'ini kurdu. Orkestrada Eddie Barefield ve Marshal Royal gibi usta müzisyenler de yer almaktaydı. Jacquet'in karizması yaptığı müziğin kalitesi ile birleşince New York'un Village Vanguard kulübündeki performansları o sezon yok sattı. Bunu bir Avrupa turnesi takip etti ve o yıl "Jacquet's Got It!" albümü Grammy'ye aday gösterildi.

Bu yıl Mayıs ayında New York'un ünlü Juilliard müzik okulu tarafından fahri doktora ile onurlandırılan Illinois Jacquet sahneye son olarak Temmuz ayının başında Lincoln Center'in 16 yıldır kapanış konserini icra ettiği "Midsummer Night Swing" (bir geceyarısı swing'i) festivali kapsamında çıktı.

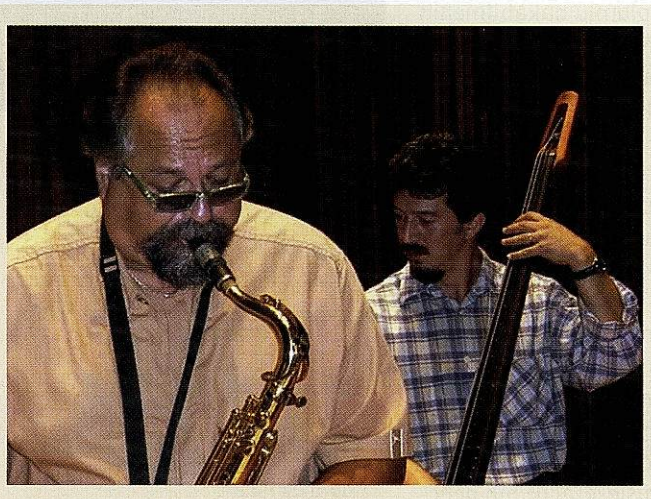

Joe Lavano (s), İlkin Deniz (b).

Jazz Made in Turkey Festival'i

Turizm ve Kültür Bakanlığı'nın desteğiyle yapılan festival 24-26 Eylül tarihleri arasında New York'taydı.

New York'taki Lincoln Center'da, Broadway'in köşesindeki Alice Tully Hall'da yapılan konsere katılan sanatçılar arasında İlhan Erşahin, Aydın Esen, Erkan Oğur, Laço Tayfa ve Okay Temiz vardı. Ayrıca Atlantic Records'un kurucusu Ahmet Ertegün, Grammy Ödüllü müzik yapımcımız Arif Mardin, elektronik müzik öncüsü İlhan Mimaroğlu da bu festivalde yer aldı.

Festivalde Türk müzisyenler haricinde New York'ta yaşayan Yunanlı klarinetçi Lefteris Bournias, sufi müzik üstadı neyzen Kudsi Erguner, trompetçi Eddie Henderson, Grammy ödüllü saksofoncu Joe Lovano, saksofoncu besteci ve yapımcı Greg Osby de sahne aldı.

Aydın Esen 24 Eylül'deki konserinde konuk olarak Greg Osby ve Lefteris Bournias ile sahne alırken, Okay Temiz de aynı gün Magnetic Band ile konserini veriyordu.

25 Eylüldeki konser, İlhan Erşahin'in Laço Tayfalı Wonderland projesinden sonra, festivalin son günü olan 26 Eylüldeki konserde Kudsi Erguner konuk Eddie Henderson ile duo olarak, Erkan Oğur'un Telvin projesindeki konuk ise Joe Lovano idi

Paris'ten Mektup 05 Eylül 2004

"JAZZ" SÖZCÜĞÜ NEREDEN ÇIKTI?

"Jazz" sözcüğünün kökeni zaman zaman dünyanın meraklı odaklarında tartışılır, hatta araştırmalar yapılır ancak - bilebildiğimiz kadarıyla - bugüne kadar ortak ve kesin anlaşma zemini sağlanamamış.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@paris.com

Geçenlerde - sanırım - France-Culture radyosunun sohbet programlarından biriydi. Çeşitli açılardan jazz, jazz'ın başlangıcı konuşuluyordu. İsmini hatırlayamadığım bir konuşmacı, Afrikalı bilge, Joel A. Rogers'e atfen, - sözcükler tam olmayabilir - "Jazz heyecanın, duyarlılığın baskıya başkaldırısıdır", deyince bir başka katılımcı da Fransa'nın en entelektüel Rapçisi, 'orijinal şair' MC Solaar'ın bir şarkı sözünden bir dize aktardı: - yaklaşık - "Maymun insan, olgun insan olduysa; jazz mirası sayesinde..." Buradan da "jazz" sözcüğünün kökenlerine geçildi. Müziğin köklerinin Kuzey Amerikalı karaderili köleler olduğunda herkes hem fikirdi de işler "jazz" sözcüğünde çetrefilleşiyordu. Biz de oturduk merakımızdan kendi çapımızda kısa bir araştırma yaptık. Varsayımlar en azından beş taneydi.

1) Beyaz Amerikalıların zencilerin şarkıları için 19. yüzyıl sonlarında "jackass music / eşek müziği" ifadesi varmış...

2) Amerikan İngilizce'sinde "to jazz" fiili argoda aşk yapmak anlamına geliyormuş. Aynı fiilin türevi sayılabilecek "jism" veya "jasm" sözleri güç, erk, erkeklik hatta spermle özdeşleşmiş...

3) Eski İngilizce'de avlamak veya takip etmek olan "chass" sözünün "jass" biçimindeki evriminde, New Orleanslı zencilerin terennüm ettiği şarkılarda seslerin birbirini paralel izlediğinin ifade edildiği de söyleniyor.

4) Bazı Afrika dil ve lehçelerinde varolan "jasi" sözcüğü "hızlı ritim veya baskı altında yaşamak" veya "tahrik olmak" anlamlarına gelebilirmiş. Yine Afrika çıkışlı "jaja", dans etmek anlamında kullanılırmış...

5) Sözcüğün bir de Fransızların etimolojik olarak sahip çıktıkları bir köken varsayımı var ki, kesinlikle üzerinde durmaya değer. Bir kere Ortaçağ Fransızca'sından beri "jaser" (türkçe 'jazze' okunur) diye bir fiil mevcut. "Jaser" gevezelik etmek, çene çalmak hatta saksağan, papağan gibi sesler çıkartmak, demek. Jazz'ın ilk bilinen nağmelerinin 19. yüzyıl başına kadar Fransa denetiminde, dolayısıyla daha az püritan, az katı bir bölgede, "La Nouvelle Orleans / New Orleans"da başlamasını bilimsel açıklamak olası. Bura-

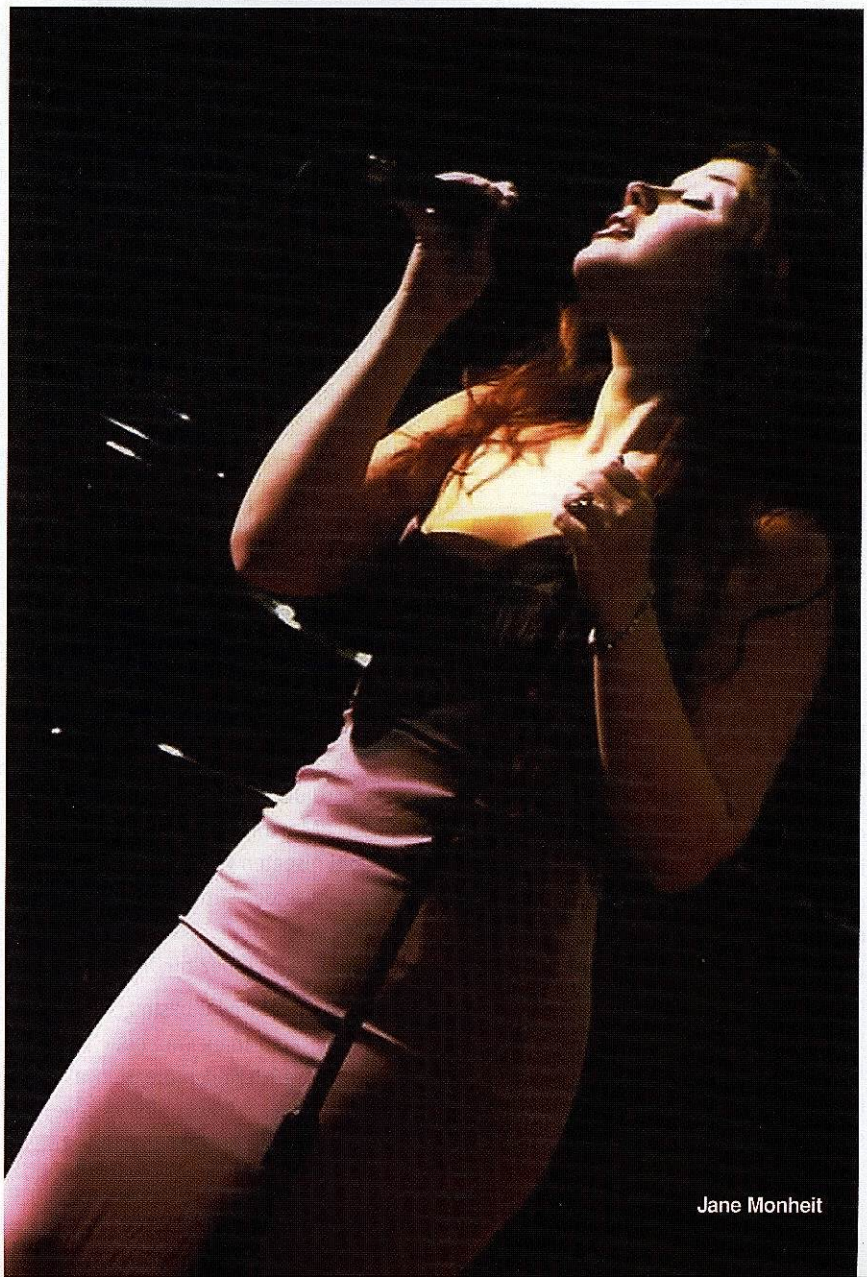

Jane Monheit

da yaşayanların geliştirdiği, bugün halen konuşulan yerel Fransızca dil "cajun"e ek olarak çok yaygın bir argoda fahişelere -aynen- "jazz-belles" deniyor. Hem de çok ilginçtir, böylelikle Tevrat ve İncil'deki kötü, günahkar kadın ve de putperest kalan İsrail Kraliçesi Jesebel'e de atıf var... Hatta bazı Fransızlara soracak olursanız, 19. yüzyılın popüler dansı, 'pasta dansı' nitelenen "jasbo"'yu bile jazz'a akraba çıkartabiliriz. "Jasbo" da Fransız pastası "chasse-beau"nin biraz çarpıtılmışı... Jasbo Brown'da o devirde çok ünlü gezici bir şarkıcı...

6) Neredeyse kesin bir olan bir gerçek ise "jazz" sözcüğünü ilk kez bir beyaz topluluğun, "Original Dixieland Jazz Band"'in 1917'de kullandığı. Gelin de Miles Davis'e hak vermeyin: "Jazz, beyazların Afro-Amerikan bu müziği iç etmek, sahiplenmek için keşfettikleri bir deyim"...

Eski tüfek anılarıyla başınızı ağrıttıksa hoş görüle, ama inancımız odur ki; diğer temel müzik türlerinden öte, dünyaya can ilgiyle bakan "jazz" bu anılar ve deneyimlerden beslenerek büyüdü, zenginleşti...

FESTIVALLERDEN: Siz bu satırları okurken bir şenlik daha geride kalmış olacak. 7 Eylül 1930'dan beri, Nazi işgali hariç (1940-44) her yıl, Eylül ayının ikinci hafta sonuna denk gelecek biçimde, Paris'in yakın banliyölerinde düzenlenen "Fete de l'Humanite / İnsanlık Bayramı". Bu bayram gerçekte bir cins panayırdır. Aralarında onlarca konserin; yüzlerce kültürel, binlerce ticari, on binlerce de siyasi faaliyetin olduğu gerçek bir panayır. Fransız tarihinin en büyük sol çehresi, sosyalist lider Jean Jaures'in 1904'te kurduğu, yani bu yıl tam 100 yaşına basan, 1920 yılından beri Fransız Komünist Partisi'nin (FKP) önceleri resmi şimdilerde yarı-resmi yayın organı olan, gündelik "l'Humanite" gazetesinin düzenlediği bir halk şenliğidir. Bu yılki ücreti 15 euro olan bir pasaport-biletle üç gün süreyle (cuma, cumartesi, pazar) tüm gösterileri bedava seyredebileceğiniz gerçek bir şenlik. Her türlü konser, tiyatro, sinema, dans, sergi, konferansın ve de FKP'nin yerel, bölgesel örgütlerinin geleneksel yemek, içki ve çeşitli ticari ürünleriyle hizmet sunup, ziyaretçileri partiye üye veya yayın organlarına abone etmek için - yıllar boyu heyecanını büyük oranda yitirmiş olsa da - çabaladıkları dev bir demokratik tartışma ve propaganda sahnesidir. Otomatik banka gişelerinin bile 3 günlüğüne kurulduğu, aklınıza gelebilecek belli başlı bütün tüketim markalarının tezgah açtığı bir vitrindir. Ve de bizim için değinilmesi gönül borcu 1950'li, 60'lı hatta 70'li yıllarda Miles Davis, John Coltrane gibi jazz'ın en büyük isimlerinin burada konser vermiş olmaları. Biz de şahsen Lester Bowie & Art Ensemble of Chicago, Charlie Mingus, Archie Shepp gibi babaları ilk kez "İnsanlık Bayramı"nın sahnelerinde tanımanın, bedava izlemenin hazzını yaşamıştık. Bir zamanlar 2 günde (eskiden 2 günmüş) 2 milyon insanın geçtiği "Rio Karnavalı"'ndan sonra dünyanın en yoğun şenliği addedilen bu buluşmada neredeyse tüm Fransız jazz'cılarını, yaşlısı, genciyle izleme olanağı bulmuştuk. Elbette yığınları çekenler, Pink Floyd'tan Queen'e, Johnny Hallyday'den Leo Ferre'ye veya dönemine göre Mikis Theodorakis veya Quilapayun hatta Berlin Filarmoni Orkestrası gibi yıldız, popüler sanatçı ve topluluklar olmuştu. Son yıllarda eski lezzet ve dinamizminden çok şey yitiren şenliğin jazz bölümü bu sene Hadouk Trio, Jeff Sicard, Stephane Olivia Quintet, Marmite Infernal ve Guava Jelly gibi nispeten yeni ancak jazz'ın dost gök kubbesinde şimdiden yer tutmuş isimleri davet etmiş. Züğürt jazz'omanlar için paha biçilmez bir fırsat...

Eski tüfek anılarıyla başınızı ağrıttıksa hoş görüle, ama inancımız odur ki; diğer temel müzik türlerinden öte, dünyaya can ilgiyle bakan "jazz" bu anılar ve deneyimlerden beslenerek büyüdü, zenginleşti...

"Nancy Jazz Pulsations"da bunun hoş örneklerinden biridir. Bir dönemin - abartmasız- tarihe damgasını vurmuş Kültür Bakanlarından Jack Lang'in kurucuları arasında olduğu, son derece alçakgönüllü imkan ve gönüllü ellerle 1973'te başlayan jazz şenliği şu anda Doğu Fransa'nın en önemli şenliği konumunda. 9-23 Ekim tarihleri arasında 150 sanatçının katılımıyla verilecek 170 konserler üç bölüme ayrılmış. Nancy'li yöneticiler birkaç senedir has jazz'a iki bölüm daha eklenmiş: b) Dünya müziği ve c) Rock. 260 bin nüfuslu bu küçücük ve sevimli üniversite kentinde paralı kısmı 30 bin izleyici çeken bir şenlik başarmanın takdirini yüreği ve aklı çalışanlara bırakır, bu yılki içerikten söz ederiz. Festival, araştıran sorgulayan Amerikalı jazz'cılardan Steve Coleman'dan Nijeryalı Afrobeatçi Femi Kuti'ye, jazz'ın efendi yeni prensesi Kanadalı Diana Krall'dan bir başka sürpriz Kanadalı Molly Johnson'a, Norveç buzdağlarının saksofoncu şahı Jan Garbarek'ten, Coltrane neslinin nadir incilerinden piyanist McCoy Tyner'a; Popa Chobby, Eric Ribb, Little Freddie King gibi bluesculardan, Horace Andy, Tiken Jah Fakoly gibi atipik reggae'cilere veya Roy Ayers, Maceo Parker gibi funkçılara muhteşem bir resmi geçit sunuyor. Dahası da var ya... Ya (www.nancyjazzpulsations.com) adresine başvurun, ya da - bizden hiç duymamış olmak kaydıyla - hayatını Nancy'de kurmuş, Fransa'nın en çalışkan Türkiye kökenli derneklerinden "Ataturquie"'nin kurucu - başkanı ve Fransa'nın çift dilli tek başarılı kültür dergisi "Oluşum / Genese"'in (www.ataturquie.asso.fr) yöneticisi Murat Erpuyan kardeşimizin peşine düşebilirsiniz...

Biraz da güneye uzanalım. Ama enternasyonal turistik Nice, Cannes, Antibes'in Akdeniz sahillerine değil. İspanyol, Katalan, Bask, Oksitan, Fransız kültürlerinin keyifli alaşımlarla dalgalandığı Batı Akdeniz'e, Perpignan'a... Organizatörlerin zebralardan esinlenerek "jazzebre" adını verdikleri şenlikleri bu sene 3-31 Ekim tarihleri arasında 16. yaşına basacak. Kimlerle mi? "Buena Vista Social Club"... Beğenmediniz! Erik Truffaz, Bireli Lagrene, Bernard Lubat (o diyarın olağanüstü sevimli ve yaratıcı çokenstrümanlı Okay Temiz'i) Betrand Re-

naudin (bu bateristi Türkiye henüz tanımadığı için epeyce şanssız), Jean-Marc Padovani, Claude Tchamitchian, Serge Lazarevitch (soyadlarına kanmayın hepsi buralı) gibi Fransız jazz'ının seçme isimlerini bedava veya üç kuruşa zevkle izleyebilirsiniz...

(www.jazzebre.com)

Paris'te Festival bitmeden festival başlıyor. 15-23 Ekim'de yapılacak JVC Paris Jazz Festivali 8. randevusunda genç starlara (biraz ticari tınısa da) geniş yer ayırmış. 20 yaşındaki New Yorklu piyanist Peter Cincotti, Kanadalı crooner 28'lik Michael Buble, 23'lük İngiliz piyanist-yorumcu James Cullum, 18'lik İngiliz-Rus Katie Melua, Brezilyalı piyanist-şarkıcı Eliane Elias, tarife hacet kalmayan Jane Monheit... Ne gençlik ama? Ne derseniz jazz'a taze kan mı, sulandırılmış can mı?...

MEKANLARDAN: Paris'in çoğu jazz kulübü zaten yazın bile hız kesmemişti. Şimdilerde ritim ve tempoyu arttırıyorlar. İşte birkaç örnek sizlere: New Morning, Eylül'e "Spyro Gyra, Steve Turre, Pharoah Sanders, John Abercrombie" gibi sıra dışılarla girdikten sonra önümüzdeki dönemde bu modernist eğilimi sürdürmek niyetinde ancak ayrıntıları açıklamıyor. Son yılların yükselen ismi Roy Hargrove (trompetist) 13 Kasım'da Le Cap Scene'de, Henri Texier'nin (kontrabas) yeni Altılısı, Strada Sextet 16 Kasım'da La Cigalle'de veya Laurent de Wilde (piyanist) 10 Aralık'ta Le Triton'da...

ÖDÜLLERDEN: Sadece yeni ve genç jazz'cılara verilen "Ulusal La Defense Jazz Yarışması" 1. Orkestra ödülünü Sextet Paradigm, 2. beste ödülü de genç saksofoncu Luis Vidal kazanıyordu.

Danimarka'da verilen Altın Django ödüllerini kim götürmüş peki? Saksofonda John Tchicai, kontrabasta Joseph Bodilsen, trombonda ve orkestra şefliğinde Erling Kroner, bestede de orgçu Brnhard Christensen. Peki gitarda? Gitarda ödül yok!!! Django'nun kemikleri sızlamıştır herhalde...

"Avignon Jazz Trample"ninin büyük ödülünü Belçikalı vibrafonist Pascal Schumacher ve Fransız trompetist Guillaume Poncelet paylaşıyordu.

Paris'in ünlü jazz mekanlarından "Sunside"in dağıttığı başarı kupalarından 1.Grup Kupası "Max Pinto Quartet" ve "Antoine Dores Quintet"e, 1. Beste Kupası da baterist "Emiliano Turi" ve saksofoncu Boris Pokora'ya gidiyordu. Hepsi de genç sanatçılar. Sevgili okurlar bu çağrı ve satırlar sizlere ve de dergimizin değerli ve sevgili yöneticilerine kuşkusuz: "Jazz Dergi"miz bir veya birkaç sponsor desteğinde ne zaman genç ve/veya az genç jazz'cılarımıza ödüller dağıtma işini, kurumunu organize edecek?'

YAYINLARDAN: "Festivallerden"in başında değindiğimiz "Nancy Jazz Pulsation"inin harika hikayesini okumak isteyen Frankofonlar, Vincent Oudot'nun "JAZZ UP: 30 Ans de Nancy Jazz Pulsations - NJP'nun 30 Yılı" isimli araştırma-serüven kitabına kolaylıkla sahip olabilirler. Eser "La Dragonne" yayınevinden basılmış.

Fransa'nın en tanınmış karikatüristlerinden Cabu aynı zamanda bir jazzomandır. 60'ını yaşını aşkın siyasi çizimlerin zirvesindeki sanatçı "Editions du Layeur'den jazz desenlerinden bir seçmeler kitabı yayınlamış. "Carnet de Jazz: Cabi in Jazz".

2003 Temmuz'unda Toulouse yakınlarındaki Seysses kasabasında, Fransız İngiliz, Amerikalı uzmanların katılımıyla "Jaz Advertures in French Culture" başlıklı bir kolokyum düzenlenmişti. Ingiliz süreli yayını "Nottingham French Studies" geçtiğimiz bahar sayısını bu kolokyuma hasretmis. Meraklılarına duyurulur. (www.nottingham.ac.uk/french/publications/nfs)

ALBÜMLERDEN: Bir özeleştiri ve saygıyla başlamak istiyoruz. Ezici bir çoğunluğumuz gibi (sözüm zaten onu tanıyanlara) 22 Temmuz 2004'de yitirdiğimiz Sacha Distel'i nasıl bilirdiniz? Ticari ve hafif şarkıların sevilen yorumcusu, magazin dergilerinin tercihli yakışıklı yıldız, Brigitte Bardot'nun efsaneleşen senelerinin büyük aşkı... İşte hiç de o kadar değilmiş. Sacha Distel 50'li yılların en değerli jazz gitaristlerinden biriymiş. "Sacha Distel, Jazz Guitarist" isimli 2 CD'li "Jazz in Paris/Universal" dizisinden çıkan yegane jazz albümünü dinlediğiniz zaman bu gerçeği teslim etmek zorunda kalıyoruz.

İki sürpriz albüm sizlere:

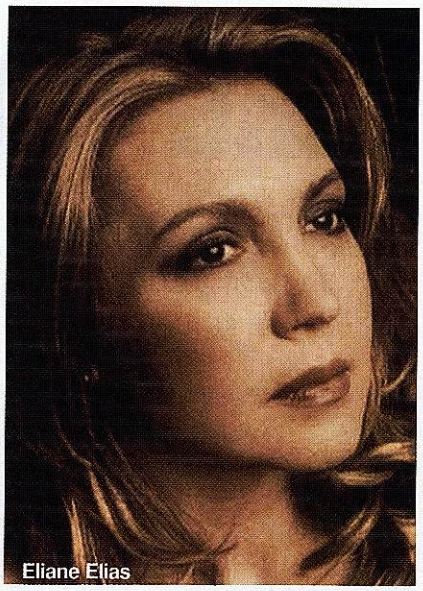
Eliane Elias

1996 yılında dünyaya veda eden ünsüz ancak olağanüstü Fransız saksofoncusu Barney Wilen ölümünden 8 yıl sonra bile bilinmeyenleriyle bizleri beslemeye devam ediyor. "Jazz - Hip Trio Vol 1" (Celp/Harmonia Mundi).

Ve Christophe Joneau. Gencecik bir Fransız piyanisti. Dörtlüsü ile hazırladığı ikinci albümü "Ici et Maintenant / Burada ve Şimdi" (Pannonica/Musicast) ile doğaçlama devrimi hazırlıyor...

Ve 6 ay önce internetin karadeliklerinde kaybolan, 3 ay öncede dizgiden düşen yazımızın sonuyla tamamlayalım. Üstelik radyoyla başlamıştık, radyoyla noktalıyalım:

Son satırlarımızı yazarken bir yandan da TSF radyosunu dinliyorduk. "Jazz Story" başlıklı röportaj programının konuğu tanınmış Fransız bateristlerinden 1939 doğumlu Philippe Combelle'di. Söz başka ülkelerdeki jazz'a geldi. Ve Combelle, dostu (sevgili arkadaşımız, dergidaşımız, hemşehrimiz) Füsun Levet sayesinde tanıdığı Türkiye ve piyanist Tuna Ötenel'i anlattı. Sayıca bir Fransa kadar olmasa bile Türkiye'de çok iyi yorumcular, kaliteli bir jazz dinleyicisi olduğunu belirtti. Kendi İstanbul, İzmir ve Ankara gözlemlerini samimi bir heyecanla aktardı. Tuna Ötenel'in "Voyageur" albümünden bir alıntı dinledikten sonra Combelle, "ne yazık ki böyle büyük bir piyanist Fransa'da tanınmıyor ve dağıtılmıyor", dedi. Gelecek güzel günlerin umuduyla içimiz cız etti ve noktayı koyduk. Bu sayılık da bu kadar. Jazz'lı ve esen kalın...

Utku Ünal İle...

"Yaşça büyüdüğünüz zaman, artık davul çalışmaktan öte, müziğin nasıl çıktığına, müziği hangi faktörlerin etkilediğine kafa yormaya başlıyorsunuz."

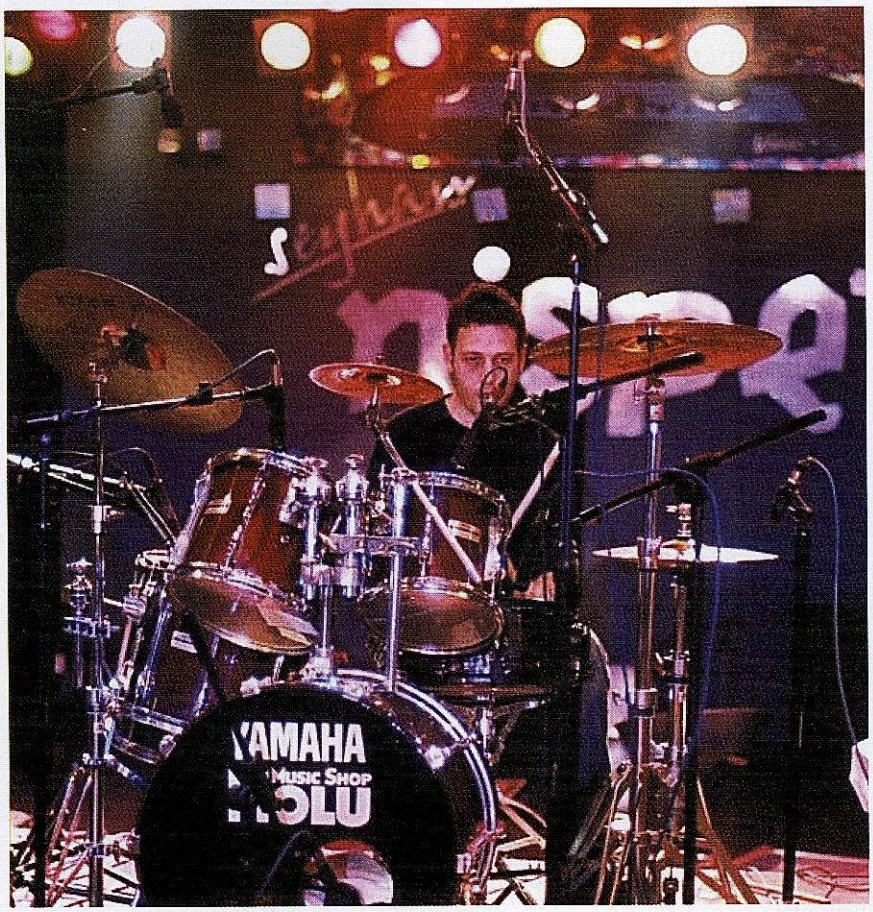

Bir soru insanın başına ne işler açar? "Aynı sorulara, aynı enstrümanı çalan enstrümanistler ne cevap verirler?" sorusu benim başıma 10. sunu Utku Ünal ile gerçekleştirdiğim bir röportajlar serisine başlama ve birbirinden değerli müzisyenleri tanıma yolları açtı. Türkiye'de jazz müzisyeni olmadığını söyleyenlerin aksine, şimdilik yalnızca davulcu olmak üzere 10 müzisyen tanıtma fırsatı buldum. "Görüş Açısı"nın sıradaki davulcusu Utku Ünal. O kendi tanımıyla heyecanlı ve hiperaktif biri. Onun kendini geliştirme konusundaki hırsı, müzik ile ilgili görüşleri ve heyecanı birleşince ortaya bu röportaj çıktı.

Türkiye'de istediğiniz müziği yapma olanağınız var mı?

Türkiye' de istediğimiz müziği yapma olanağını Türkiye'nin ekonomisiyle doğru orantılı buluyorum. Türkiye dünyaya bir sürü konuda olduğu gibi, üretim anlamında olsun, piyasaya hakim olma anlamında olsun, müzik konusunda egemen olamadığı için istediğimiz müziği yapmak zor. Müzik Türkiye için lüks aslında. İnsanların önce karnını doyurması gerekiyor. Karnı doyunca insan müzik yapabilir ancak.

Bir davulla ilk kez kaç yaşındayken karşılaştınız?

Ben ilk kemanla karşılaştım. Babamlar İzmir'de Etnomüzikoloji bölümünü kurdukları zaman, ben sekiz yaşındaydım. O zaman ilk olarak piyano ve keman gördüm ve çaldım. davulla ise lise yıllarımda, 1983 yılında karşılaştım.

"Şu anda o yaşlarda olsaydım şunu yapardım" diyebileceğiniz birşey oldu mu?

6 yaşında babam beni aynanın karşısına geçirdi ve elime kemanı verdi. Çalamadım tabi ben, çok zor bir enstrüman. Sonra akordeon çaldım, sonra piyano çaldım. Bunları hiç biri profesyonel değil tabi. Sonra birden perküsyona ilgim başladı, oradan davula kaydı ilgim 1983 yılında. Davul çalmaya başladıktan sonra, kendime ait bir şeyler buldum ve vazgeçemedim.

Şimdiki hayalleriniz nelerdir?

Hayallerim çok iyi davul çalmak değil. Dünya çapında bir virtüöz olmak değil, öyle bir derdim yok. Tek derdim çok iyi müzik yapabilmek, bir sound yaratabilmek, Türkiye'deki insanlarla birlikte yurtdışında ismimizi duyurabilmek. Ama bize ait bir şeylerle. Başka bir hayalim de, eğer vaktim olur da bitirebilirsem, albümümü çıkartmak.

Bir müzisyenin kendine özel bir tarz oluşturması nasıl bir aşama gerektirir?

Ben hiçbir zaman sadece davulcu olup, çevremde olup bitenlerden, yapılan müziklerden bihaber olmak istemedim. Belki onun sebebidir, ODTÜ'de mühendislik gibi çok zor bir bölümden sonra Bilgi'de mastır yapmak. Önce sinema bilmesi, kitap okuması, Türkiye'nin koşullarında bihaber olmaması gerekir. ama tabi bunlar çalgıcılıktan başka noktalara gidiyor. Eğer bir müzik üretmek istiyorsan müzisyen oluyorsun zaten. Sadece çalıyorsan çalgıcı kalıyorsun. Müzisyen olabilmek için çok fazla müzik dinlemek gerekiyor. Benim Polonya'daki hocamın bir lafı vardı: Bir eşkenar üçgen düşünün, o eşkenar üçgenin tam ortasında siz varsınız, tepesinde enstrümanını çalmak, çalışmak, sağ köşede müzik dinlemek, sol köşede de bir grupla ya da insanlarla pratik etmek. Bunların üçünü birden yaptığın zaman komple bir müzisyen olabiliyorsun.

Utku Ünal, Utku Ünal olmasaydı Utku Ünal'ı dinler ve beğenir miydi?

Çok kötü çaldığım zamanlar oluyor,

çok iyi çaldığımı zannedip, başkalarının çok kötü çaldın dediği zamanlar da oluyor. Bugüne kadar benim amacım bir standartta çalabilmekti. Davulculuk normları içinde ya da o müziğin gerektirdiği şekilde çalabilmekti. Utku Ünal'ı beğenmem için Utku Ünal'ın bir stili olması lazım. Ama bugüne kadar çalışmalarımda oturup da bir insanı %100 taklit etmedim. Onun atakları budur, baget tutuşu budur falan demedim. Sadece kendi istediğim, sevdiğim ve daha önümü açan şeyleri çalıştım ve dinledim. Onun için de müzik ayrımı da yapmadım. Belki bu kendi kendime geliştirdiğim, bana ait şeyler verdi. Çalıştığım şeyleri zamanla sindirdim, benim oldu. Ben genelde stili olan insanları seviyorum ve dinliyorum. Benim amacım her zaman stilli çalabilmek. Çaldığım zaman işte bu Utku denmesi. Mesela seneler önce çaldığım bir şeyi dinlediğim zaman, çok kötü çalmışsın Utku dediğim zamanlar oluyor. Bunun tersi de oluyor elbette. Ama ben genellikle kendimi beğenmiyorum. Ama bu yalnızca benim çalmamla alakalı değil, müzik 4-5 insanın paylaştığı bir şey. O gün gitarcı ya da piyanistin kötü bir ruh halinde olması ve bu durumunu sahneye yansıtması da etkiler. Paylaşım önemli. Müzik doğru nota basıp, koşmadan, çekmeden çalmak değil ki. Sonuçta sahnede bir elektrik var, o elektriği aşağıda dinleyenlere ne kadar iyi şekilde iletiyorsan iyi grup ya da kötü grup oluyorsun aslında.

Her müzisyenin enstrümanı kişiliğini yansıtır mı?

Kesinlikle evet. Mesela benim sesimin midi olması, heyecanlı bir tip olmam, hiperaktif olmam benim davul çalmama yansıyor. Çok sakin kişilikli, gayet oturaklı bir insanın davul çalması çok farklı. Benim davulumun akordu bile benim ses tonumla alakalı. Kişiliği yansıtma zamanla olan bir şey. Belki 2-3 senedir enstrümanıyla ilgilenen bir kişinin yansıtmayabilir. Ama 15 sene sonra yansıtır. Yansıtması bir açıdan da iyi, sizi diğerlerinden farklı kılıyor. Zaten herkes farklı aslında. O Ahmet, bu Mehmet, bu Murat. Bu da şu soruyu gündeme getiriyor: Bu ondan iyi mi, şu şundan iyi mi? Müzikte öyle birşey yok. Çünkü herkes farklı insan. Herkesin etkilendiği başka şeyler var, yedikleri yemek farklı, uyku düzenleri farklı.

"Müzik Türkiye için lüks aslında. İnsanların önce karnını doyurması gerekiyor. Karnı doyunca insan müzik yapabilir ancak."

Kullandığınız davulu neye göre seçiyorsunuz?

Beni de okuduğum dergiler, seyrettiğim videolar etkiledi zamanında davulumu seçerken. Çok isteyip de alamadığım bir alet olmadı. Bugüne kadar 15 trampet değiştirmişimdir istediğim trampeti bulabilmek için. Herkesin çaldığını çalmayı sevmiyorum. Yönlendirilmek hoşuma gitmiyor, kendim bulmam lazım.

Diğer sanat dallarıyla aranız nasıl?

Sinemayla aram çok iyi. Müzik tarihi okuduğumuz için resimle, akımlarla ilgili çok bilgim oldu. Çok kitap okurum. Türkiye siyaset tarihi özel ilgi alanım. Yaşça büyüdüğünüz zaman, artık davul çalışmaktan öte, müziğin nasıl çıktığına, müziği hangi faktörlerin etkilediğine kafa yormaya başlıyorsunuz.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz ?

Özel öğrencilerim oluyor. Bilgi Üniversitesi'nde seminerler ve kurslar bana ait. Tünel'de özel bir dershanede hocalık yapıyorum. Eğer karşımdaki insanlar öğrenmeye açsa paylaşırım. Ama sırf öğrenmek için öğreniyorlarsa hiçbir şey öğretmediğim oluyor. Dünyada en değerli şey bilgi. Bunun bir ücreti, bedeli, karşılığı yok. Birinin bilgisini kendine saklama isteğini de anlayışla karşılıyorum. Çünkü o bilgiyi elde etmek için çok uğraştı. Bazı şeyleri de insanın kendisinin araştırıp, öğrenmesi gerekiyor. Herşeyi hazır verirseniz o bilginin değeri olmuyor. Benim davul eğitimim de öyle oldu. Bir sürü şeyi kendim çabalayarak, saatlerce uğraşarak elde ettim. Belki onlar benim için daha değerli. Ama biri gelip konuşmak, paylaşmak isterse tabi ki paylaşırım.

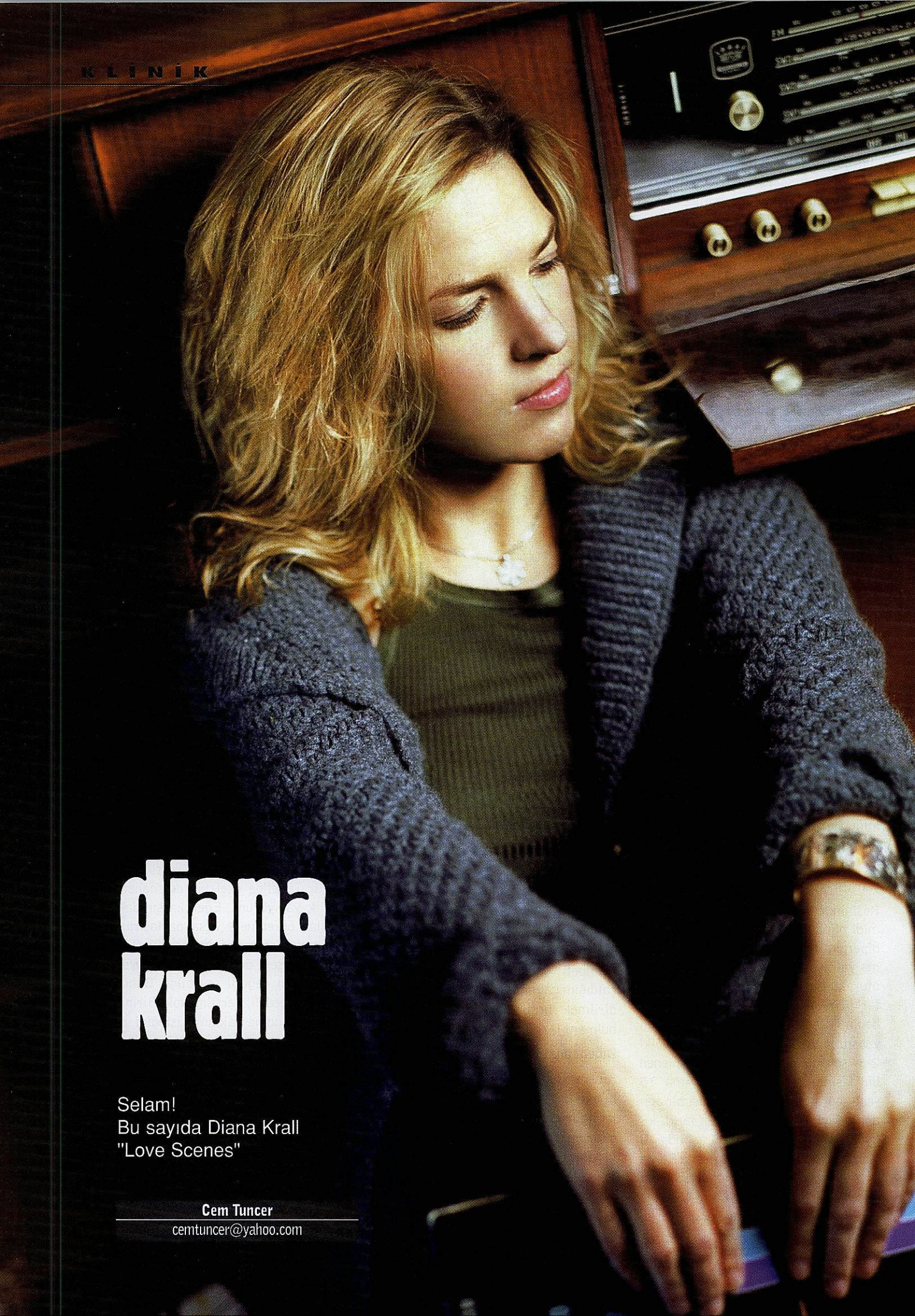

diana krall

Selam!
Bu sayıda Diana Krall "Love Scenes"

Cem Tuncer
cemtuncer@yahoo.com

ALL OR NOTHING AT ALL

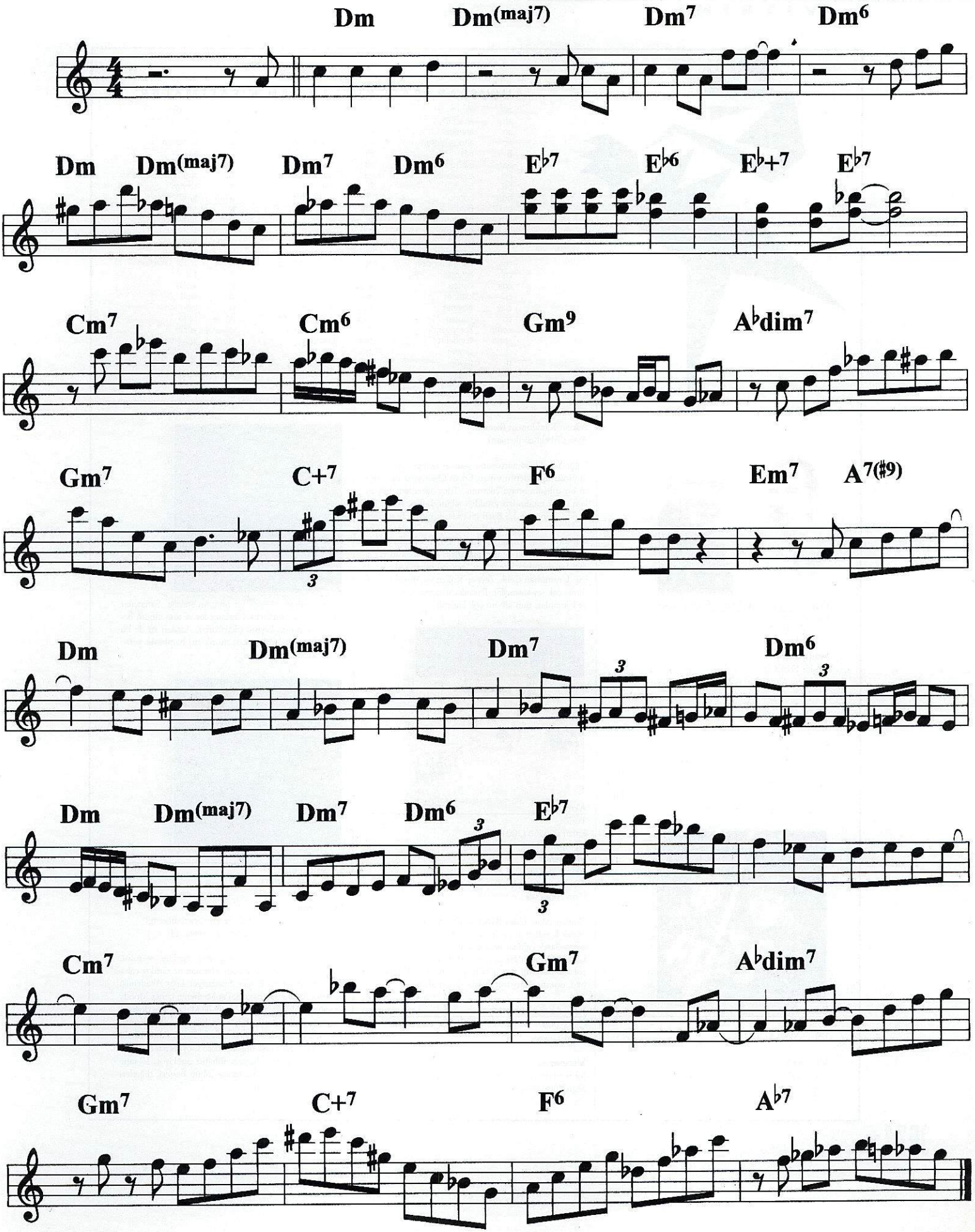

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	el db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	r	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	sax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	fl	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	ta	tabla
btb	bas trombon	g	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	h	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	keyb	keyboards	v	violin
cl	klarinet	man	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	o	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	wbd	washboard
d	davul	p	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	xyl	xylophone

Ercüment Vural & Önder Focan Project
Kırmızıya Çalıyor
Aura AA010-2 (2004)

Müzisyenler
Önder Focan (g)
Ercüment Vural (vo, p, keyb)
Alp Ersönmez (b)
Cengiz Baysal (d)
Tunç Çakır (perc)

Bir yılı aşkın bir zamandır çalan grup dinleyiciden gördükleri yakın ilgiden sonra bu projeyi CD'ye dökme kararı alırlar. Albümün genel çizgisi latin, funk, biraz swing. Parçaların tamamı Önder Focan ve Ercüment Vural bestelerinden oluşuyor. Herkesin severek dinleyeceği bir çalışma ortaya çıkarılmış.

Erkan Oğur
Yazı - Tura
Kalan 006713 (2004)

Müzisyenler
Erkan Oğur (vo, g)
Suren Asaduryan (duduk)
Adnan Karaduman (keman)
Ayşe Özbekligil (keman)

Uğur Yücel'in senaryosunu yazıp yönettiği Yazı / Tura filminin müziklerini yapan Erkan Oğur yine olağanüstü bir çalışma ortaya çıkarmış. Tüm düzenlemenin Erkan Oğur tarafından yapıldığı albümde Eric Satie, Frederic Chopin ve J.S.Bach gibi klasik müzik bestecilerinin eserlerinin yanı sıra İtri'nin "Tekbir"i, ünlü "Dersim Dört Dağ İçinde" türküsü, "Zülfü Kaküllerin Amber Misali" deyişi de yorumlanıyor. 10 parçanın yer aldığı bu soundtrack'te ayrıca "boğaz" çalan kadınlar da var. Ümmühan Çelik, Zeynep Köken ve Ahmet Can albüme çok şey katmışlar. Duduk çalan Suren Asaduryan ve kemanlar, tüm albüm çok başarılı.

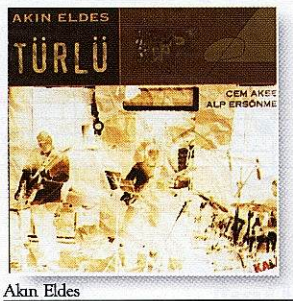

Akın Eldes
Türlü
Kalan 006560 (2004)

Müzisyenler
Akın Eldes (g),
Alp Ersönmez (b)
Cem Aksel (d)

Gitarist Akın Eldes ikinci albümünü de kaydetti. Tür olarak kendisinin de "türlü" olarak adlandırdığı, bir gitarist olarak çalmak istediği tüm seslerin rahatlıkla kullanıldığı başarılı bir çalışma. Albümde ayrıca Birol Topaloğlu (tulum), Burcu Börü (vo, clt, bclt), Erkan Oğur (vo), Sumru Ağıryürüyen (vo)'de yer alıyor.

John Abercrombie
Class Trip
ECM (2004)

Müzisyenler
John Abercrombie (g), Mark Feldman (vi)
Marc Johnson (b), Joey Baron (d)

Oldukça dingin, keyifli bir ortamın müziği. Sanatçılar inanılmaz bir birliktelik yakalamışlar ve tüm albüm boyunca da bunun keyfini çıkarıyorlar. Aradan siz de bu birlikteliğe yakalandığınızda müzik sizi bambaşka yerlere sürükleyiveriyor.

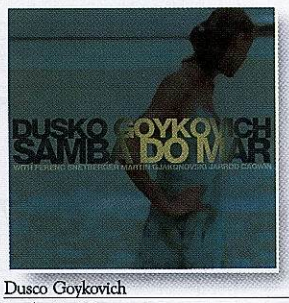

Dusco Goykovich
Samba Do Mar
Enja 94732 5 (2003)

Müzisyenler
Dusco Goykovich (tp, flg), Ferenc Snetberger (g)
Martin Gjakonovski (b), Jarrod Cagwin (d)

Bosnalı, 1934 doğumlu trompetçi. Berklee mezunu. Maynard Ferguson ve Woody Herman ile birlikte çalışmış. Macar gitarcı Ferenc Snetberger Liszt Akademisi mezunu. Didier Lockwood, Pat Metheny, James Moody ile çalışmışlığı var. Bascı Martin 70 Makadonya doğumlu. Atilla Zoller, Lee Konitz, Don Friedman ile çalışmış. Davulcu Jarrod Cagwin Amerikalı. Rabih Abou-Khalil ile çalışmış. Eğer arşivinizde Dusco Goykovich'in başka albümü yoksa bunu hemen almanız gerekiyor. 10 tane muhteşem kayıt var. İki tanesi Jobim bestesi, diğerleri Dusco Goykovich'e ait.

Franco Ambrosetti
European Legacy
Enja 94292 4 (2003)

Müzisyenler
Franco Ambrosetti (tp)
Gianluca Ambrosetti (ss)
Dado Moroni (p)
François Moutin (b)
Daniel Humair (d)

Üç ülkeden beş Avrupalı müzisyen İsviçre'de Lugano'da buluşursa? Mutlaka dinlemeniz gereken bir çalışma.

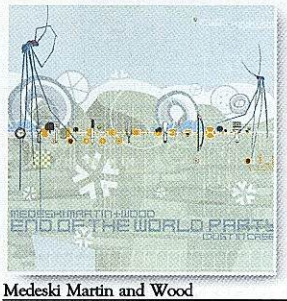

Medeski Martin and Wood
End of the World Party
Blue Note 95633 29 (2004)

Müzisyenler
John Medeski (keyb), Billy Martin (d)
Chris Wood (b)

10 bestenin yer aldığı "dünyanın sonu partisi" konulu çok keyifli çalışmada konuk müzisyenler; Marc Ribot (g), Steven Bernstein (tp), Briggan Krauss (s), John King (biraz ondan biraz bundan).

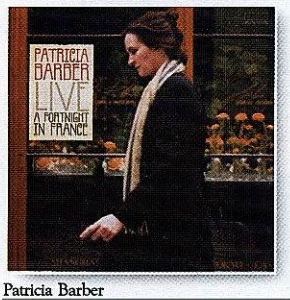

Patricia Barber
A Fortnight in France
Blue Note 78213 22 (2004)

Müzisyenler
Patricia Barber (p, vo), Neal Alger (g)
Michael Arnopol (b), Eric Montzka (d)

Paris'e adanmış, Paris'te çalınmış bir "canlı" kayıt. Çoğunluğunun besteler olduğu, Whichcraft ve Norwegian Wood'un yorumundan oluşan 10 parçanın kayıtlı olduğu bir albüm.

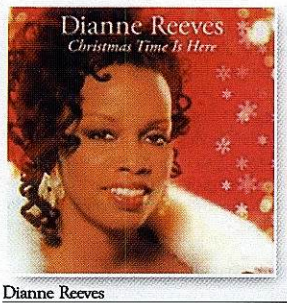

Dianne Reeves
Christmas Time is Here
Blue Note 73344 29 (2004)

Müzisyenler
Dianne Reeves (vo), Peter Martin (p)
Reuben Rogers (b), Greg Hutherson (d)

Blue Note'dan yeni yıl hazırlığı. Noel şarkılarını bir de muhteşem sesiyle Dianne Reeves'ten dinelemek isteyenlere. Albümde ayrıca konuk olarak Romero Lumambo (g), Steve Wilson (s), Joe Locke (vib), Munyungo Jackson (perc), Sirius String Quartet de yer alıyor.

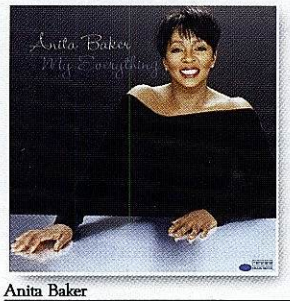

Anita Baker
My Everything
Blue Note 618445 28 (2004)

Müzisyenler
Anita Baker (vo)

10 parçanın yer aldığı DC'de yer alan sanatçılar: Alex Al (b), Gerald Allbright (b), Nathan East (b), Regi Hamilton (b), Jimmy Haslip (b), Ron Jenkins (b), Philip Hamilton (g), Robert randolph (g), Paul Jackson Jr., (g), Babyface (g), Bernard Davis (d), Steve Ferrone (d), William Kennedy (d), Russell Ferrante (p), Joey Hey (tp), Gary Grant (tp), Reggie Young (tb), Gary Bias (ts), Dan Higgins (ts, bs), Bashiri Johnson (perc), George Duke (perc), Rafael Padilla (perc). Vokalden hoşlanan okurlarımıza öneriyoruz.

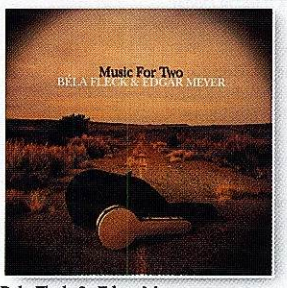

Bela Fleck & Edgar Meyer
Music for Two
Sony 92106 (2004)

Müzisyenler
Bela Fleck (banjo, g)
Edgar Meyer (b, p)

Bir kontrabas ve banjo birlikteliğinden neler oluşur sorusunu soruyorsanız, dinlemeniz için geçerli neden. 17 parçanın yer aldığı çalışmada besteler, J.S.Bach'tan, Miles Davis'ten, H.Eccles'ten düzenlemeler yer alıyor.

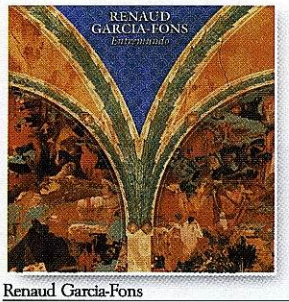

Renaud Garcia-Fons
Entremundo
Enja 9464-2 (2004)

Müzisyenler
Renaud Garcia Fons (b, tanbur, vo)
Jorge Negrito Trasante (d, ud)
Antonio Ruiz "Kiko" (flamenko g)

Repertuar trio için yazılmış. 11 parça. Andalusia, Latin Amerika, biraz Orient... Bu tarzı seviyorsanız bu albüm size göre.

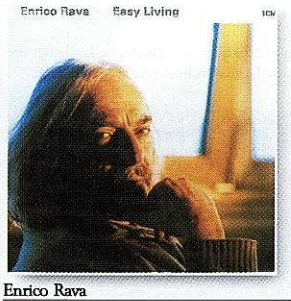

Enrico Rava
Easy Living
ECM (2004)

Müzisyenler
Enrico Rava (tp)
Gianluca Petrella (tb)
Stefano Bollani (p)
Rosario Bonaccorso (b)
Roberto Gatto (d)

9 parçanın yer aldığı çok keyifli bir çalışma. Kesinlikle Avrupalı sound'un hakim olduğu modern jazz'ın özelliklerini taşıyan bir CD. Enrico Rava her zaman çok keyifli.

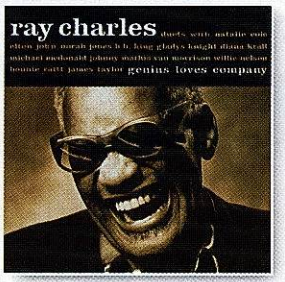

Ray Charles
Genius Loves Company
EMI 866541 20 (2004)

Müzisyenler
Ray Charles (p, vo), Norah Jones (vo)

James Taylor (vo), Diana Krall (vo)
Elton John (vo), Natalie Cole (vo)
Bonnie Raitt (vo), Willie Nelson (vo)
Michael McDonald (vo), B.B.King (vo)
Gladys Night (vo), Johnny Mathis (vo)
Van Morrison (vo)

Geçtiğimiz temmuzda kaybettiğimiz Ray Charles'ın ardından, anısına 2003 haziranından 2004 martına kadar geçen bir süre zarfında yapılmış kayıtları kapsıyor. Tüm müzikseverlerin beğenerek dinleyecekleri bir çalışma.

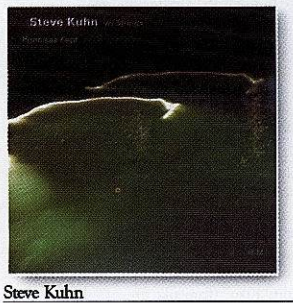

Steve Kuhn
Promises Kept
ECM (2004)

Müzisyenler
Steve Kuhn (p), Carlos Franzetti (cond)
David Finck (b)

Steve Kuhn'ın 15 kişilik bir orkestra ile kaydettiği yaylılar çalışması. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

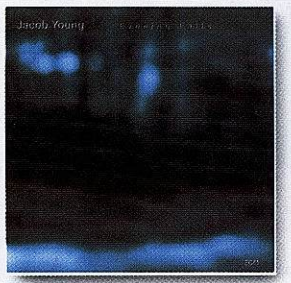

Jacob Young
Evening Falls
ECM (2004)

Müzisyenler
Jacob Young (g), Mathias Eick (tp)
Vidar Johanssen (clt), Mats Eilertsen (b)
Jon Cristensen (d)

2002 Aralık'da kaydedilen CD'de 9 parça yer alıyor. ECM sound'unun tipik örneklerini taşıyor. Bütün besteler gitarist Jacob Young'a ait.

Rabih Abou Khalil
Morton's Foot
Enja 946229 ((2003)

Müzisyenler
Rabih Abou Khalil (ud), Gabriele Mirabassi (clt)
Luciano Biondini (acc), Michel Godard (tuba)
Gavino Murgia (vo), Jarrod Gagwin (d)

Jazz'da ne kadar az kullanılan enstrüman varsa hepsinin kullanıldığı bir albüm kotarmış sanatçılar. Toplam 11 parçanın kaydedildiği çalışmanın kutusu da çok ilginç tasarlanmış. CD'yi elinize alınca bile başka duyguların etkisi altına giriveriyorsunuz. Dinlemekten öte dokunmalısınız da...

Al Jarreau
Accentuate The positive
Verve 61275 0 (2004)

Müzisyenler
Al Jarreau (vo), Keith Anderson (ts)
Larry Williams (keyb), Anthony Wilson (g)
Christian McBride (b), Mark Simmons (d)
Peter Erskine (d), Luis Conte (perc)

Vokal severlere gerçek bir rüya yaşatacak keyifte bir albüm. Besteler ve düzenlemeler birkaç jazz standardının yer aldığı bir çalışma. Bazı parçalarda konuk müzisyenlerin de yer aldığı albümde toplam 11 parça var.

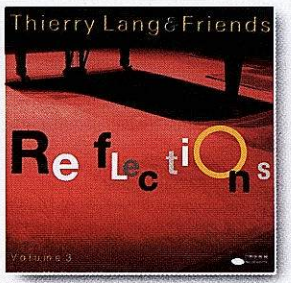

Thierry Lang
Reflections
Blue Note 57118729 (2004)

Müzisyenler
Thierry lang (p), Heiri Kanzig (b)
Peter Schmidlin (d), Didier Lockwood (vi),
George Robert (as), Olivier Ker Ourio (har)

Thierry Lang & Friends olarak bu birlikteliğin 3. çalışması. Toplam 3 çalışmada 25 adet Thierry Lang bestesi kaydedilmiş, koleksiyon anlamında çalışmalar. Reflections I, 2003'de, Paolo Fresu'nun da yer aldığı Reflections II 2004 Mart'ında, Didier Lockwood'un yer aldığı Reflections III ise 2003 temmuzunda keydedilmesine karşın yeni piyasaya sürülmüş.

Dino
The Essential Dean Martin
EMI (2004)
Dean Martin'in Capitol'dan yaptığı 30 parçanın toplandığı bir toplama CD.

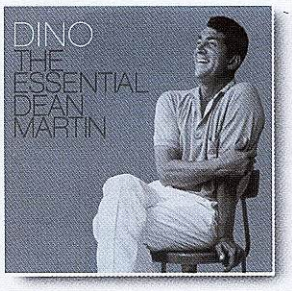

Dave Brubeck
Jazz Moods /cool
Sony 516422 2 (2004)

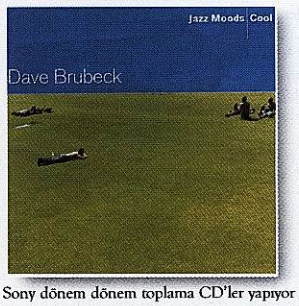

Sony dönem dönem toplama CD'ler yapıyor ve bunların iyi fiyatlarla dinleyiciye ulaşmasını hedefliyor. Özellikle telif açısından zaman aşımına uğramış olanların hem yapımcıya hem de dinleyiciye ekonomik gelmesi açısından özellikle jazz kayıtlarında bu tür pazarlamalar dikkat çekiyor. Sony Jazz Moods, Cool ve Round Midnight ve Hot adı altında üç seri CD piyasaya sürdü. Bunlardan Dave Brubeck'in 1955-1960 yılları arasında Sony için yaptığı kayıtlardan seçilen 11 parçanın yer aldığı bir çalışma. Sanatçıyı tanımak isteyenler, en seçkin parçalarının toplandığı bu albümü arşiv olarak saklayabilirler.

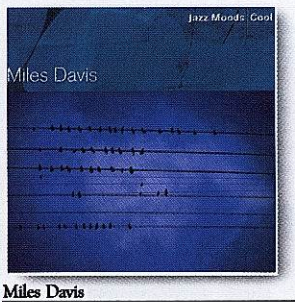

Miles Davis
Jazz Moods / cool
Sony 516423 2 (2004)

Stan Getz
Jazz Moods / cool
Sony 516426 2 (2004)

George Duke
Jazz Moods / Round Midnight
Sony 516424 2 (2004)

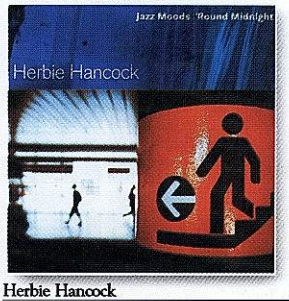

Herbie Hancock
Jazz Moods / Round Midnight
Sony 516427 2 (2004)

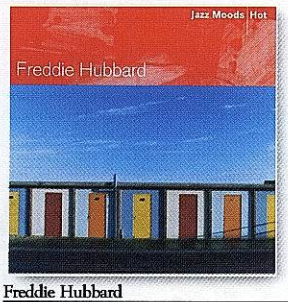

Freddie Hubbard
Jazz Moods / Hot
Sony 516429 2 (2004)

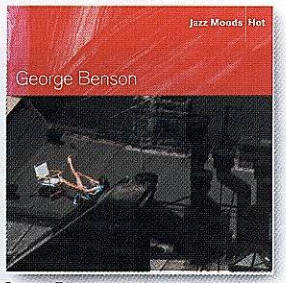

George Benson
Jazz Moods / Hot
Sony 516421 2 (2004)

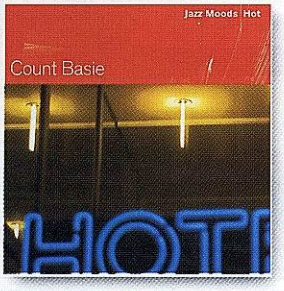

Count Basie
Jazz Moods / Hot
Sony 516428 2 (2004)

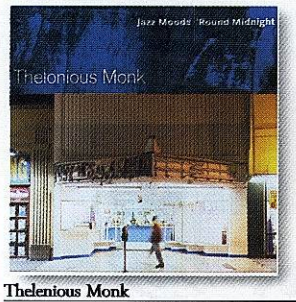

Thelenious Monk
Jazz Moods / Round Midnight
Sony 516430 2 (2004)

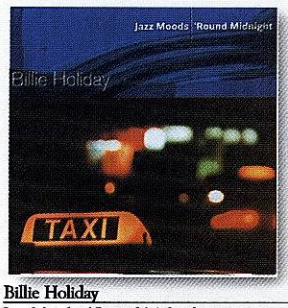

Billie Holiday
Jazz Moods / Round Midnight
Sony 516428 2 (2004)

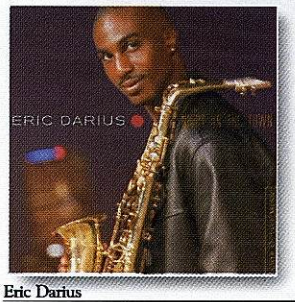

Eric Darius
Night OnThe Town
Higher Octave Music 18588 22 (2004)

Müzisyenler
Eric Darius (as), Jay Rowe (keyb)
Robert "wah wah" Legrand (g), Gary Grainger (eb)
Andre "blues" Webb (d), Kevin Prince (perc)
Ken Navarro (d, perc prog)
Smooth jazz severlerin hoşlanacağı türden keyifli bir çalışma.

Ramsey Lewis Trio
Time Flies
Narada Jazz 64754 28 (2004)

Müzisyenler
Ramsey Lewis (p), Larry Gray (b)
Leon Joyce, Jr. (d), Kevin Randolph (Ham.B3)
Buddy Frambo (g), Ronald McCowan (vo)
Alejo Poveda (perc)
11 parçanın yer aldığı albümde piyanist Ramsey Lewis Johannes Brahms'ın Paco Allegretto from Symphony #3 in F Major yorumuyla başlıyor CD'sine. Bach yorumu ise Air from Suite #3. Çok çok beğeneceğiniz bir çalışma.

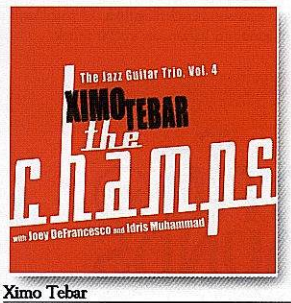

Ximo Tebar
The Champs
Omix 654107 (2004)

Müzisyenler
Ximo Tebar (g), Joey DeFrancesco (Ham.B3)
Idris Muhammad (d)

İspanyol gitarist Ximo Tebar'ın trio çalışmalarını kapsayan 4. kaydı Joey DeFrancesco ve Idris Muhammad ile. 8 parçanın yer aldığı kayıt jazz standartlarını içeriyor. Hammond org sevenlere özellikle öneriyoruz.

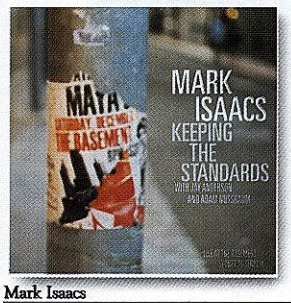

Mark Isaacs
Keeping The Standards
Vorticity 11309 1 (2004)
Müzisyenler
Marc Isaacs (p), Jay Anderson (b)
Adam Nussbaum (d)

Sidney, Avustralyalı piyanist Marc Isaacs'ın çok keyifli kaydı. Uzun 5 standardın yorumu, canlı olarak kaydedilmiş. Skylark, Gone with the Wind, Footprints, Falling in Love with Love ve L.Bernstein'in Somewhere adlı parçaları dinlemeye değer.

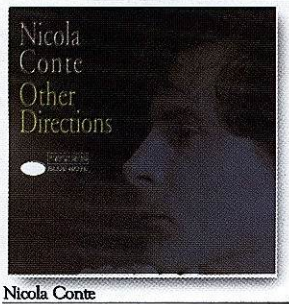

Nicola Conte
Other Directions
Blue Note 4738192 (2004)

Müzisyenler
Gianluca Petrella (tb), Daniele Scannapieco (ts)
Fabrizio Bosso (tp), Till Bronner (tp)
Pietro Lussu (p), Pietro Ciancaglini (b)
Lorenzo Tucci (d), Nicola Stilo (flt)
Pierpaolo Bisogno (vib), Nicola Conte (g)
Cristina Zavalloni (vo), Bembe Segue (vo)
Lucia Minetti (vo), Lisa Bassenge (vo)
İtalyan gitarist Nicola Conte liderliğinde nefis bir müzik dinlemek isteyenlere öneriyorsu. Kısmen vokallerle süslü olan çalışma gitaristin besteleri ağırlıklı. 13 parça kayıtlı olan albüm günümüz İtalyan jazz'ına bir örnek.

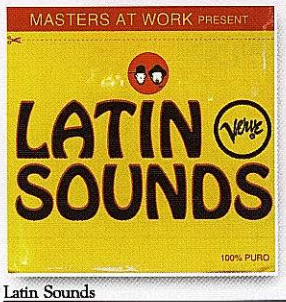

Latin Sounds
Masters at Work
Verve 62399 2 (2004)

Herbie Mann, Cal Tjader, Eddie Palmieri, Willie Bobo, George Shearing'den 11 parçanın yer aldığı toplama bir çalışma. Latin severlere...

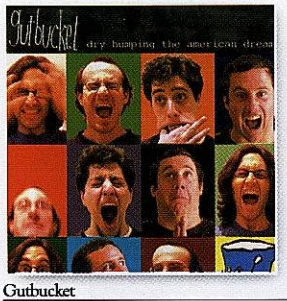

Gutbucket
Dry Humping the American Dream
Enja 946625 (2003)
Müzisyenler
Ty Citerman (g), Ken Thomson (s)
Eric Rockwin (b), Paul Chuffo (d)

Yeni Medeski veya Zappa etkileşimli müzik nasıl derseniz, buyrun dinleyin. Yüksek enerjili müzik dinleyenlere, sevenlere öneriyoruz.

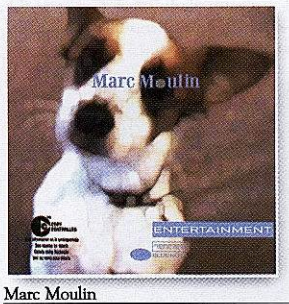

Marc Moulin
Entertainment
Blue Note 864350 2 (2004)

Müzisyenler
Bert Joris (tp), Christa Jerome (vo)
Peter Schneider (perc), Marc Moulin (keyb, arr)

Trompetçi Bert Joris'in besteleri ağırlıklı tipik bir Marc Moulin çalışması. Hiç dinlememiş olanlar için şöyle açıklayalım; sonsuz gibi görünen bir groove üzerine başarılı trompet ve vokal sololarla süslü, dans etmeye uygun bir müzik. Türünden hoşlananlara.

Maysa
Me-8
Elenco 69572 7 (2004)

Müzisyenler
Maysa (vo), Eumir Deodato (p, org)
Joao Palma (d),
Ugo Marotta (vib)
Sergio Barroso (b),
Copinha (flt)

1964 yılında yapılmış canlı kaydın yeniden basımı. Nefis bir ses... Brezilyalı. 9 parça söylemiş. Jobim, Cole Porter repertuarından, başkaları da var tabii. Boate Bon Gourmet'de kaydedilmiş.

Boi Akih
Uwai
Enja 94722 (2003)

Müzisyenler
Monica Akihary (vo)
Niels Brouwer (g, vo)
Sandip Bhattacharya (tabla, vo)
Ernst Reijseger (cello, vo)

Monica Akihary Endonezyalı. Ailesi Moluccalı. Bu CD'de sanatçı Moluccan müziğini tanıtmaya çalışıyor. Etnik müziklerden hoşlanan okurlarımıza öneriyoruz.

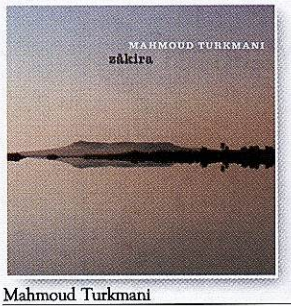

Mahmoud Turkmani
Zakira
Enja 94752 (2004)

Müzisyenler
Mahmoud Turkmani (ud, g)
Ahmad Osman (b)

Rehab Metawee (vo), Ahmad Hamdy (violoncello), Khaled Abou Higazi (def), Khaled Owaida (kernan), Saber Abdel Sattar (kanun), Amr Mostafa (req), Nehad El Sayed (ud), Hani El Badri (ney). Lübnanlı Türkmen sanatçı 64 doğumlu. Moskova'da ve İsviçre'de müzikal eğitimi tamamlamış. Etnik müzik severlere öneriyoruz.

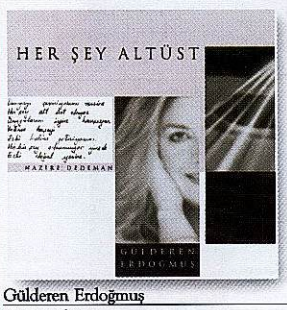

Gülderen Erdoğmuş
Herşey Altüst
DMC 052255 (2004)

Müzisyenler
Gülderen Erdoğmuş (soprano)
Ercan Irmak (ney)
Cem Tuncer (g)
Ozan Tügen (keyb)
Gökhan Sürer (keyb)
İsmail Soyberk (b)
Sinan Özen (d)

İstanbul Devlet Opera ve Balesi'nde görev yapan sanatçı, Nazire Dedeman'ın şiire döktüğü çalışmalarını usta jazz müzisyenlerinin düzenlemeleri ile bir albüm haline getirmiş. Aranjör ve gitarist olarak Cem Tuncer şiirlere hayat vermiş. Albümde ayrıca Yavuz Duman (flg, tp), Hakan Çimenot tb), Erbil Doğan (ts, flt) yer almış.

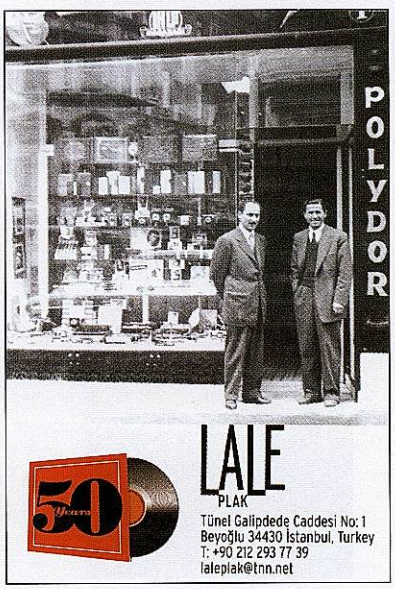

Aşkın Arsunan

Okuduğunuz Körleme'yi Eylül ayı sonunda, müzisyenin ev stüdyosundaki bir prova sonrasında gerçekleştirdik.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

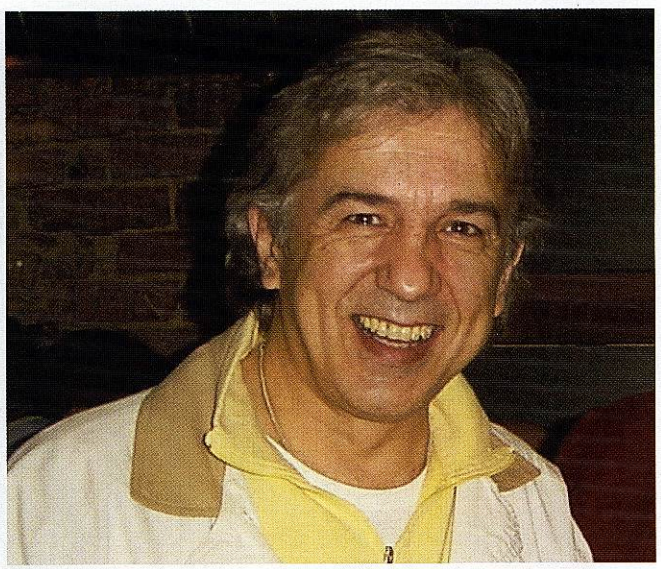

Yellowjackets
Time Squared | 2003 Heads Up www.headsup.com
Monk's Habit (Ferrante)
Russell Ferrante (keyb, p), Bob Mintzer (ts, ss, bcl, ewi), Jimmy Haslip (eb), Marcus Baylor (d, perc)

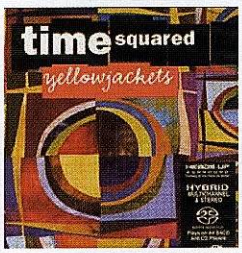

Durum anlaşılmıştır, daha dördüncü mezurda Yellowjackets! Neden anlaşılmıştır, çünkü Russell Ferrante çok güzel bir armonik yapı kullanıyor, kendini belli ediyor. Ferrante esasen okullu bir müzisyen değil, kendi kendine öğrenmiş. Aynı zamanda kiliseden geliyor, babası kilise orgçusu. Kilise müziği, dini müzik tabii armonik müzikler bunlar. Yani Bach'la büyüyorlar bir bakıma. O da çok Bach dinlemiş belli, tabii ben daha Ravel'ci diye düşünüyorum Ferrante'yi. Mükemmel bir grup. Yakından da dinledim, acayip çalınıyor! Pop-caz diye adlandırılsa da köküne kadar cazcı adamlar. Bir kere saksofoncu Bob Mintzer... Sonra bu albümde var mı bilmiyorum, ama grubun davulcusu William Kennedy benim için inanılmaz bir davulcu. Jimmy Haslip de elektrik bası kontrbas gibi düşünüyor. Bu grup için söylenecek fazla bir şey yok, şükürler olsun ki böyle bir grup dinleyebiliyoruz. Hem çok avantgarde, hem çok lezzetli... zamanlamalar, her şey.

Horace Silver
Song for My Father | 1964 Blue Note www.bluenote.com
Lonely Woman (Silver)
Horace Silver (p), Blue Mitchell (tp), Junior Cook (ts), Gene Taylor (b), Roy Brooks (d)

(Bir süre dinledikten sonra) Bir Bill Evans değil tabii bu. Piyanistin bluesdan gelmiş olduğu belli. Kayıtlar da tahmin ediyorum yetmişler civarı. Piyanisti hiç bilmiyorum, ama dinleyince bir parça Ramsey Lewis gibi geldi. Sanırım bu parçayı bilmiyorum. (Horace Silver olduğunu belirtiyorum) Horace Silver'la ilgili kafamda fazla bir şey yok. Benim tercih ettiğim bir çizgi değil. Çok güzel bir parça, ama çok daha güzel çalınabilirdi. Bugün balad çalma fikri de epey değişti tabii, herhalde Horace Silver da o günden bugüne değişmiştir.

Christof Lauer-Jens Thomas
Shadows in the Rain | 2001 Act Music www.actmusic.com
Every Little Thing (Sting)
Christof Lauer (ts, ss), Jens Thomas (p), Cikada Yaylı Dörtlüsü-Odd Hannisdal, Henrik Hannisdal, Emery Cardas, Marek Konstantynowicz, Colin Towns (arr)

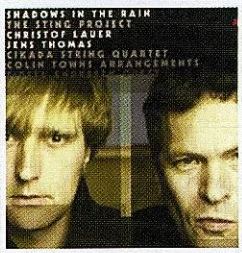

Bak bu çok hoş, tam şu sıra duymayı istediğim türden. İskandinavyalı mı bunlar? Saksofoncu Bendik mi? (Biraz daha dinledikten sonra) Avrupa grubu olduğu belli. Fransa'da da böyle işler çok yapılıyor, çok araştırmacılar. Burada "armut piş, ağzıma düş", araştırmanın A harfinin bacağı bile yok. Şimdi Yellowjackets dinledik ya, burada Marc Russo da geldi aklıma, grubun eski saksofoncusu. Müzisyenleri çıkartamıyorum, ama çok ilginç bir proje gibi tınlıyor, tamamını dinlemek isterim. Jazz, modern klasik... gerçekten çok hoş!

Quartet Muartet
Dokuz Parça | 2004 Öztop
Bir İleri, Bir Geri (Maden)
Genco Arı (p), Sarp Maden (g), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d),

Gitar girince Frank Gambale geldi aklıma bir an için, hani Chick Corea ile çalan. (Biraz daha dinledikten sonra) Yoksa Sarp [Maden] mı? Çok güzel bir beste. Bu albüm yeni mi çıkmış? Bu tarzda çok şeyler çaldım zamanında, şimdi tabii artık başka şeyler düşünüyorum.
(Bir süre sonra grubun Quartet Muartet olduğunu belirtiyorum)
Her şeyden önce Türkiye'de böyle bir şeyin yapılması çok güzel. Bence herkes mükemmel çalmış, Türkiye'de mi yapılmış, dışarıda mı... zorlandım. Çocukları da tanıyorum, hepsini gerçekten tebrik ediyorum. Albümün tamamını dinlemedim, ama burada çok iyi iş çıkarmışlar!

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2
RADYO ÜNİVERSİTE 91.5 ANKARA FM-RADYO VİZYON 93.0

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Caz Basamakları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Açık Radyo Yayın Ekibi	Açık Radyo
	13:00-15:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	18:00-19:00		DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00		Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Connected by Yavuz Baydar	Yavuz Baydar	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Açık Radyo Yayın Ekibi	Açık Radyo
	18:00-19:00		DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00		Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	23:00-00:00	Gece ve Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	04:00-05:00	Yeni Günün Getirdikleri	Eyüp İblağ	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Açık Radyo Yayın Ekibi	Açık Radyo
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	18:00-19:00		DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00		Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Blues Mobil	Turgay Yıldızlı	Açık Radyo
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	22:00-00:00	Roundmidnight	Levent Ekmekçioğlu-M.Numan İnal	Ankara FM 93.0 Radyo Vizyon
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Ankara Caz Derneği'nin yönetim kurulu üyeleri Levent Ekmekçioğlu ve M.Numan İnal, **Ankara FM 93.0 Radyo Vizyon'da Çarşamba günleri saat 22.00 - 24.00 arasında ROUNDMIDNIGHT** adlı canlı bir caz programı yapıyor. Program yapısı genellikle swing, bob ve hard bob dönemi sanatçılarını içeriyor. Ankara dışından internet kanalıyla radyovizyon@com.tr veya yayinonline@com üzerinden dinlenebilir.

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Açık Radyo Yayın Ekibi	Açık Radyo
	16:00-17:00	Yaşayan Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
	18:00-19:00		DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00		Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00.00	Dünden Bugüne Caz Müziği	F.FilizÇıragül Akkök	TRT Radyo-3
CUMA	04:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Açık Radyo Yayın Ekibi	Açık Radyo
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	18:00-19:00		DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	06:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	13:05-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	18:00-19:00	Kulüp Kayıtları	Önder Focan	Açık Radyo
	19:00-20:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	01:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	10:00-11:00	Caz Tatili	Victor Bensuan	Açık Radyo
	10:05-11:00	Sevin Okyay' la Caz	Sevin Okyay	NTV Radyo
	12:00-13:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	13:00-14:00	Hisli Cazcılar	Selen Gülün- Murat Opus	Açık Radyo
	16:00-17:00	Cazın Şarkısı	Renin Batıgün	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	İyi Kayıtlar,Unutulmaz Yorumlar	Kenan Onuk	NTV Radyo
	17:30-18:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	22:00-00:00	Global Eclectica	Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Yolcuları	Nadide Övül	TRT Radyo-3

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlara CD! İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız CD kazanmışlardır.

Engin Çetinkaya, Batman
Deniz Aydemir, Üsküdar-İstanbul
Seçil Karaş, Antalya
Beran Paçacı, Ankara

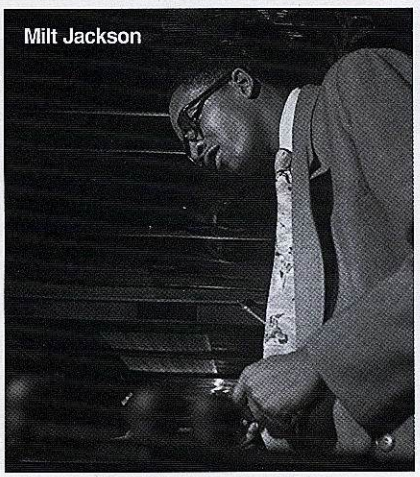

SOLDAN SAĞA:

1-Ülkemizde de yaşamış bir kompozitör: Butch _____.

2-Post-bop'ın öncü gitaristlerindendir: Lenny _____/Seksenlerden klasikleşmiş bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover.

3-_____ Love Supreme (Coltrane)/Mi notasının harf karşılığı/_____ Ship (Gershwin/Weill)/Fa notasının harf karşılığı/Bir WR albümü: _____ Sing the Body Electric.

4-Milt Jackson'ın takma adı (tersi)/_____ Green Dolphin Street (Kaper/Washington)

5-Either Orchestra için kullanılan kısaltma/Yetmişlerden bir Gary Burton kaydı.

6-Bir müzikal/konçerto klasiği: _____ American in Paris/Bir Zildjian zil serisi/Bu ismi tekrarlayınca bir elektronika müzisyeninin ismi çıkar.

YUKARIDAN AŞAĞI:

1-Seksenlere damgasını vurmuş bir akım/La notasının harf karşılığı.

2-New age, world music ve pop-jazz arasında dolaşan akımın öncülerinden olmuş bir grup.

3-Bir Joe Zawinul-Weather Report klasiği: A _____ You Made.

4-Yakınlarda kaybettiğimiz ünlü şarkıcı: _____ Charles/Büyük jazz orkestraları için İngilizce'de kullanılan isim: _____ band.

5-_____ Can't Get Started (Duke/Gershwin)/Bir Bela Fleck & the Flecktones albümü: _____ Tofu/Jazz esintili dans müziklerini ifade eden popüler türe verilen ticari isim: _____ jazz.

6-Bir Michael Brecker bestesi: _____ and Arrows.

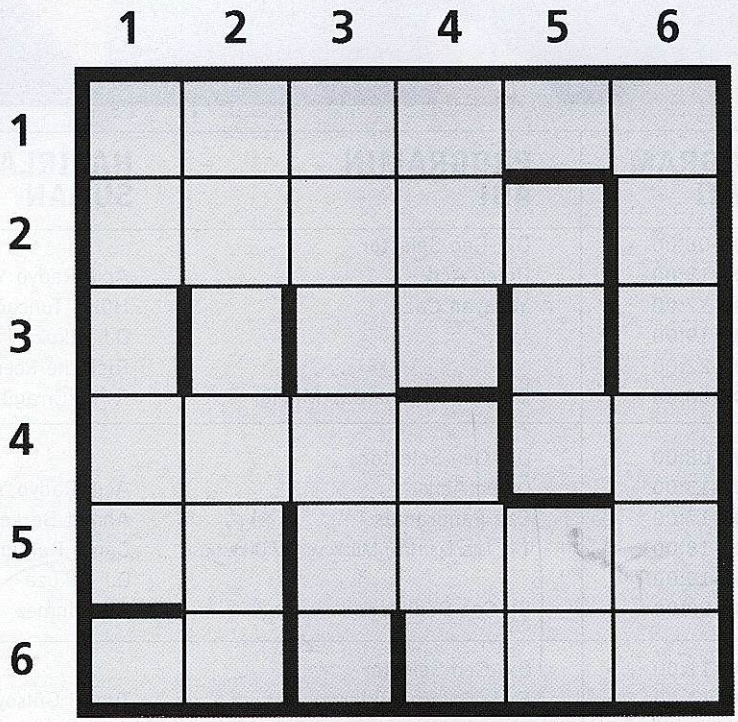

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	D	A	K	M	C	A
2	A	K	I	I	A	K
3	C	A	L	L	M	E
4	H	A	S	L	I	P
5	A	N	O	E	L	O
6	D	I	N	G	O	J

SM Efsanevi Performans Mikrofonları

Konser ve performansların sesi klasik Shure mikrofonları ile belirlenir. Sanatçılar ve ses mühendisleri nesiller boyunca SM57® ve SM58® mikrofonlarını endüstri standardı haline getirmişlerdir. Yeni SM86® kondansatörlü vokal mikrofonu bu standardı yeni sınırlara çekiyor.

SM86®
Kondansatörlü Solist Mikrofonu

SM58®
Vokal Mikrofonu

SM57®
Enstrüman Mikrofonu

SHURE®
It's Your Sound®

www.shure.com

NEFAN Türkiye Distribütörü
TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hattat Halim Sok. No: 8 Dikilitaş - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Bağlar Cad. 159/A Seyranbağları, Çankaya, Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793

©2004 A.T. Cross Company Lifetime Mechanical Guarantee
VERVE™
CROSS
Inspired.